

gheorghe buneci

ARGUMENTUL REALITĂȚII

2018

gil **bro**duction

*Ioanei**

* 26 ianuarie 1926 – 01 iunie 1968.

Notă însoțitoare

Acest *prolog introductiv*, **ARGUMENTUL REALITĂȚII** ...cercetate, separat de corpul lucrării, este înregistrat la ORDA sub nr. RG II / 6299 din 28 septembrie 2018.

Prezenta versiune, spre deosebire de cea *inițială* **(*)(*)** centrată pe *inteligența* / 'intelligence'-ul *colaborării* și **colaborarea în intelligence**, sau spre deosebire de versiunile *intermediare* **(*)(*)(*)**, *successiv* și *progresiv* preocupate de **deconstrucție** - **desubstanțializare**, de *individualitate* - *identitate* și (colaborarea în *intelligence*) între *deep state*-ul *instituțional* și *parallel state*-ul *organizațional*, în cele din urmă, mută accentul pe o *abordare cumulată* a celor anterioare din perspectiva unui **constructivism critic** de **tip judiciarist**, *tipologie* pentru prima dată în mod inedit și explicit aici precizată.

Această versiune va păstra din versiunile anterioare cele trei *anexe-pilot* desfășurate, devenind posibilă adăugarea altora două pe diadele *individualitate* - *identitate* și **deconstrucție** - **desubstanțializare**.

Autorul

octombrie, 1
bucurești / ro

g b

(*)(*) *versiune integrală* înregistrată la ORDA sub nr RG II / 7785 din 27 noiembrie 2017, sub pseudonimul *gil b.*

(*)(*)(*) *versiuni cu circulație restrânsă până în / între 200 de peer reviewers.*

ARGUMENTUL REALITĂȚII ...CERCETATE

Motto: “*The important thing in science is not so much to obtain new facts as it is to discover new ways of thinking about them*” ⁽¹⁾

Desființarea unui secret prin truda unei investigații, merită anume să îl năruiască, nu echivalează întotdeauna cu apariția unei *informații*, cu exercițiul unei *inteligente* sau cu înfiriparea unei *cunoașteri*, în modurile deja cunoscute și acceptate sau *altfel*.

Dimpotrivă, pe lângă o posibilă *nostalgie* inerțială după vremurile tihnite ale acelui secret, la fel de probabil, spulberarea lui poate semnifica – pe fond și pe termen lung – , doar eliberarea unui loc deja fertil misterului, pregătit pentru sau obișnuit cu ocuparea grabnică de către alte secrete, mai trainice și inexpugnabile.

Din astă pricină, spațiul degrevat de secret nici nu ar trebui lăsat *liber* ci (re)amenajat *util* și atractiv cunoașterii, care să-și apere apoi prin puterile ei teritoriile astfel dobândite.

După o luptă izbândită pentru *cunoașterea secretelor*, inevitabil va urma o alta, mult mai sofisticată și surprinzătoare, poate nu la fel de izbutită, cea pentru stăpânirea egoistă a *secretelor cunoașterii*, prin încercări perseverente de *secretizare* a acelei cunoașteri.

Astfel, *contra-secretul*, secretul cunoașterii secretelor *lipsă* este un secret *present*, un secret care nu va lipsi niciodată. Lupta cu el va fi aproape continuă și adesea istovitoare dar succesul unei asemenea confruntări l-ar putea asigura numai inteligența cu care acea *competiție* va fi tacticizată. Doar bătăliile inteligente din acea luptă perpetuă fi-vor câștigate.

Așadar, *contra-argumentul* argumentului care aici lipsește ar putea fi lipsa justificată a justificării unei anumite *cunoașteri neconvenabile*, la rândul ei uneori lipsită, alteori însoțită de alte justificări pe clarificarea conținutului și limitelor convenabilului și / sau acceptabilului.

Cercetarea va căuta să devină un *argument* în sine, unul convenabil, în pofida unor justificări și susțineri adesea *altfel* exprimate, *altfel* articulate, într-un *altfel* anume *mod* și oarecum *out of the box* dar care, pe lângă originalitate, mai întâi să fie *utilă* cunoașterii.

Pentru deslușirea acelui *altfel* multifățetat, un simplu “*argument*” nu ar fi suficient fără o metamorfoză a sa într-un *prolog argumentativ*, cu justificări adiționale ...ca acesta :

⁽¹⁾ Sir William Henry Bragg (2 iulie 1862 - 10 martie 1942), cu studii în Isle of Man și la Cambridge, profesor în Adelaide (Australia), Leeds și Londra, a fost laureat al Premiului Nobel pentru știință în 1915, în fizică (radioactivitate, raze X și structura cristalelor).

Valorizând *motto*-ul, studierea și regândirea din alte perspective, în **noi modalități**, a lucrurilor vechi și (aparent) cunoscute pot deveni la fel de provocatoare și de problematice precum sunt strădaniile de explorare a terenurilor virgine din domeniile și preocupările de avangardă, de la microbiologie moleculară, cibernetica sistemelor, nanotehnologie, la *private cloud*-urile oricărui utilizator de internet și chiar dincolo de toate acestea.

Cercetarea de față se va strecura în toate ungherele până acum necunoscute ale unei imemoriale și extrem de originale interacțiuni din existența umanității, cunoscută sub denumirea generică de **colaborare**.

Însă acest *tip* de interacțiune *vechi de când lumea* nu este rezervat exclusiv civilizației umanoide, fiind detectat frecvent în societățile miriadelor de roiuri și stoluri, la insecte și păsări, iar în unele condiții și forme *non-verbale*, inclusiv *non-sociale*, poate fi întâlnit și la primate (e.g. Amici & Bietti 2015), devoalându-și astfel **vocația naturală**, glisată spre cea de universalitate, a fibrei sale existențiale, mereu fără vârstă, reînoită și *altfel*, la îndemâna oricui o înțelege și știe *cum* să o întrebuințeze (...sau nu, dar cu alte rezultate).

În acest cadru investigativ, colaborarea – cu toate secretele ei încă nepătrunse destul – va intra într-o **asociere** aproape la fel de **naturală** cu activitatea de *intelligence*, care potrivit unor opinii este *cea mai veche profesie din istorie* (Bay 2007).

Totuși, acest *tip* de activitate *vechi de când lumea*, de asemenea, nu este un monopol infailibil al umanității. Fără a ignora dar și fără a supraestima de exemplu *swarm intelligence*, trebuie avute în vedere cât mai multe dintre manifestările de '*intelligence natural*', în care **Natura**, prin mijlocirea infinitelor sale creaturi trecute, prezente și viitoare, pământene, acvatice, amfibii și aeromotrice, aflate în diferite stadii evolutive, echipate cu simțuri senzoriale – deci *re/active* la stimuli și inhibitori – se preocupă în viețuirea, supraviețuirea și optimizarea supra/viețuirii lor, pentru și prin *iscodirea* surselor de **informație**, cu eventuala ei *colectare* (dacă vreo *funcție memorativă* o permite), pentru și prin *procesarea* sa (proces senzorial / instinctiv sau *stimulat* ori bazat pe **grade** diferite de inteligență) și apoi pentru și prin *utilizarea* aceleiași informații în *tacticizarea* pândeii de hrană, atacului competitorilor, atragerii de parteneri reproductivi, stabilirii cuibului de apărare și perpetuare, etc.

Tacticizarea iscodirii, colectării, procesării, utilizării, etc. **informației** intră – în chip la fel de natural – în raporturi variabile de proporționalizare (mai mult sau mai puțin inversată) cu **secretul** său. Tactica dobândește astfel aptitudinea să instrumenteze și să instrumenteze atât *informația* cât și *secretul* asociat informației, funcție de stimul, impuls, intenție și **interes**. Acestea din urmă enumerate, cu o anume *individualitate* a lor, deși adesea pot fi aparent asemănătoare și categorisibile, **nu** sunt niciodată *identice* cu altele, anterioare, concomitente sau subsecvente lor, fiind purtătoare ale altor informații / secrete proprii.

Tactica, **procedura** modului *cum* se desfășoară o inter/acțiune, o activitate, un **proces** ori mecanism, inherent bizuită pe informația aceea obținută și acum utilizată, transmite totodată *implicit* și ceva din felul de '*a fi*', adică din modul *cum* este **caracterizată** inter/acțiunea (sau activitatea, etc.), spre deosebire de altele, cu care să **nu** se confunde.

Altfel simplu fie scris, cunoașterea a ce este prin *cum* face ceea ce face, va putea oferi, de exemplu, o diferențiere netă și utilă între *colaborare* și *cooperare*, putând în general să elimine confuziile păgubitoare dintre acțiuni, procese, etc. Acestea din urmă, în mod frecvent, pot fi născute din **surse** total diferite și care ar fi de așteptat să aibă **resurse** de *existență ulterioară* nu mai puțin diferite – așa *cum* le-a imprimat-o sursele –, în pofida posibilelor aparențe contextuale contrare, dar care totuși nu pot fi întotdeauna excluse.

În plus, tactica are aptitudinea să mai transmită, uneori *explicit*, alteori dimpotrivă, ceva din felul de '*a fi poziționată*' inter/acțiunea, de '*a se situa*', din dubla perspectivă a localizării spațiale și cea a alterității, amândouă probabil și dezirabil alăturate sau relaționate la momentul concret când s-a zămislit / stabilit **individualitatea tacticii**.

Localizarea și alteritatea, posesoare ale altor seturi de informație specifice fiecăreia, configurează în concurs, împreună dar separat, arhitectura unui **climat**, care climat va pune laolaltă și va malaxa *altfel* toate seturile de informație detectate – inclusiv cel distinct, al informației alese și folosite de tactică, prilej *secret* de verificare a calității și *utilității* ei –.

Altfel iarăși simplu fie scris, tactica / procedura de pândă, iscodire, atac / apărare, colaborare, etc., este forțată de acea anume localizare, de climatul locului *pentru* și / sau *în* care s-a planificat pândă, iscodirea, climat incluziv totodată al alterității / entității împotriva căreia se intenționează atacul ori cu care se dorește colaborarea, etc., să dobândească în **timp real** aptitudini adaptativ-transformative, în limita posibilului îngăduit de sursa / *natura* ei originară și de resursa / *logica* imprimată de sursă.

Față de și în raport cu acel **climat concret** acea tactică (și nu alta) se manifestă.

Față de și în raport cu acea tactică, anume caracterizată de **natura** și **logica** ei, climatul va dicta adaptarea ei în *timp real*, **re-proceduralizarea continuă a tacticii** inițiale, până la satisfacerea interesului concret, pe care tactica / procedura procesului îl urmărește ca **rezultat**, final ori de etapă, și îl mediază.

Dacă însă tactica refuză **adaptarea și transformarea** în *timp real* și în *mod util*, dacă proceduralitatea este impusă de / prin vreo "*strategie*" anterioară – deci, externă / străină climatului efectiv de desfășurare a procesului necesar pentru satisfacerea interesului –, **sancțiunea naturală** și imediată a climatului va fi compromiterea rezultatului.

Tactica / *instrumentarea*, percepută static, substantivizat, are o *valoare redusă* – deși cu mult mai ridicată și mai aplicată decât cea a substantivului *strategie* –, încorporând însă doar un amestec pur inaugural de *experiențial* (mai mult sau mai puțin culturalizat) și de *informație* de bază, suficiente să-i confere alegerea acelei proceduri în defavoarea altora.

Însă **tacticizarea** / *instrumentalizarea*, dinamică prin însăși forma în care este exprimată, proceduralizarea în *timp real*, continuă și într-un *mod* cât mai *practic*, este cea care are cu adevărat o *valoare utilă* în satisfacerea – eventual performantă, cu succes a – unui **interes concret**.

În cadrul cercetării de față și dincolo de titlul ei semnificativ simplificat în raport cu capacitatea de sugestie a anvergurii conținutului, se va căuta sublinierea stăruitoare a importanței covârșitoare pe care o conferă tocmai **tacticizarea interesului**, aici - al celui **de colaborare**, în *intelligence* doar exemplificativ-demonstrativ, dar fără nici-o altă vizibilă restrângere sau derogare notabilă în / pentru oricare alt domeniu al socialului ar fi ea teoretizată.

De altfel, Natura însăși exercită și premiază deopotrivă tactici adaptativ-transformative în *timp real* și în *mod util*, pe care la rândul ei și le exersează printr-o (de conveniență) așa-numită "intelligență naturală" a biologicului. În cadrul unui **biologic social**, acea *natural intelligence* este mult mai lesne vizualizată, verificabilă experimental și repetat dovedită.

În societățile biologice – din rândul cărora nici cele umanoide nu ar trebui să fie puse / lăsate deoparte, în pofida proporțiilor uriașe de 'artificial' cu care se auto-inundă, devenind din ce în ce mai îmbibate cu riscul sufocării prin înec – deci oricare, de orice tip și oriunde ar fi acelea (roi, mușuroi, stol, banc – de pești –, etc.), Natura uneori generează sau elimină, alteori doar stimulează ori inhibă / premiază ori sancționează fie partenerii săi de **interacțiune**, fie inteligența lor naturală și / sau modul *cum* o folosesc.

Odată ce *interacțiunea* sugerează o reciprocitate a acțiunilor, uneia inițiale urmând cea reactivă, etc., Natura se comportă ca o **autoritate**, pe cât de absolută, pe atât de flexibilă, pre/dispusă să partajeze la schimb *informație* și *secret*, pe tactici fluide de întrebuințare a lor. Inteligența naturală, care în cele din urmă – în prezent – a ajuns să fie cel mai potrivit simbolizată prin sintagma *swarm intelligence*, este de asemenea o **intelligență partajată, construită** (deloc surprinzător) *continuu și reciproc* – evolutiv, într-o relativ accentuată armonie dar și cu inerentele conflicte –, între / de către Natură, ca autoritate a cărei contestare de legitimitate ar fi inutilă din orice direcție și / sau oricare interes ar veni ea, și (parte din) supușii ei, societățile biologice, oricare ar fi acelea și poziționarea lor.

Participația asimetrică la o asemenea *construcție fără sfârșit* – fără un sfârșit cunoscut ...sau măcar comod anticipabil – este **justificată** și **susținută** de *cantitățile* minuscule de **informație** de care dispun supușii în comparație cu *cantitatea de secret* de necuprins pe care o stăpânește, manevrează și manipulează acea autoritate supremă dar flexibilă.

Însă Natura oferă permisiunea ca, în anumite condiții / climate, cantitatea copleșitoare de secret apăsător-relaxat stăpânită, să fie redusă, puțin câte puțin, după justificarea / justițea de Ea exclusiv hotărâtă și în cadrul / cu **justiția** de Ea gestionată (...mai puțin exclusiv).

Până la urmă, inteligența naturală a supușilor ei, este **de fapt** (și deloc surprinzător) propria sa inteligență proiectată prin subtilitățile eredității și dispersată prin toate cotloanele existenței și autorității Ei ; existența și utilizarea celei dintâi, a *natural intelligence*, ar putea așadar să fie asimilate și / sau măcar asociate cu o formă camuflată a unei inefabile *convenții de agenție* în care se prezumă că *agenții acționează în numele și interesul principalului / Naturii* și, astfel, în care inteligența (naturală ...a) Naturii se manifestă prin supușii săi agenți, respectiv prin (toate) societățile / entitățile biologice. Prin mijlocirea lor,

Natura își exprimă / manifestă / comportă ceea ce **de drept** este al Ei, fără să intereseze totdeauna / prea des cât de loiali i-ar fi agenții ori cât de echipați ar fi aceia pentru exprimări / manifestări / **comportamente inteligente**, înaintea oricăror altor tactici și tacticizări.

Odată ce *interacțiunea* sugerează o reciprocitate a acțiunilor, chiar când acestea sunt (profund) asimetrice – sau poate cu atât mai mult atunci – **inspirația** și **imitația** pot să răsară de nicăieri și de ambele părți în același timp, la fel de *asimetric* și *impredictibil*, pentru a susține și echilibra (ori dimpotrivă) acea interacțiune care, dorindu-se *utilă*, își caută aproape de la sine, în chip la fel de *natural*, **jalonări** și **referențiale** potrivite în economia de *ansamblu interactiv* în care aceea (și nu alta) se poziționează și se desfășoară.

Natura (sursa), cu a sa inteligență partajată / *swarm intelligence* (resursă), în cadrul și prin mijlocirea unei vaste diversități a comportamentelor inteligente – mai mult sau mai puțin sesizabile (în raport cu informația / secretul ei) – ale ‘agenților’ săi biologici, individuali și colectivi deopotrivă, este și va continua perpetuu să reprezinte *sediul materiei* pentru **inspirația** și **imitația** oricăror forme de *intelligence*, din orice *domeniu social* – viu / biologic, firește –, și oricât de multe derivări ar cunoaște în viitor acele forme.

Formele importante de *intelligence*, care vor deveni relevante prin forța lucrurilor / anvergura și profunzimea investigației atât a **”procesului de colaborare, în sine”**, cât și a **”mecanismului de colaborare în intelligence** (european – și nu numai –)”, deși nu sunt deloc numeroase sunt cele care contează covârșitor în *social*, în socialul *cotidian*, un *cotidian* asfixiat de *informație* și *secret*, de instrumentalizarea celor din urmă într-o neîncetată *tacticizare* guvernată numai de *interes*, uneori sincer exprimat sau evident perceput / interpretat, însă cel mai adesea ascuns cu strășnicie sau doar nedeslușit (încă).

În urma periplului său analitic, colaborarea își va dovedi și își va (re)confirma *vocația* sa *naturală* în raport cu procesualitatea / sursa / natura proprie și, în egală măsură, *asocierea* sa la fel de *naturală* numai cu formele naturale de *intelligence* – *swarm* și *human intelligence*, **nu** și cu cele de *artificial intelligence*, total străină ei – în raport cu proceduralitatea / resursa / tacticizarea sa, în cadrul diverselor mecanisme de interacțiune, cu atât mai mult ale acelora de colaborare din și dintre entitățile de *intelligence*.

Astfel, *naturalețea procesualității și proceduralității* imprimă o anume **etică** procesual-procedurală a colaborării, nu mai puțin **naturală**, venită deci de la sine, însă o *etică* profund *utilitaristă* (ca a oricărui proces tacticizat pe interes).

Într-adevăr, o componentă viguroasă a *human intelligence*-ului este *emotional intelligence*, numai că vigoarea acestei ultime forme de ‘intelligență’ menționată se rezumă mai mult la un anumit tip de teoretizare a ei și numai în măsura în care teoria despre ea își demonstrează aptitudinea să găzduiască și să cultive *sentimentul de încredere*. Desigur că *emotional intelligence* ar fi putut și ar fi trebuit să limpezească mult mai mult din avalanșa de angoase, dubii și secrete care se rostogolesc *chimic* peste *fizica* interacțiunilor, fie vlăguindu-le de **energie**, fie oferindu-le una excesivă, uneori / prea des (auto)distructivă.

De fapt, teoretizarea / instrumentalizarea sentimentului de ne/încredere – și a oricărui alt sentiment, a emoționalului în general (și nu numai) – **nu** se face pe sentiment ori cu sentimentul, pentru că nu se face pe principiile *egalității de tratament* și al *echivalenței mijloacelor*, ci se face pe interes, cu *interesul* (unul cu intenție, atent calculat, **util** celui care a avut intenția și s-a ostenit cu calculele) tocmai de a **nu se cunoaște interesul**, acela **real**.

Emoționalul, visceral natural, deci organic integrat în ansamblul oricărei forme de inteligență naturală – și de care astfel este văduvită numai *artificial intelligence* – va avea o participare greu de separat, în *individualitatea sa chimică / energetică*, în cadrul acelui *comportament inteligent* și util desfășurării unei inter/acțiuni, mai mult sau mai puțin *fizice*.

Neputând fi "decupat" / deconstruit de *intențional* și *rațional*, care din plictiseală s-ar mai putea juca periculos cu **identitatea**, emoționalul își imprimă fie zgomotos, fie în tăcere / secret **individualitatea** asupra celorlalte două și, împreună, în mod inteligent, pentru a nu dezamăgi Natura al căror agent îl reprezintă în indiviziunea lor natural stabilită, nu vor evita *inspirația* și *imitația* oferite de Natură și inteligența ei (naturală).

Ca 'agent' (ereditar) al Naturii, *individualitatea* (naturală, chiar *colectivă* fiind – cu o emoție la fel de colectivă, ca în cazul roiului, turmei, etc. –) nici nu ar prea putea tactic *cum* să ocolească acele generoase daruri, pe atât de gratuite și inevitabile pe cât de ereditare sunt. În acea construcție continuă și reciprocă cu Natura, pe parcursul cărei edificări **inteligența** partajată, cea **genetică** / ereditară se *update*'ază în interacțiune cu aceeași Natură / alți agenți ai Ei, *adaptativ-transformativ*, într-o inteligență **dobândită**, la fel de partajată și partajabilă cu *alteritatea*, care nu mai este obligatoriu să fie exclusiv *naturală*.

Ori – înainte de și până la orice manifestare convingătoare a rațiunii – **inspirația** și **imitația** sunt cele mai utile și eficiente **instrumente**, utilizate în chip natural, pentru partajarea, capacitatea de împărtășire și de însușire a celor (re)partajate, *selectiv* din *experiențial*.

Având vocații la fel de naturale, niciodată și nicăieri nu se va putea postula un **raport optim** între cele două instrumente de partajare a *informației*, a *inteligenței* partajate pe informația rezultată interactiv ori a *cunoașterii* dobândite și selectate experiențial, pentru tacticizarea interesului (...de colaborare sau al altuia) : cât ar fi ideal să fie **inspirație** și ce procent de **imitație** trebuie să conțină o inter/acțiune sau o tactică de planificare a celei din urmă ? În privința inspirației situația este stânjenitor de simplă, ea **nu** poate fi reglementată.

Imitația, căreia nu i se poate nega peremptoria sa *vocație naturală* originară, începe să complice semnificativ acel *raport de optimizare* din punctul în care s-a hotărât să-și înceapă traiectoria reglementării. Dar până la reglementare, în esența sa, imitația înseamnă "copiere" în anumite vaste **grade** de precizie, de rigoare a imitării fidele a modelului imitat, până la contrafacere sau, până la acea falsificare grosolană, de multe ori mințită, a imitării unui *model* care în fapt nu a existat niciodată, care a fost creat imaginar și a avut doar o existență imaginară până la materializarea lui dar care, deloc surprinzător, odată materializat nu (mai) este o *copie*, nu mai este un *fals* ci poate doar o **alternativă**.

Rolul inspirațional al imitației și cel imitațional al inspirației sunt extrem de problematice în inteligența partajată, în *intelligence*, în colaborare și tacticizarea interesului pentru ea sau în orice altceva, unde alternativa de a înlocui un agent al Naturii cu un altul la fel de natural **nu** exclude alternativa de a înlocui pe cel de-al doilea cu unul artificial (în tot ori în parte), care poate să fie o **falsificare** a celui înlocuit inițial sau o **creație**, mai mult sau mai puțin imitațională. Pe fond, din interes o realitate va putea fi oricând înlocuită cu o alternativă a sa, o **realitate alternativă** care nu va avea nimic de a face cu pro/clamarea rituasă și peiorativă a "epocii post-adevărului" sau a altor formule discursive superficiale.

Realitatea alternativă – pentru că aceea pură și adevărată nu a existat nici măcar în definiții (...cele cu pretenții de inteligență, desigur) – s-a zbatut și o va face pe mai departe între inspirație și imitație, trecute prin filtrele inteligenței partajate (ale Naturii și infinității sale de agenți biologici, cu ereditate naturală), adică a acelei inteligențe amalgamate cu **grade** variabile de *emoțional*, *intențional* și *rațional*, capabilă apoi să perceapă și să transmită după interes și pricepere, o infinitate exponențializată de **realități alternative**.

Agregarea unora dintre ele va tămădui dorințele de accentuare a *identității* și comunizării ei, etc. dar tot nu va crea o singură realitate, comună și adevărată, stabilă și confortabilă. Cele rămase neagregate, mereu reînnoite și care nu fac un scop în sine din reunirea lor întru făurirea unei **unice realități**, vor fi sortite ca să fie folosite fără mofturi de către acei agenți ai Naturii apti să valorifice *inspiraționalul* și *imitaționalul*, cu **informația**, **inteligența** și **cunoașterea** potrivite și optimizate celor dintâi, pentru a face din puzderia de realități naturale, artificiale, virtuale, imaginare, viitoare și neimaginabile încă, o parte suficient de agreabilă și de ușor comprehensibilă a existenței lor vremelnice, până ce Natura o să înlocuiască la fel de natural, garnitura / generația de agenți naturali, cu alte *garnituri alternative* dar naturale de agenți ereditar descendenți ai celor astfel "înlocuiți".

Între inspirație și imitație, de la creație la falsificarea ei spre o altă posibilă creație, fie o alternativă *mimetică* a celei dintâi, fie una *malversată* (sau nu neapărat) care s-o completeze, s-o întărească, s-o distrugă sau doar s-o înlocuiască pe prima, orice *realitate* – deci și orice *alternativă* a sa – se află într-o **relație specială** și **graduală cu însăși existența** ⁽²⁾ ei.

⁽²⁾ a În raport activ-reactiv, deci în interacțiune, gra/**dualitatea** – cu oricând posibila ei retro/*versiune* (dualitate de culisare retroversibilă) – implică pe de-o parte **a/simetrie** înțeleasă *spațial*, cantitativ, etc. dar **statică** și, pe de altă parte, **re/echilibrare** înțeleasă *temporal*, calitativ, evolutiv, etc., însă **dinamică**, în proporții întotdeauna / adesea variabile și instabile ale unei *versiuni a realității*, confundată cu realitatea însăși. Acea *versiune* (luată ca parte) la un moment dat, unul **concret**, s-ar putea să nu fie / să nu (mai) reprezinte doar o părelnică "variantă" ci contrariul acelei realități (văzută ca *întreg*), devenită așadar un **antonim** cu care și față de care, de această dată, realitatea să se poată referențializa de sine stătător. Asta face ca în cadrul aceleiași interacțiuni, deci a unei singure ipotetice realități, să fie / devină posibile o plajă largă de *versiuni*, începând de la cele puțin **diferite** până la altele de-a dreptul **contrare**. Prin urmare, în cadrul interacțiunii, **realitatea este o sumă a versiunilor ei** în **grade diferite** și / sau **contradictorii** de compatibilitate cu ea însăși. Versiunile ei incompatibile – în *sursă* și / sau *resursă* – vor reprezenta germenii viitoarelor / imediatelor sale **alternative**.

2)^b *Realitatea proprie*

Realitatea procesualității, cea a unui proces interactiv (activitate, etc.) dintr-un anume spațiu / mediu / climat, chiar dacă acel proces nu este deloc *static*, în mod abstract poate fi considerat un simplu **instrument**, ales și utilizat într-un anumit scop anume precizat.

Însă **realitatea proceduralității** aceluiași proces comportă inter/subiectiv diferite **grade** de inteligență și tacticizare a primei realități, deci se trece la un nivel de **instrumentalizare** a celei dintâi.

Instrumentalizarea instrumentului / procesului interactiv este de la sine înțeleasă, intră în logica de *a fi*, reprezintă **rațiunea existențială** a celui instrument – oricare ar fi el – așadar, **instrumentalizarea oricărui proces este indispensabilă și de neevitat** în existența (re/construită continuu și reciproc a) aceluia și este mereu altceva și *altfel*.

Până la urmă, simplificând, **realitatea unei stări** (ca *sursă activă*) – indiferent *cum* ar fi ea inter/subiectivizată (de *cine* și cu ce interes) – , cu la fel de inevitabilele ei *versiuni* multiple incluse, va fi cu totul alta față de **realitatea aceleiași stări în acțiune** (devenită 'sinergic' **resursă inter/activă**), în desfășurare, într-un anume mod manifestat / comportat și, tot așa, constatat (inter/subiectiv în diferite **grade**).

Altfel scris, realitatea sursei e una iar realitatea resursei aceleiași surse este / poate fi cu totul alt(ceva).

Riscul ca exponențializatele *versiuni* rezultate din cea de-a doua realitate – cea de instrumentalizare a manifestării unei stări – să fie uneori in / compatibile, non / distructive, in / e / con -volutive, etc. Însăși aceleiași stări, dorită (ori dimpotrivă) *a fi* utilă și / sau relevantă, devine aproape de neînălțurat până la **cert**. Acest risc poate elimina orice brumă de **stabilitate**, de *statică a unei stări*, generând *dilema* dacă aceasta din urmă are aptitudinea și competența să aibă și să mențină la fel de stabil o definită **realitate proprie**, numai a ei și inconfundabilă, în noianul de stări cu care eventual s-ar putea asemui.

2)^c *Realitatea teoretică*

Pe de-o parte, **stabilitatea** este ca un sindrom al bolilor mute și lipsite de durere – de multe ori fatidice – dar pe de altă parte, ea nu o să se poată împrieteni în veci cu riscul, care nici nu-i poate fi medicament și care, mai mult decât atât, la rândul său adesea devine sindromul unor boli dureroase (reale sau închipuite / simulate) ale lui însuși, ale stabilității, ale secretelor lor – pe alocuri comune – dar mai ales ale *informației, inteligenței, cunoașterii* și secretelor acestora din urmă, toate instabile, dinamice, cu realități im/propii pe măsură.

Dilema existențială a realității, a uneia proprii, adevărate (în dualitatea ei), privind o anume *stare statică* care să evite riscul existenței altei realități a aceleiași stări ca *stare dinamică* ar putea fi totuși una **falsă**, dacă se menține în atenție *diferența* dintre instrument și instrumentalizare / tacticizare cu inteligența (naturală - mai mult sau mai puțin instinctivă / emoțională ori rațională a) acelei instrumentalizări, deci până la urmă o diferență aparent firească pe *relația static-dinamic* a aceleiași realități.

Într-adevăr, este o dilemă falsă dar **necesară**, în măsura în care în mod frecvent falsificarea unei abordări, adică a unei realități sau crearea unei dileme, adică a unei realități fals îndoielnice – ca *versiune* provizorie contrară / concurentă / conflictuală și deci ca *alternativă* potențială – își poate găsi ușor și oricând, întâi o **justificare** (solidă sau nu) și apoi, eventual o **sustinere** (mai mult sau mai puțin volatilă / agregată) de lungă / scurtă durată.

Oricum, justificarea nu va putea ocoli o anume așa-zisă *realitate proprie* originară a procesului / interacțiunii, luată ca **referențial**, și nici pe cele cu care se aseamănă în varii *grade* ori cu care s-ar putea deosebi concurențial / conflictual / distructiv și care, împreună vor constitui un alt **registru referențial** de justificare a dilemei existențiale (ori de verificare / confirmare) a *realității proprii*, cea a stării statice.

Chiar și așa, realitatea astfel constatată nu va fi una a stării pur statice, ci va fi doar a uneia pur teoretice, de referință și atât, deci ...o **realitate teoretică**.

2)^d *Referențialul teoretic*

Un **referențial natural** este ceva, un **referențial teoretic**, construit social (sau *altfel*) este *altceva*, cel din urmă purtând în intrinsecul său germenii instrumentalizării, ai tacticizării, până la urmă, ai falsificării.

La referențiale deosebite vor fi realități corespondente diferite mai ales prin *natura* / sursa și *logica* / resursa lor iar **"adevăr"**-urile fiecăreia dintre ele, convenabile sau nu – cu etici străine, una celeilalte – vor avea dificultăți în negarea faptului că, dacă instrumentalizarea / *falsificarea* (unui / oricărui instrument) *este indispensabilă și de neevitat*, atunci **falsificarea realității are vocație naturală** (deci cu o *gradualitate* de legitimare implicită), indiferent de *strategia* (artificială) inventată în scopul contracarării ei. În *lipsa intenției*, copierea imprecisă, falsificarea neglijentă sau mințirea realității ca **fapt natural**, este una din formele subtile, inerente – și oarecum inocente (adaptativ-transformative, cu o *"etică"* specifică) – de *tacticizare a unei realități de stare* (statică, cea a sursei).

În schimb, teoretizarea / culturalizarea / ideologizarea (cu în/doctrinarea ulterioară) / dirijarea / direcționarea "instrumentului", a *realității de stare* astfel *tacticizate*, ca **act social**, este o *formă intenționată* – decentă sau nu – prin care deopotrivă originea și contururile unui *interes* pot fi blurate, ascunse ori falsificate. Deci, ca *act social* și spre deosebire de *faptul natural*, instrumentalizarea – prezumată sau nu ca fiind una inteligentă – poartă de astă dată inerent un **intențional**. Spre exemplu, după cum se va vedea, *artificial intelligence* nu poate fi (...deocamdată) purtătoarea unui *intențional propriu*.

^{2)e} *Etica referențializării realității*

Intenția care declanșează ori doar stimulează materializarea unui **interes** concret va proiecta atât modalitatea lui de exhibare (secretă sau mai puțin, *UNO ICTU* ori în secvențe, etc.) cât și spațiul / locul de realizare – deci *tactica* și *climatul* inițiale –, în baza *realității stării* (*stative* / sursei) unui **referențial teoretic**, aproape invariabil (declarat și) **moral**.

Spre deosebire de *"etica"* *realității* unui fapt natural cu referențialul potrivit sieși, actul social (umanoid) – pe lângă o **etică factuală** imprimată natural – este însoțit și de *stigmatul moralei* prin mijlocirea / instrumentalizarea căreia realitatea acelui act dobândește un plus de falsificare, de mințire, de înșelăciune, dar de data aceasta, nu ca un efect al vreunei obârșii în viscerele eredității ci ca unul adaptativ-**conformativ** pentru satisfacerea acelui interes concret, într-un climat cu un **grad** ridicat de artificializare și **de negare** / falsificare a însăși **naturalului** (ereditar, inclusiv), deci cu intenție, una asumată.

Așadar, *falsificarea realității* (sursei, a stării statice, a interacțiunii generice - cu semnificație construită social) pe baza *unui referențial teoretic*, indiferent și independent de *reală ei percepție*, poate înmănunchea (2 -...n) etici diferite sau, deloc rar, contradictorii ; una **factuală**, naturală, alta (/ altele) **actuală**, humanoid-artificială și artificializată, care va fi "etică" numai în măsura în care morala o va declara astfel.

Prin teoretizare / culturalizare / instrumentalizare, care imitare / copiere / falsificare a făurit deja o altă **realitate (alternativă)** despre Natură, despre inteligența Ei partajată și dispersată (în / spre infinitatea agenților săi biologici) dar, mai ales, despre justificarea / justiția Ei, s-au "creat" / inventat "mimetic" **mecanisme adaptativ-conformative**, total străine / diferite celor *adaptativ-transformative*, naturale.

Conformarea și transformarea au registre referențiale problematice pe sursa și resursa inter/acțiunii de **adaptare**, ca **regină a inter/acțiunilor**, încoronată astfel de Natură, nu de dogmă / morală, nu de justiția celei din urmă, a cărei legitimitate a punției este minusculă în raport cu cea naturală, autentică.

Între normă, normalitate și **normalizare**, pe de-o parte, și o proximă **naturalizare** a celor dintâi, pe de altă parte, se interpun realități raportate amestecat pe referențiale naturale și teoretice, funcție de interes, mai ales în relație cu acele **atipii** considerate deviate, cu așa-zisele '**devianțe**' întotdeauna înzestrate cu capacități transformative, deci cu un risc non-conformativ, de potențială periclitate a stabilității.

^{2)f} *Realitatea "adevărată"*

Astfel, *justificarea și susținerea* unei realități ca fiind adevărată, **existența** ei până la urmă, este intim legată de interes, de intenția care-l exhibă și de inteligența cu care intenția este deliberată (sub un anume impuls emoțional) pentru satisfacerea aceluia, într-un anumit mod, tacticizat într-o anume direcție, de conformare sau nu, de creare a unui tip de **realitate atractivă** normalității naturalizate ori dimpotrivă.

Deci, **realitatea adevărată este întotdeauna instrumentalizată** (de interes) ; când nu va fi instrumentalizată **nu** va fi calificată astfel, nu va primi (acel) adjectiv, nu se va mai putea raporta la vreo dogmă / morală iar etica ei, a *realității pure*, non-referențializabile la "adevăr", va / ar putea să aibă o altă

Altfel simplificat fie scris, în cadrul oricărei inter/acțiuni, una și aceeași realitate este condamnată să co/existe de fapt în (2 ...- n) versiuni ale sale, indiferent și independent de **ideea de percepție** ^{(2) a,b} a acelei realități și înaintea oricărui alt gând de **falsificare** ^{(2) b,d} pentru vreo verificare necesară / utilă (în stil popperian, propriu sau de alt tip).

D/defectul (funcțional) al **realității alternative** la "realitatea proprie" (a unei inter/acțiuni specificate, oricare ar fi ea), acela inevitabil al instrumentalizării ei ^{(2) b}, este completat adesea de un altul : defectul de a **nu** (putea) fi **atribuită** și / sau **asumată** individual.

O atare imposibilitate conturează mai precis geneza și **forma esențială** a alternativei la realitate : "**realitatea imaginarului**", în cadrul căreia închipuirile au **realitatea lor proprie** și aptitudinea să se proiecteze într-o 'materializare' **teoretică** a instinctului, impulsului, intenției și / sau interesului, materializare pe care să o **justifice** și să o **susțină** imitațional și inspirațional, din și prin alte **realități teoretice** și nu numai teoretice ^{(2) c}.

Dar **realitatea imaginată** este construită **natural**, prin fireasca **funcție asociativă** a experiențialului, prin la fel de naturalul **act de gândire**, cu **gradualitatea** lui de inteligență.

relevanță de **semnificație** ...oricum inerent **construită** / instrumentalizată **social**. *Altfel* fie scris, realitatea adevărată ar fi numai aceea care **nu** prezintă **interes** dar, ceea ce nu prezintă interes aproape că **nu există**, este pe deplin / adesea ignorat. Însă de aici începe o altă lungă poveste a legăturii intime de astă dată dintre ignoranță și necunoscut / secret, legătură care crează o altă realitate și care va fi luată în analiză la un anume deloc întâmplător moment sorocit ...tocmai spre finalul investigației.

^{2) 9} **Realitatea prezentei investigații**

Dacă **realitatea este o sumă a versiunilor ei**, dacă **realitatea teoretică este deja o realitate alternativă**, ca **versiune** a referențialelor nu mai puțin teoretice, dacă acele referențiale prin întrebuintarea / instrumentalizarea lor aduc un plus inerent de falsificare (la realitatea alternativă generată de însăși referențialele stabilite), se vor putea naște întrebări precum câtă realitate va mai putea conține a atare investigație, **cum** o va reflecta / instrumentaliza (/ falsifica) suplimentar celor deja existente prin alte cercetări și **în** **ce scop**, cu ce intenție, cu care motiv, etc.

Dacă etica acelor referențiale teoretice și a instrumentalizării lor se menține sau nu în standardele și limitele uzuale oricărei investigații comparabile și întreprinse fără un interes **i/mediat**, rămâne o chestiune de instrumentalizare și deliberare adițională, ulterioară și independentă investigației.

În acest sens, preventiv, s-ar impune reamintirea și sublinierea acelor **fapte** (transformative) și **acte** (conformative), oricum **atipice** și inerent deja **falsificate** – în alte varii **grade** – pe care prezenta cercetare va încerca să le analizeze **from scratch**, respectiv pe cele (mai) specifice procesului de colaborare, ale **intelligence**-ului și ale mecanismelor de colaborare în **intelligence**.

Din această perspectivă, și procesul de colaborare (cu proceduralitatea sa), și **intelligence**-ul (cu tacticile sale fluide) sunt atipice atât în posibilitățile și probabilitățile de referențializare, cât și în poziționările părelnic deviante în firescul / naturalul peisajelor lor interactive. Cu atât mai mult, **mecanismul de colaborare în intelligence** nu va fi nicicând un mecanism **conformativ**, ci unul profund **transformativ**, deși – din considerente politice, diplomatice, morale, etc. – ar putea fi declarat (și) *altfel*.

Până la urmă, toate **justificările** și **susținerile** prezentei cercetări vor constitui doar o modestă **versiune a realității** care ar trebui tratată ca atare, o **versiune** – mai mult sau mai puțin **alternativă** – și nimic mai mult la prea multe altele care mai sunt și care vor mai tot fi pe mai departe.

Tot așa, atunci când **ficțiunea** este o *realitate alternativă* zămislită de ori prin *conspirație* (sursă) și *conspiraționism* (resursă), ea se dovedește foarte **utilă** în instrumentalizarea nu mai puțin amestecată a referențialelor (naturale și) teoretice ale altor realități verosimile, reprezentând o altă formă rodnică de manifestare a inspirației și imitației unui *experiențial* inteligent folosit, cu biziunța – verificată sau nu – a unei *lipse* de informație, inteligență și / sau cunoaștere acolo *unde* acea ficțiune va fi diseminată și exploatată pentru un interes.

Simplificând, nici o inter/acțiune înțeleasă ca (un) instrument cu *realitate proprie*, *teoretică* ^{(2) b, c}, nu poate fi scutită de falsificarea – de la imitare (inocentă) până la ficțiune (sofisticat aparent *real intrupată*) a – aceleia, în timpul tacticizării / instrumentalizării sale.

Instrumentarea în definitiv s-ar traduce doar ca o întrebuințare *proprie*, în niște limite precise, strict normate, a instrumentului / interacțiunii, rar cu adevărat posibilă și utilă ^{(2) b, c}.

Instrumentalizarea este însă o folosire / tacticizare adaptativ-**transformativă** (sau adaptativ-**conformativă** ^{(2) d, e}) în *timp real*, a unui instrument, în limitele *sursei* și *resursei* lui – adesea destul de generoase, în afara teoriei și norme – , într-un mod inerent personalizat, *individualizat*, deci într-o tactică fluidă și *specifică* / potrivită / optimizată unui *interes concret* – mai mult sau mai puțin **sincer** / **integral** exprimat (și **înțeles**) – , aflat în realizare într-un *climat* interactiv la fel de *concret*, totuși cu posibilele lui alte **mistere**, cu stimulente și inhibitori / constrângeri proprii (sau doar cu *realități percepute* stimulat / constrictiv), funcție deopotrivă de *informație*, *inteligență*, *cunoaștere* cu **secretele** lor asociate și de *emoțional* și *experiențial*, cu **secretele** acestora din urmă adăugate.

Răvășitor de **mult** (cantitativ) și de **divers** (calitativ) **secret** într-o realitate – oricare ar fi ea – pentru a putea fi considerată vreodată cea adevărată (și referențială), în vederea inter/subiectivizării ei, fără contestare, fără concurența sau conflictul unei *alternative* aproape instantanee, la ea , la adevărurile de ea conținute, la re / interpretarea lor, etc.

Așadar, realitatea oricărei inter/acțiuni, în însăși *justificarea* și *susținerea* ei (tactică), în însăși *existența* sa (implicit) *duală*, a acelei *realități proprii* numai ei, este constituită **genetic** și *are* în posesie (**evolutiv**-)transformativă o **latură ascunsă** – în proporții *graduale* / variabile – care, când și dacă nu ar fi afectată de *ficțiune* sau *falsificare*, tot ar camufla o cantitate imprecizabilă și de o calitate **nereferențializabilă** de *secret*, de *realitate proprie* necunoscută, de **realitate secretă specifică** pentru (oricare ar fi) inter/**acțiunea** dată și / sau **informația** tactică (de sursă) ori de tacticizare (energizare / resursă) a acelei inter/acțiuni.

Până la urmă, toată această polemică are o singură miză, miza care a fost cea mai problematică de la creionarea primelor direcții investigative ale demersului de cercetare : dacă **informația** are o realitate a ei – cu toate *versiunile* (cea proprie, cea teoretică, cea de întrebuințare / instrumentalizare) și adesea cu *alternativele* sale (născute din uz / interacțiune) ^{(2) a-e} – atunci **secretul** acelei informații ar putea să aibă, ca realitate a sa, *fi*e reversul (în oglindă a) realității informației de referință, *fi*e o cu totul altă realitate.

În tot cazul, fie convingerea (*rațional*), fie "încrederea" (*emoțional*), în "cunoașterea" *realității* unei informații, ar impune (*intențional*) postularea *A PRIORI* tocmai a "realității" că acea **informație** ar fi **corectă, completă și definitivă**.

După un *referențial teoretic* ^{(2) e} nici nu ar fi exclus și ...se întâmplă frecvent așa, mai ales în *specificul 'necesar'-ului* numeroaselor *realități teoretice* ^{(2) c}, specific a cărui *necesitate / nevoie* este de asemenea instrumentalizată.

Însă, dacă se poziționează în oglindă reversul *realității* informației, adică tocmai **realitatea secretului**, printre multe altele, va fi foarte greu de conceput – chiar și în spirit de glumă – că un secret este ori poate să rămână *corect, complet și definitiv*.

Ar fi împotriva Naturii, a inteligenței de Ea partajată și dispersată, a practicului în utilitatea lui elementară și nu numai, să se referențializeze **corectitudinea, completitudinea și definitivul secretului**, oricare ar fi și oriunde ar fi el poziționat în Natură și dincolo de Ea.

Întrădevăr, a fost și o să se mențină continuu o apetență ridicată pentru asemenea tendințe de îngrădire interesată a secretului, dar numai a aceluia rătăcit prin clișeele, standardele și modelele din *realitatea teoretică* care, după runde repetate de falsificare, considerând-o *realitate* destul de *atractivă*, au decretat-o *realitatea adevărată* ^{(2) f}. Secretul unei *realități adevărate*, **secretul adevărului** – dacă adevărul își poate permite să aibă (și) secrete – nu poate fi decât un secret pur *referențial*, teoretic, vulnerabil și non-natural.

Realitatea – în plenitudinea *formelor, versiunilor și alternativelor* sale (de la cea mai naturală la cea mai laborios teoretizată) –, a dovedit consecvent deșertăciunea acelor tendințe și tentative vremelnice de însușire autoritară și nehibzuită a secretului (ei).

Atât dogma și profanul, prin 'modestele' lor mijloace cât și academicul – prin așa-numita **forbidden knowledge** care va beneficia de o atenție separată spre finalul cercetării – ori *intelligence*-ul – prin **clasificarea informației**, căreia însă (din alte considerente) o să-i fie evitată dezvoltarea teoretică – deci prin alte instrumente / tactici, par să fie depășite laolaltă și copleșite în egală măsură de **pierderea controlului** asupra secretului, care în același timp se cere reînnoit și protejat prin alte practici, tehnologii, instrumente și tactici, prilej cu care se face – natural sau nu – și o **redistribuire a posesiei** lui, o dispersie a sa spre cât mai mulți agenți (biologici) ai Naturii ...parcă după *practica* și *justiția* Ei, îndelung exersate.

O simplă poziționare în oglindă a cunoașterii *realității informației* cu cea corespondentă, a *realității secretului* aceleiași informații, conferă confirmativ o noimă de *justificare* și de *susținere* pentru acea **relație specială** și (gra)**duală** ⁽²⁾ a *realității cu propria ei existență*, oricare ar fi și la ce s-ar referi ea.

De bună seamă că operaționalizarea tuturor explicațiilor / dilemelor existențiale ale *realității* – din nota de subsol tocmai reamintită (și extrem de sintetizată) – pentru *realitatea secretului* nu s-ar putea realiza *MUTATIS MUTANDIS* fără o sumă de precaute *nuanțări* și **excepțări**, dintre care cele mai importante ar viza *referențializarea* și *registrele de referențializare* ale secretului, cu care cel din urmă nu se poate împăca, nu le recunoaște și cu atât

mai puțin, vreun *referențial teoretic* ori vreo *etică* la vreun referențial care să îi existe și să-l privească, considerându-le oțova nepermise insulte la adresa demnității și inteligenței lui.

Însă metodologic, acea *simplă poziționare în oglindă* introduce **cunoașterea** în **gradualitate**, în *dualitatea* (bi)polarității, în *polaritatea* axiologică dintre cunoaștere și **necunoaștere**, o polarizare a contrariilor care, din pricina prea numeroaselor *realități alternative* rostogolite în **"teoriile adevărate"** și prin **"adevăr"**-urile incluse în acele teorii – dar a căror valoare nu trebuie ignorată ori minimalizată –, va impune o atentă trecere în revistă a justificărilor și susținerilor *teoriei sistemelor*, dar de abia din ultimul capitol al investigației.

Desigur, va fi o repunere în pagină simplificată, interesată și interesantă pentru *verificări* și *confirmări* prin **teoria sistemelor** ale tuturor celor ce vor fi *justificate* și *susținute* în cadrul investigației până în acea etapă.

Totuși, până atunci, polaritățile și gradualitățile lor nu vor conțeni, generând avalanșe de perechi, diade și asocieri între cele dintâi – între informație și secretul ei, între calitatea și cantitatea lor, între conformare și transformare, etc. – asocieri care minuțios analizate vor prefigura alte posibile re/așezări, re/ordonări, re/articulări și re/configurări diadice.

În vârtejul acestui carusel al polarizărilor, polarităților și dualităților în **grade diferite** și *fluctuante*, **colaborarea** va avea privilegiul să se lanseze prima în circuitul analitic, urmată îndeaproape de (către) **intelligence**, cu care va ajunge cam în același timp în finalul itinerariului investigativ dar care vor avea totuși un punct de destinație complet renovat la momentul opririi, greu de recunoscut că ar fi unul și același cu cel de decolare.

Atipia celor două și a realităților pe care le *crează* – în adevăratul sens al cuvântului "creație" – au întărit presupunerea nevoii acelor sumare explicații despre **gradualitatea**⁽²⁾ (a/**simetriei statice** și a re/**echilibrării dinamice** a) **realității** în general, explicații compri-mate însă la minimul rezonabil cât să fie comprehensibile asumțiile că *și procesul de colaborare (cu proceduralitatea sa), și intelligence-ul (cu tacticile sale fluide / tacticizarea sa) sunt atipice atât în posibilitățile și probabilitățile de referențializare, cât și în poziționările părelnic deviante în firescul / naturalul peisajelor lor interactive.*^{(2) 9}

Colaborarea și *intelligence*-ul deopotrivă iubesc sincer și dedicat informația dar incomparabil mai mult secretul ei, o **dualitate** și genetică, și patologică totodată, a/sime-trizată și re/echilibrată pe o *etică utilitaristă* care valorizează **principii** pragmatice de sorginte naturală, **adaptate** însă unui *climat concret* de manifestare / comportare.

Fără a fi exclusive în acea dragoste pentru informație și umbra ei, încearcă să pretindă totuși subtil o exclusivitate pe baza meritelor – mai mult sau mai puțin reale – de a face mereu o **artă** din tacticile transformative, nicicând conformativ, prin care un *interes concret* să fie satisfăcut cât mai optim, cât mai performant, cu succes deplin.

În **perimetrul concreteței** interesului și climatului, pe principii pragmatice și adaptate până la urmă amândurora, arta tacticizării transformative căreia îi repugnă în *mod natural* reglementarea și controlul, adesea ori excesive, ori inutile, ori stupide, se dovedește a fi o

artă a inter/subiectivizării, a intersubiectivizării unei **realități concrete**, nu neapărat *reală* ...dar oricum, *concretă*.

Porția de secret este prea consistentă ca să mai lase loc naivității existenței (oricum *duale* a) vreunei **realități adevărate**, apologiei pre/moderniste pentru în/credere și credințe în (sincere) 'miracole', ori ca să mai oblojească frustrările consecințelor puse în sarcina adevărilor alternative, veșnic dușmănos falsificate, sau pe seama **post-adevărului**, cuibărit la adăpostul neo-liberalismului, care l-ar menaja și l-ar întreține interesat, etc., etc.

Retrospectiv rememorând desfășurarea începutului, ceea ce acum este exprimat prin "*deloc surprinzător*" cândva era de domeniul sâcâietoarelor **surprize** care au determinat o continuă pipăire a non-tactilului, îmbibat doar în olfactiv cu odorizări la fel de vag concludente. Și totuși, la acea vreme, **concludența** – mereu eterică –, mai mult sau mai puțin *alternativă* după 'mirosul' raționalului, era însă jalonată pe referențiale ceva mai modeste.

Secretul (substanțial) păstrează privilegiul de a nu fi detectat senzorial în condiții comune, cu pseudo-căutări puțin insistente sau doar cu o transpirație superficială, putând să se evapore odată cu ea și lăsând apoi nedumerirea unei pârdaľnice **realități închipuite** care deja să-i fi înlocuit demult trecerea, resimțită doar prin **energia** lui dar imposibil de dovedit, de îndată ce s-a 'eterizat' fără să fi fost măcar referențializat. *Relația dintre ficțiune și secret* ar putea fi *concludentă* numai în măsura în care este aptă să conștientizeze câtă porție de **ideal** și de **esențial** poată să zacă într-o totală obscuritate, de nimeni deranjată.

Ori, pentru a putea descifra și **recifra altfel realitatea concretă** – aceea "*nu neapărat reală ...dar oricum, concretă*" – a unei inter/acțiuni, mai mult sau mai puțin *artistică*, dar fără a fi considerată obligatoriu și dintru început *atipică*, s-ar putea ca separarea dintre cunoscutul și necunoscutul unui / oricărui proces interactiv să nu fie nici pe departe suficientă și, în unele împrejurări, chiar *deloc concludentă*.

Totuși, acea *separare*, deși insuficientă, ar fi fost de neevitat, cu atât mai mult în acea etapă când, la sfârșitul documentării, s-a conturat cel mai pregnant *realitatea* că **esențialul** unei interacțiuni poate să stea, înghesuit de bunăvoie și totodată relaxat, tocmai în necunoscutul / secretul procesului interactiv, – care ar putea fi eventual confirmat ca "*esențial*" numai după analizarea și punerea deoparte a părții cunoscute (mai mult sau mai puțin potrivit referențializată și definită anterior) –.

Așadar, fără să fie nevoie să se re/inventeze roata, oricum ar fi trebuit mai întâi deslușită porția de *realitate la vedere* – fără ca provizoriu să fi interesat *modul* cum ea ar putea fi *observată* și *interpretată* pe temeiul tacticizării / manifestării / comportării, temei (prezumtiv) intenționat – și înlăturată de cea cu desăvârșire *secretă* a aceleiași inter/acțiuni, atât în privința sursei / procesualității, cât și a resursei / proceduralității ei.

Pentru o atare clarificare în privința colaborării, a pro/porționalizării **realității publice** de *realitatea secretă*, inițial a părut fezabilă și suficientă **abordarea constructivistă**.

Însă, în cadrul analizelor de parcurs, deconstruirea operaționalizată prin mijlocirea constructivismului critic a lămurit doar *parțial*, puțin convingător și neconcludent întreaga problematică legată de *sursa / natura / procesualitatea* (respectiv **personalitatea**, partea ascunsă și dificil de descifrat a) colaborării, apoi pe cea legată de *resursă / logică / proceduralitate* (adică **atitudinea**, modul manifest, comportamentul ei public – de altfel destul de cifrat, de tacticizat în anumite chei de *interpretare / de realități alternative* –) și, nu în ultimul rând, de multe alte chestiuni conexe, indispensabile sau doar *utile* confirmării ori infirmării ipotezelor de lucru propuse la finalul etapei de documentare.

Așadar, pe lângă porția de **deconstruire**, una *fizică*, pe componente, s-a impus de îndată și o porție de **desubstanțializare**, una aproape *chimică*, de topire abstractă a componentelor conținute de colaborare, până la urmă, o *descompunere ficțională* a energiei acelor componente simplu deconstruite și care apoi, *trans/re/formate* și *re/asamblate* (deci reconstruite în sensul de *re/structurare fizico-chimică*) – în varii moduri posibile, în limitele *sursei* și *resursei* caracteristice – pot da aceeași **sinergie** procesului interactiv analizat.

Din fericire sau nu, acea neortodoxă "descompunere ficțională" nu a fost nici prima nici ultima *ficțiune* non-conspirativă în sarabanda celor necesare ori *utile* în freământul analitic al diverselor etape. Dimpotrivă, fără să re/breveteze plictisitor roata, fără boare de în/credere pentru "*realitatea adevărată*" ⁽²⁾ f și fără prejudecăți față de cea *alternativă / a interpretărilor neconvenabile*, cercetarea a căutat să fructifice pragmatic toate '*tehnologiile ficționale*' academic îngăduite, prin întrebuințarea performantă a *funcției asociative*.

În timpul și în urma unei / oricărei documentări, asociativul are o contribuție semnificativă în selectarea ⁽³⁾, gestionarea și tacticizarea seturilor de *realități alternative*, fiind nenumărate cazuri și situații când ...acelea s-au cernut și / sau șlefuit între ele, aproape de la sine, autorul putând să devină astfel spectatorul propriei sale cercetări, mărginindu-se doar la o lejeră supra/veghere, cu un minim dirijism și acela estompat.

⁽³⁾ **Preferința** (ca termen), în fapt doar o modestă *pre/supunere predilectă*, va fi folosită cu parcimonie calculată și nu va fi deloc încurajată în operaționalizarea analitică a prezentei cercetări care, în schimb, va da *preferință* termenilor de **selecție** (ca sursă) și **selectare** (ca resursă).

Agregarea preferințelor (ca *sintagmă*) de asemenea, **nu** va fi deloc întrebuințată chiar în pofida sau tocmai din pricina faptului că metonimic "*agregarea selecțiilor*" ar intra într-o altă logică a semnificațiilor.

Selecția stimulului / inhibitorului și / sau a *impulsului* – ca stimul intern(alizat) – în egală măsură nu suportă comparație cu vreo *preferință a stimulului* (ca sursă) și *stimulării* (ca resursă), care este de la sine înțeleasă dar care diferă fundamental de reflectarea semantică a unei atari sintagme în mod abstract înlocuită – spre exemplu – în cazul / cadrul *teoretizării / instrumentalizării acțiunii colective*.

Selecția interesului, tradusă mai degrabă ca fiind o (ierarhizare și o) prioritizare a lui (dintre mai multe) și cunoscută generic sub porecla de "**agendă**", la prima vedere nu ar reclama / nu ar trebui să reclame prea multe dezvoltări. Însă, ...după cum implicit se va arăta pe larg în capitolul 5, când vor fi atinse pe rând conceptele (și conținutul lor dezvoltat al /) de *ambiguitate birocratică* (un alt/fel ...de cifrare), *ignoranță* (cu agnotologia ei), *forbidden knowledge*, *stupiditate funcțională*, *devianță funcțională*, etc., care pot afecta **selecția** și / sau **selectarea interesului** (de **colaborare** inclusiv – sau mai ales –), se va putea constata că înlocuirea "*preferinței*" cu "*selecția*" a fost una '*chibzuit cumpănită*'.

Realitățile alternative, văzute (printre multe altele) ca *interpretări* – mai mult sau mai puțin convenabile –, de la sine înțelese ar putea să *justifice* și să *susțină* câte un '**adevăr**' *alternativ* sau să blameze vreun '**bine**' *originar*, dacă pentru acel scop au fost concepute și lansate spre inter/subiectivizare și spre dauna / înlocuirea *realității* care le-a generat.

Însă în cazul colaborării și a investigării ei, ca de altfel și în cazul *intelligence*-ului, *realitățile alternative* care s-au autoselectat și asociat, așa alternative cum sunt, nu agreează *ideea de adevăr* – adevărat, alternativ ori *altfel* – și nici *axiologicul bine - rău* (chiar mult mai controversat), din simplul motiv că cele amândouă din urmă nu se pot referențializa într-un mod *util și relevant* pe natura și în logica *realităților* celor dintâi.

În definitiv, o realitate – alternativă sau nu – nu își propune să impună vreun adevăr de nezdrunțat, trainic și universal valabil pe orice meridian și în orice galaxie, fiind mai degrabă aptă să ofere (în porția ei public cunoscută, **nesecretă** - desigur) niște simple constatări, trăiri, experiențe, concluzii (provizorii), etc. destul de neutre și empirice, care vor urma să fie eventual inter/subiectivizate după inteligență, pricepere și interes sau, pur și simplu, de-a dreptul ignorate.

Realitatea (oricare ar fi ea) **ignorată** și *realitatea alternativă refuzată* de la intersubiectivizare – sau frecvent, mai ales în dogmă, **răstălmăcită** într-o direcție contrară celei proiectate – au un cu totul alt tip de reflectări asupra rezultatului (și succesului său).

Problema dacă o realitate trebuie să aibă cu necesitate un rezultat ori dacă nu cumva ea este un **rezultat** în sine, presupune de asemenea altă **rezolvare** / rezultat, însă printr-o cu totul altă abordare și instrumentalizare / teoretizare a rezultatului.

Pentru a nu torpila întreg eșafodajul documentării premergătoare și pentru a nu deraia de pe făgașul ipotezelor anunțate, investigația a hotărât că **țapul ispășitor ideal** nu poate să poarte decât numele de **interes**.

Între *interes* și *realitatea sa* (aceea *proprie* ^{(2) b}) s-ar părea că există un alt *contract de agenție*, la fel de *tainic* ca cel dintre Natură și agenții săi (biologici), prin care *realitatea lui* se prezumă că *se obligă să inter/acționeze în numele și interesul Interesului* însuși.

Acest **compromis** elegant poate rezolva într-o bună măsură problema de mai sus, în sensul în care o *realitate* (ca *agent*) poate să urmărească un rezultat ori să devină un rezultat – dat fiind faptul că viețuiește doar *până* la satisfacerea interesului / înțeleasă ca rezultativ –. Compromisul astfel încropit obține doar o *rezolvare de circumstanță* operațională, ce-i drept cu un rezultat provizoriu, chiar dacă succesul lui ar fi discutabil.

Succesul rezultatului poate fi o *miză* pentru orice inter/acțiune care *miză*, de multe ori, proiectează doar avantajele *POST FACTUM* specifice victoriei așteptate, uitând sau trecând nedrept sub tăcere acele silențioase avantaje care au pregătit sau măcar au ajutat la obținerea performanței, până la culegerea laurilor.

Colaborarea are un *cult* special pentru succes și își respectă (substanțial) acele puține și fidele avantaje care i-l asigură constant : **secretul** și **realitatea alternativă / creativ-asociativă**, incomparabil mai consistentă decât *versiunea imitativă*.

Prin urmare, cercetarea colaborării, pentru a-și asigura eficiența și chiar performanța rezultatului, ținând cont de toate aceste *detalii specioase* a mers pe aceeași **logică** cu cea a interacțiunii investigate, a căutat să pătrundă și să-și însușească parte (atât cât i-a trebuit) din a sa **proceduralitate**, s-a preocupat de chestiunile de **atitudine**, pe care colaborarea în *mod natural* o folosește în *realitatea proprie* permanent adaptativ-transformativă, deci cuplată până la **naturalizare** de o / oricare *realitate concretă* – alternativă dar creativ-asociativă – , în cadrul căreia din urmă face o artă din *tacticizarea / instrumentalizarea secretului*, cu inter/subiectivizarea numai a părții care îi convine din *interesul* său concret și din *informația* minim-optim-necesară satisfacerii lui ...cu **succes**.

Mai mult decât atât, pentru a operaționaliza în chip rezonabil *logica*, *proceduralitatea* și *atitudinea* procesului interactiv cercetat, demersul investigativ a încercat să împrumute cât mai mult posibil din **resursa**, aceea chimică, din *energia* colaborării prin resorturile căreia reușește să se strecoare și să se comporte adaptativ-transformativ prin necunoscut / secret, fără nici cel mai plăpând *risc* de previzibilă *referențializare* și de posibilă *evaluare*.

Cu o asemenea **interacțiune cameleonică**, indiscutabil *atipică*, după ce s-a echipat cu toate aceste preparative, ficțional, cercetarea a creat inițial mai multe tipuri de *realități alternative* construite *diadic*, pentru ca, într-o fază ulterioară, să le selecteze pe cele care au confirmat cea mai mare contribuție la deconstrucția și desubstanțializarea secretului, respectiv diada **sursă / resursă**, cea dintre **natură / logică**, cea dintre **procesual / procedural** și cea dintre **personalitate / atitudine**, pe care le-a asociat interactiv între ele în raport (de proximă referențializare, pentru *verificare*) cu diada **structural / funcțional**.

Însă, toate acestea au fost avute în vedere cu precădere numai pentru o **analiză endogenă** a procesului de colaborare, având deci acea porție cu o concludență a ei, dar totuși insuficientă pentru deplina / mai buna "cunoaștere" a fibrei interacțiunii studiate.

O comportare, deci o *manifestare intenționată*, invariabil *raționată* prin filtre *emoționale* – dacă se are în vedere una a oricărui agent biologic (fie el și colectiv) al Naturii – este în chip firesc diferită "acasă", în intimitate, cu sinele, față de comportarea (aceluiași agent) într-un **climat** de la mai puțin **familiar**, spre unul **ostil** (competițional, confrunțațional, conflictual, eliminativ / de excludere, etc.), până la cel cu desăvârșire **necunoscut**.

Comportarea, ca parte a unui **comportament** articulat (educat / instrumentalizat / culturalizat pe tipare, pe modele ale experiențialului), ca **resursă** – cu logică și energie proprie, imprimate de *sursă* –, ca **procedură** a unui anume *proces* indentificabil sau măcar (*experiențial*) presupus, ca **atitudine** punctuală proactivă / activă / reactivă / interactivă / postactivă / retroactivă a unei anumite *personalități* (de reflecție genetic-ereditară și în timp updatată / educată / culturalizată), la un anumit stimul / inhibitor al unui **climat concret**, – chiar dacă nu este pe deplin evaluabilă și vizualizată (păstrând oricum o latură secretă a *propriei realități*) –, reprezintă totuși un prim pas de **exogenitate**, de la care o analiză poate

începe să se îndrepte retroversibil spre *sursa, procesul și personalitatea* acelei comportări, prilej cu care ar mai avea o șansă să se apropie și de **secretele** ultimelor trei.

Suma "infinităților" de **climate concrete**, adică de interese satisfăcute prin **interacțiune**, include și *totalitatea* agenților (biologici) ai Naturii, **individualități** – fie și colective (grupuri / colectivități, comunități, societăți) – denumite mai degrabă și mai neutru **entități** care, prin surse / procese / personalități *proprii* și în mare parte **secrete**, cu *realități* pe măsură, exhibă prin interacțiune diferite *forme de informație - inteligență - cunoaștere*, prin comportarea lor dobândind / menținând / pierzând **putere**, puterea de a-și satisface un *interes* concret, într-un *climat* de interacțiune. Interacțiunea este adaptată / tacticizată celor două anterioare – respectiv interesului și climatului – tocmai pe baza *informației - inteligenței - cunoașterii* selectate ⁽³⁾ (anume pentru acea interacțiune) și utilizate în **timp real**.

Utilizarea / instrumentalizarea / tacticizarea *informației - inteligenței - cunoașterii* în cadrul interacțiunii imprimă inerent o mecanică (și o chimie), creând un **mecanism** – cu *realitate proprie* – **între entitățile implicate**, ale căror *acțiuni luate separat* pot avea cu totul *alte realități*, în alte chei de semnificație, inculcate de interes (și *realitatea* lui - văzută ori nu ca agent al său) la momentul declanșării / inițial al fiecăreia dintre ele.

În Natură și în firescul interacțiunii agenților Ei – un "firesc" cu nenumărate referențiale confirmatorii (și de verificare) – acel mecanism este aproape invariabil un **mecanism adaptativ-transformativ** care poate să meargă până la **hibridizare**, atât **a interacțiunilor** (proceselor cu procedurile lor / surselor cu resursele lor / structurilor cu funcționalitatea lor, etc.) cât și **a entităților**, acestea din urmă hibridizate tocmai din pricina și în inerția celor dintâi, ale acelor interacțiuni care au creat și întreținut mecanismul cu aptitudini transformative, fără ca acesta să topească / unifice obligatoriu și imediat *realitățile* acelora.

Ori, în cadrul unui atare mecanism, transformarea – și efectele / rezultatul ei – **nu** poate să se rezume exclusiv doar la *mechanica* (de altfel, destul de fizică, vizibilă / palpabilă / cognoscibilă senzorial a) aceluia; transformarea de cele mai multe ori își inaugurează opera creativă tocmai cu procedura / tacticizarea procesului, cu resursa / energia sursei, cu atitudinea / emoția personalității, adică fix cu **chimia** secretă și dinamică din *latura ascunsă* a acțiunii (cu *realitate proprie*) introdusă adaptativ în interacțiunea care va genera și întreține mecanismul transformativ până la satisfacerea interesului, chiar dacă și în pofida faptului că, la început, interesul nu ar fi avut planificat / estimat / previzionat vreun efect / rezultat transformativ sau, cel dorit ar fi fost cu totul altul.

Chimia, cea invizibilă, extra- și meta- senzorială a inter/**acțiunilor** nu poate fi deconstruită în demersul analitic retroversibil de la resursă la sursă, de la procedură la proces, de la funcțional la structură pentru a pune în lumină toate secretele geneticii sursei / procesului / structurii, utile unei *analize endogene* completă, cu un **grad** maxim / optim de concludență. De multe ori, însăși resursa, procedura, funcționalul dobândesc / dezvoltă interactiv o chimie (și o fizică) cu dificultăți de agrementare la geneticul propriu (sursa / procesul / structura de plecare), semnalând astfel zorii unei deja potențiale hibridizări viitoare.

Prin urmare, chimia se va desubstanțializa, desubstanțializare care trebuie să înceapă de la succesul / rezultatul / efectul interesului satisfăcut prin interacțiune și să se întoarcă spre *intenționalul* care l-a generat, în **colaborare** cu *raționalul* și *emoționalul*.

Deconstrucția și desubstanțializarea unui mecanism adaptativ-transformativ creat de / prin interacțiune vor putea *cumulativ* să constituie **analiza exogenă** a procesului / sursei / personalității, în cadrul cărei analize vor fi fost deja lămurite fizic- deconstruit și chimic-desubstanțializat procedura / resursa / atitudinea exilate în inter/acțiune.

Atitudinea ține de **mentalitate**, mentalitatea este chimie; cu **chimia**, cu mentalitatea și resorturile ei complicate, se *poate analiza* (endogen și exogen, deopotrivă) **fizica** acțiunilor adaptate (întâi chimic) ale interacțiunii mecanismului (fizico-chimic) transformativ.

Simplificând, **chimia** (mentalității) **face ca fizica** (inter/acțiunii) **să fie una inteligentă**, cu rezultat *util*, sau măcar concludent, inclusiv în cadrul unei evaluări serioase.

Ori, dacă **fizica** / de/construcția inter/acțiunii este ceva mai **transparentă**, **chimia** / de/substanțializarea succesului / rezultatului / efectului (de transformări fizico-chimice succesive ale) unui interes comportat / manifestat (semi-transparent în varii **grade**), este *quasi-secretă*; *realitatea ei* senzorială și pluri-"alternativ" percepută rămâne un crâmpei neglijabil într-un ocean galactic al secretului aceleiași realități, în *realitatea ei secretă* meta-senzorială, ultra-dinamică, de la o secundă la următoarea, alta și exprimată *altfel*.

Din această perspectivă, **analiza exogenă** a unui proces interactiv – cu atât mai mult în cazul unuiia cameleonice ca cel al colaborării – are o *problematizare suplimentară* serioasă, de vreme ce, pentru deplina / mai buna cunoaștere a acelui proces se impune nevoia unui **mechanism conjugat de deconstrucție și desubstanțializare** a mecanismului adaptativ-transformativ, cu aptitudini de **hibridizare** oricând posibile și adesea probabile într-o eficiență spontan manifestată, intenționat comportată / tacticizată sau (direct) rezultată.

Plecând de la arătata perspectivă, re/dimensionată la o cu totul altă anvergură – ...cu părelnice nuanțe holistice – prezenta cercetare și-a re/calibrat traiectoria astfel re/direcționată de către *realitatea alternativă a desubstanțializării* (aplicabilă mai mult sau mai puțin sistemic) pe **mechanismul de colaborare în intelligence**, prin deconstruirea și desubstanțializarea căruia să îndeplinească mult mai aplicat concludența unei *analize exogene* a procesului de colaborare, care s-o completeze mulțumitor pe cea *endogenă*.

Intelligence-ul, indiferent de pe care muchie ar fi privit, face cel mai *atipic* cuplu cu colaborarea; o iubire imposibilă între două *nuci tari*, una mai cameleonice decât cealaltă.

Deși ar fi greu de precizat într-un mod prea *categoric* **ce** le unește și **ce** le desparte – niciodată pentru multă vreme dar repetat – (dat fiind capacitățile compatibile comune adaptative și transformative), privind '*de pe margine*', neimplicat dar atent, oricine ar putea să constate că problemele lor de cuplu, restrânse în principal la două esențiale, **suportul emoțional** și **gestionarea secretului**, pot fi lesne surmontate după interes, grație *realităților alternative* pe care le crează și le întrețin împreună, prin *compromis* și *complicitate*.

Realitatea cameleonică a colaborării și cu cea și mai cameleonică a *intelligence*-ului reușesc laolaltă, grație artei unei intersubiectivizări a interesului pe "frecvențe" inaccesibile neinițiaților, să dobândească o **coeziune de cuplu** liber reciproc consimțită numai cât ține consimțământul, unul de foarte scurtă durată și care nu are o *formă continuată*, la următoarea revedere – de peste o săptămână, o zi, o oră – fiind necesar un altul, *altfel* negociat.

În cadrul colaborării și în folosul ei, *emoționalul* ocupă un loc privilegiat, pentru *suportul* covârșitor pe care îl imprimă *intenționalului*, motiv din pricina căruia nici nu are vreo tangență directă (și / sau care să conteze) cu *artificial intelligence* – lipsit de un *intențional* propriu (și de vreun *emoțional* motivațional ⁽⁴⁾ pentru **rezultate**, unele de *succes*) –.

În cadrul mecanismelor sale interactive, parcă într-un spirit de compensare, *intelligence*-ul nu numai că nu face nazuri la lipsa – dorită sau doar eventuală – de *emoție* (și de *intenție* proprie ...a altora) ci, mai mult, îmbrățișează *patern* tocmai *artificial intelligence*-ul pe care începe să se biziue istovitor, în prezent ajungându-se ca – la nivel mondial –, *intelligence*-ul să aibă o componentă de *artificial intelligence* de peste 85 % (*sigint*), procentul '*natural*' rămas (de *humint*) urmând să se resemneze cu **asimetria** și **dezechilibrul** de *emoție* și *intenție*, care încep să se reflecte în **rezultate** ...și utilitatea lor efectivă.

Dacă *intelligence*-ul (instituțional) caută / preferă acei interlocutori vulnerabili și lesne controlabili, cu intenții potrivite lui, puține sau deloc, cu emoții măsurabile, dirijabile ori absente, este pentru că valorizează excesiv **secretul referențial**, nefiind prea des *interesat* (și bugetat) să se îndeletnicească cu ascunzișurile organice ale secretului substanțial.

După cum cercetarea o va demonstra, această opțiune de preferință ⁽³⁾ / selecție, de poziționare față de secretul referențial, de instrumentalizare / tacticizare a lui, deci opțiunea de '*a se situa*' în limitele constitutive și în raport i/mediat cu starea de '*a fi*', este o opțiune **graduală** și gradualizată prin mijlocirea a două tipologii elementare de **mentalitate**.

⁽⁴⁾ **Motivul**, în înțelesul și interesul prezentei investigații – fără să conteze cât de inteligent este el conceput / exprimat / intersubiectivizat – este eminamente **rațional**, menit să *justifice* și să *susțină* stimulul / impulsul / intenția / interesul (reunind deci numai *raționalul* și *intenționalul* sursei / personalității).

Motivația este motivul vestimentat în emoție, adică *motiv* plus **imbold**, unde imboldul este anvelopa energetică, chimică, resursa emoțională care să-i mențină actualitatea ori chiar să dezvolte (*inspirativ* și / sau doar *imitativ*) motivul astfel îmbrăcat. Aici, cu *emoționalul* inclus, tripleta sursei este completă. Deci, motivația în sine nu este în mod obligatoriu purtătoare de **creativitate**; ea poate fi eventual doar un *stimul*. Pentru că creativitatea este relaționată **intern** de *imbold* (deci de emoție, până la urmă) și **extern** de *climat* (-ul de inter/acțiune și / sau de inter/subiectivizare) cu "chimia" lui, atribuirea și rezervarea *creative thinking* // *gândirii creative* doar sumei dintre **inspirațional** plus **inteligentă** (înțeleasă punctual în această relație ca *proces* și / sau mecanism *de gândire*) s-ar putea dovedi incompletă.

Pe de altă parte, *gândirea creativă*, din ce în ce mai des sinonimă cu **gândirea critică** și antonimă cu '*gândirea conformă*' ⁽⁶⁾ e (adică o *gândire rutinieră* asociată / specifică *comportamentului conform* și mentalității lui tradiționale ⁽⁶⁾ e), se va dovedi **consonantă** cu *motivația* și **disonantă** cu *motivul*.

Pe parcurs, *creativitatea* și *etica* ei vor sprijini investigația în capitolul 4 pentru a fi cercetată **etica colaborării**, până când și prilej cu care, multe alte detalii utile vor completa cele aici doar schițate.

Mentalitatea problematizează și mai mult tripleta *informație - inteligență - cunoaștere*, referențiale și / sau comod referențializabile, în relație invers proporționalizată / gradualizată cu **dualitatea secretului**, în cadrul căreia cel referențial este instrumentalizat inerent, deci în primul rând și înaintea unui *intențional concret* comportat, de însăși acea tripletă.

Din toate aceste cauze, pe de o parte, colaborarea, cu o anumită mentalitate, este mult mai bine echipată *emoțional* să manipuleze *intenționalul* într-un **registru propriu**, atipic, original, *justificat* și *susținut* pe o **etică proprie**, de sorginte naturală, iar pe de altă parte, grație mentalității sale, este mai bine înzestrată și pentru **gestionarea secretului substanțial**, a necunoscutului autentic, poate nebănuit încă nici de ficțiunea geniului.

În schimb *intelligence*-ul, în cameleonismul său, căutând să drezeze sau după caz, să emasculeze *intenționalul* și *emoționalul* convivorilor de la ospățul *informației - inteligenței - cunoașterii*, s-a ales cu prea mult rațional, un *rațional excesiv* de supraponderal, un obez oricum *artificial*, lipsit de *sentimentul* și *motivația* ⁽⁴⁾ eficienței dar și de modul de 'a fi' uman (măcar în sensul unei intersubiectivizări empatică), lăsat să administreze doar secretul referențial al unei informații indistinct – din punct de vedere *intențional-afectiv* – colectată, selectată, procesată și utilizată, pentru o grabnică **secretizare** ori **comercializare**, după interes, dar care interes **nu** va mai fi deloc *artificial* și adesea, nici *legitim* ori *inteligent*.

Componenta mai 'naturală' și cu adevărat operațională și eficientă a *intelligence*-ului, cunoscută sub numele generic de *humint*, în procentul acela debalansat (de cca. 15 %), uneori și pe alocuri în curs accelerat de *privatizare* – ori de **hibridizare public-privată** –, este acea componentă structurală a *intelligence*-ului care îl și gradualizează în **dualitatea instituționalului și organizaționalului** structural astfel conținută, de asemenea, în posibile diferite **grade fluctuante de hibridizare**, după cum cercetarea o va demonstra.

Mentalitatea, cu ambele tipologii elementare ale sale ⁽⁶⁾ e, joacă un **rol** bine camuflat, secret dar hotărâtor în *gradualizarea* indispensabilă și inevitabilă dintre cele două componente polarizabile ale *intelligence*-ului, făcând ca doar *componenta organizațională* a lui să fie în mod efectiv compatibilă cu colaborarea, tocmai datorită mentalității care le unește și le exponențializează dorința de interacțiune, pentru satisfacerea unui interes concret.

Astfel, *intelligence*-ul **organizațional** va merge pe mâna colaborării, folosind registrul ei tactic pentru manipularea emoțională a *intenționalului*, **nu** unul propriu, asumându-și totodată și controversile de etică ale acelei interacțiuni cu vocație naturală.

În schimb, cel **instituțional** are un registru *propriu lui* de tacticizare / instrumentalizare / manevrare a *intenționalului*, justificat și / sau atribuit (nu totdeauna prea individual asumat) pentru un *interes strategic*, *interes de securitate*, *interes național*, etc.

Acea teoretizare / tacticizare / manipulare (ca resursă) instituțională/ -istă, făcută pe o *etică* de falsificare a naturalului, este însă frecvent blamată de **apologeții moralității**, tot în funcție de miză, interes și audiență, în obișnuitul discurs al dublului / multiplului standard.

Una peste alta, lăsând provizoriu deoparte nuanțele și detaliile prea problematice, colaborarea și *intelligence*-ul fac *casă bună* împreună, chiar dacă aceea nu are nici ușă,

nici fereastră, nici măcar closet sau acoperiș, o casă aproape fictivă, dar întotdeauna "acasă" când se regăsesc împreună, o "ficțiune" a *complicității*, a *compromisului* ⁽⁵⁾ și a *consensului* ce îi urmează, a *conspirației* și a *interacțiunii umbrelor*, dar ale căror rezultate și urmări **nu** sunt deloc doar simple ficțiuni sau adevăruri alternative ale "post-imaginarului", sunt palpabile, mai mult sau mai puțin agreabile, *atipice*, cu o *nouă realitate*, pe măsură.

Relația dintre cele două, deopotrivă și în același timp armonioasă și furtunoasă – o furtună lipsită de zgomot, care se lasă cu vrafuri de scântei (și acelea lipsite de vreo strălucire facil sesizabilă) –, este o relație care va dăinui, pentru că ambele "individualități", în natura lor, deci ca surse, deși au personalități puternice și statornic caracterizate – în pofida dificultăților de referențializare potrivită – au **comportamente** / tacticizări (resurse) **flexibile** și **creative** (, adaptativ-transformative), fie doar și pe unele segmente ...esențiale.

Datorită acestor comportări / tactici fluide / energii / chimii (cameleonice comune), cele două inconveniente majore mai sus arătate, *suportul emoțional* și *gestionarea secretului* care le diferențiază gra/dualizat, le conferă pretextul unei complementarități utile și multifățetate – mai mult decât s-ar putea bănuși –, dar *numai* pe criteriul interesului, firește.

În iubirea lor reciprocă profund interesată și scrupulos calculată, *intelligence*-ul primește asistență tehnică de la colaborare în privința multor *perimetre ale secretului* substanțial, a cărui hartă cea din urmă o traduce și o intersubiectivizează mult mai priceput.

La schimb, în generozitatea lui zgârcită, totuși *intelligence*-ul nu va face economie cu raționalul (artificial) care oricum îi prisosește, mai ales atunci când colaborarea, din prea plinul emoției și al intențiilor ei prea pătimase, ar fi pe punctul să rățăască *simțul rațiunii*.

În tot cazul, în relația lor nu există loc pentru nici un strop de **încredere** prezumabilă și dacă într-o atare relație, foarte *specială* și relativ *compatibilă*, așa ceva nu poate să existe, cu atât mai puțin ar avea șanse în alte terțe relații și interacțiuni ale fiecăreia dintre ele.

Mai degrabă și în sens contrar, prin *inversiune* de semnificații și prezumții, pe *discursul încrederii* se cultivă un pragmatic *sentiment de neîncredere* – pagmatic, pe frusta rațiune (privind oricând posibila *naturală defectare*) că mai împruținează ceva din *riscurile cu anticipata certitudine a trădării* ...sau din *certitudinea riscurilor anticipate de trădare* –.

Până la urmă, relația lor este una de **colaborare inteligentă**, în toate viscerele ei.

Ponderea de *artificial*, expansivă, uneori și pe alocuri sufocantă, caracteristică *revoluției tehnologice de ultimă generație* – o **revoluție** aproape **continuă** – a ultra-

⁽⁵⁾ **Compromisul**, provizoriu, până la explicațiile extinse ale analizării lui amănunțite – absolut necesară în studierea colaborării și a *intelligence*-ului – va fi considerat ca o *re/echilibrare* între două caracteristici / interese / preferințe ⁽³⁾, etc. *simetric* dezirabile dar *asimetrice* în privința compatibilității lor.

Tot în sensul prezentei cercetări, compromisul **nu** se poate confunda cu *consensul*, cel dintâi fiind înțeles ca o re/echilibrare *UNO ICTU*, dintr-o singură secvență (a unei inter/acțiuni).

Consensul intră în *rezultatul* ⁽⁸⁾ compromisului, a cărui *in/stabilitate* ține – după cum se va demonstra – de sinceritatea re/echilibrării, de evoluția (satisfacerii) interesului și / sau de climatul interactiv.

supravegherii electronice satelitare; a monitorizărilor de tot felul (biometrice, amprentelor faciale, *DNA*, etc.); a tot mai necontabilizatorilor drone (inclusiv private) de spionaj, de atac, etc. dar în principal de colectare a informației; a *private cloud*-urilor (la îndemâna oricărui utilizator de internet) pentru în/magazinarea / gestionarea ei, etc., etc. a condus prin nebăgare de seamă la această "*wired world*" // *lume cablată* a prezentului, aflată într-o neîncetată "*algorithmic warfare*" // *războială algoritmică* (Aldrich 2010a, 549-50).

Pe de o parte tehnologia, lipsită de vreo exclusivitate (naturală) stabilă, având *realitatea* ei *proprie* – cu *latura secretă* a respectivei realități, în covârșitoare măsură *privată* – și, pe de altă parte, *algoritmică beligeranță* perpetuă a *tehnologiei* ...cu însăși lumea care a zămislit-o, cu sursele / creatorii ei, printre multe altele, laolaltă au reconfigurat precipitat și destul de pripit întreaga arhitectură a *intelligence*-ului care, cameleonic fiind, nu putea să rămână pasiv sau departe de *informația - inteligența - cunoașterea* acelei tehnologii de ultimă generație (cu revoluția și războiul ei cu tot), punând chiar umărul la propășirea ei.

În d/efectul / rezultatul reconfigurării *structural-funcționale* și în *timp real* a arhitecturii sale – dar fără a generaliza (la scară planetară, nici măcar la cea *europenească*) – cât și al menținerii proprietăților sale cameleonice, ceva mai șubreze ca urmare a relocării / dispersării a numeroaselor *secrete surse de secrete*, *intelligence*-ul – când pe cont propriu, când împreună cu colaborarea –, fără să ignore febra diverselor *tendințe de privatizare* a autorității, cu avantajele lor derivate, a profitat grabnic de oportunitate și, cameleonic, pe ascuns și-a relocat / dispersat la rândul-i părți ale sale în ...privat, un privat "atent" selecționat, mișcare îngăduită tocmai de acea zisă *reconfigurare tactic pripită* a arhitecturii lui.

Deloc surprinzător, prima țintă vizată de *intelligence* la imediată întrebuintare, cu eventuală *privatizare prioritară*, a rămas febleșea lui, acel *partener-instrument* docil și discret, moștenit / ereditat din vechea arhitectură, denumit *artificial intelligence* care, fără *intenție* năstrușnică impredictibilă sau *emoție* incomod supărătoare, să-i satisfacă interesul egocentric de stăpânire a *secretului referențial* corespondent tripletei *informație - inteligență - cunoaștere*, cât mai *exclusiv* cu putință și într-un stil *exclusivist*, cameleonic.

Însă, stăpânirea cât mai exclusivă și într-o manieră cameleonică ar trebui teoretic să fie cât mai agreabilă autorității și *neconcurențială* ei care, la fel de teoretic, ar deține tot exclusiv robinetul finanțării și cel legislativ – aproape întotdeauna destul de favorabile (ori tacticizate să devină astfel) –, pentru înflorirea patrimoniului *intelligence*-ului (relocabil / dispersabil) și asigurarea unei protecții de *justificare* și *susținere* legală a modurilor sale de 'a fi' și de 'a avea', de 'a se situa' și de 'a obține', mai puțin sau deloc controlabile.

Dar, oare *cine* – ca sursă / structură (de individualitate / personalitate) – și *cum* – ca resursă / proceduralitate / tacticizare –, până la urmă, cu ce *mentalitate* ar putea fi controlat un cameleon, mereu *altfel* transformat, cu *chimia* lui cromatică atipică / unică / originală, cu cromatica lui *fizică gradualizată* cifrat pe *inversiuni* ale *realității* lui *proprie*, în care *nevoia* poate să semnifice de fapt, în acea realitate proprie numai lui, *provocare* – și invers – , în care teama / frica s-ar putea traduce corect prin contrariul ei, etc. ?

În cea mai bună ipoteză ...tot un "cameleon" sau în tot cazul, o *sursă* a cărei *resursă* / o *natură* a cărei *logică* să fie într-o *gradualitate simetrică* (ori asimetrică superioară) celei cu care cameleonul interactiv crează / participă în *mecanisme adaptativ-transformative*.

Dacă controlul se va face cumva pe logica de **analiză** și **evaluare** a *mecanismelor adaptativ-conformative*, cu o **mentalitate instituțională, birocratică, tradițională**, nepotrivită actului de control, neadaptată *realității concrete* – nu neapărat reală, cam prea falsificată dar oricum, concretă – acela va risca să **nu** mai fie control, va risca să fie **nimic**.

Desigur, prin instrumentalizarea *realităților alternative*, prin dualul / dublul *discurs*, inspirațional și imitațional va fi un **nimic util**, pentru unele mentalități poate chiar *salvator*, dar numai eventual pentru interesele plămădite sau moșite de acele mentalități, în *spiritul* lor, cu alte surse / **culturi** și resurse / **comportamente**, unele **de conformare** ⁽⁶⁾, în dauna celor adaptate și adaptabile în *timp real*, adică a celor potrivite / *utile* demersului propus.

⁽⁶⁾ ^a Prezentă cercetare dintru început a fructificat distincția deosebit de importantă dintre **conformare** și **comportamentul de conformare** – importantă din punct de vedere *structural* și *funcțional* (importantă susceptibilă de numeroase alte nuanțări și pe diada *personalitate - atitudine*) –. Comportamentul de conformare va fi implicit analizat în capitolul 4, odată cu mănunchiul de comportamente detectate în *intelligence*, fără a fi neglijat nici în privința prezenței lui reduse din procesele de colaborare.

⁽⁶⁾ ^b **Conformarea**, potrivit opticii acestei investigații, înainte de a deveni ea însăși o sursă pluri-valentă, își are originea / natura / sursa în *formarea concurentă* – atât prin *acțiune (activ)*, cât și prin *inacțiune / abținere* (deci și **pasiv**) – a *unei realități* care își exteriorizează / manifestă preponderent doar *abținerea ei*, creând astfel o **percepție** (și aceea indusă / instrumentalizată suplimentar) **de stabilitate**. Stabilitatea are o *gradualitate* a ei – cu asimetrrii și reechilibrări adesea liniștite / temporizate de componenta ei pasivă –; percepția, destul de volatilă, se gradualizează însă între *convingere* și *neîncredere*. Când se folosește sintagma **"formare concurentă"**, aceasta la rândul ei imprimă "percepția" de *concurrență*, de *competiție*, ceea ce aparent ar deteriora *natura* și / sau ar deruta *logica* acelei stabilități. Conformarea, în secretul său constitutiv, fără ca măcar să-l știe ori să-l dorească, poartă germeii co-operației ⁽⁷⁾ dintre **activ** și **pasiv** care, oricând necorespunzător gestionată / adaptată / tacticizată în *timp real* se poate transforma într-un raport asimetric **activ-reactiv**, mai neplăcut chiar decât *competiția*. Mai neplăcut ar fi un *conflict* care însă întâi implică energie – dinamică în esența ei – apoi, energia implicând o sursă. Dar în biologic / Natură, **nici-o sursă nu este stabilă**, inerent fiind supusă în / ev -oluției. Astfel **"stabilitatea conflictului"**, a unuia fără resursă, ca *realitate proprie / stare în acțiune* ⁽²⁾ ^b nu poate fi sustenabilă logic ori falsificată teoretic convingător; *tensiunea* nu poate fi nici stabilă, nici perpetuă. **"Stabilitatea competiției"** devine la fel problematică, atât în raport cu o *stabilitate a conformării* acolo unde, dacă și când este tradusă prin sintagma **"competiție conformă"** cât și în cel de instrumentalizare / reglementare a celor două sau doar a celei din urmă, în *spiritul* exclusiv al stabilității. Stabilitatea (*competiției* – și a orice altceva –) tradiționalizează, **culturalizează**. Așadar acolo unde, dacă și când este tradusă prin sintagme de tipul **"cultura conflictelor constructive ...(/concurenței și a dizidenței)"**, se valorizează / instrumentalizează pro/porția activă / activul exibat al acelei zise stabilități. Deci, difuză, aproape secretă, acea *concurrență / competiție* există în latentă, este potențială în însăși *inactivul stabilității* care va putea totuși să țâșnească la ivirea oricărui *punct critic* al acelei stabilități. **Punctul critic** poate să aibă deopotrivă resorturi / stimulente exogene sau impulsuri / imbolduri *endogene*, unele predictibile – dacă acele resorturi / energii sunt evaluate potrivit –, altele nu. Oricum, **pierderea controlului stabilității** se va afla la periferia interesului de cercetare a colaborării în *intelligence*.

- ^{6) c} Conformarea, potrivit aceleiași optici a prezentei cercetări, prin *formare activ-pasivă concurentă continuă* este la rândul ei **indispensabilă și de neînălțurat**, prezentându-se ca – valență primă – o *sursă* esențială de **grupare**, de **colectivizare**, de **comunizare**, de **socializare**; o sursă constructivă, creatoare. Totodată și în egală măsură, conformarea va deveni *resursa*, energia de apărare a colectivității / comunității / societății (de entități biologice, umane inclusiv) astfel create, prin *formare concurentă / re/negociată activ-pasiv* a unor **mecanisme de apărare** ale acelei noi surse / societăți.
- Formările negociate inițiale și re-conformările intergeneraționale ulterioare ale acelor mecanisme, la fel de **indispensabile dar înălțurabile / înlocuibile** cu altele care să le mențină *funcționalul*, se realizează prin varii modalități / tacticizări specifice precum compromisul, complicitatea, etc. – funcție de **interes** și de **puterea** (*informație - inteligență- cunoaștere*) necesară înfăptuirii aceluia interes – .
- Prin "*valență*" s-a asimilat acea *realitate a conformării* care este aptă să îndeplinească **cumulat** atât calitatea de **sursă** pentru un tip de realități, cât și pe cea de **resursă** pentru multe alte realități derivate.
- Plurivalența** (ca sursă și resursă a) **conformării** atinge toate diadele care s-au autoselectat și interacționează în cadrul de analiză, astfel că valențele / versiunile (*realităților ei proprii*) cele mai relevante, la rândul lor, s-au autoselectat cam în același mod (tactic).
- Așadar, în **interesul** de analiză al **cercetării** s-a păstrat tocmai modul *cum* conformarea – ca sursă a socialului și ca resursă / funcționalitate a (mecanismelor) apărării socialului – se raportează la *mecanismele adaptativ-transformativ*, de interes preponderent pentru investigarea mecanismului de colaborare în *intelligence*, lămurite suplimentar, comparativ și prin / cu cele *adaptativ-conformative*.
- Odată constatată **natura** ei biologică, *naturală*, creatoare de *social* și **logica** ei substanțială, funcția de (menținere și) *apărare* a aceluia social înfiripat, legitimitatea ei de străveche *ereditate naturală* nu este cea care să-i fie contestată, ci acea 'legitimitate' de malversare / falsificare a originării sale prime.
- ^{6) d} Valența care s-a conturat cea dintâi și agresiv a fost **controlul** (conformării), care la rândul său are o multiplă *reflectare*. Deci, fără a fi singurele, una dintre ele se referă la **politica** lui iar o alta la **justiția** sa (legiferată tot politic), ambele cu *potențialități apolitice* și posibilități *ajuridice* exponențializate de instrumentalizare *formală* (în modestă pro/porție) și *informală* (în covârșitoare măsură).
- Însă valența controlului conformării vine la pachet și ambalată cu cea de **constrângere** care de multe ori, pentru că are de asemenea o *reflectare politico-juridică* este confundată cu controlul, sau cel puțin văzută ca o *manifestare* a lui ori ca un **efect** al său, deci împinsă mai degrabă spre *reflectarea justiției*. Dar constrângerea este a conformării, **nu** a controlului (constrângător în sine -inerență altfel *justificată* și *susținută*) ; conformarea este sursa ei, controlul este doar una dintre resursele / instrumentele funcționalizate în acest scop. De altfel, fără posibilitatea de constrângere, controlul nu (mai) este control.
- Pe fond, în mod esențial și aproape **secret** în operaționalizarea distincției (pe majoritatea situațiilor *realității concrete* – '*nu neapărat reală, dar oricum concretă*' –), conformarea, ca sursă, presupune un **control** / amprentă **politică** și o **constrângere** / amprentă de **justiție**, chiar și atunci când amprente / comportările (pasive) / energiile sunt insesizabile / "latente", re/construindu-se (și re/substanțializându-se) intergenerațional, aproape la fel de **secret**, una pe cealaltă, devenind (și) sursă una celeilalte.
- Investigația va căuta să demonstreze simplu și convingător acest **detaliu substanțial** al *mecanismelor adaptativ-conformative*, cu implicațiile lui capitale / structurale, atât asupra *intelligence*-ului (instituțional) și a "*realității adevărate*" ^{(2) f} a '**controlării**' sale (în ansamblu), cât și – mai ales – asupra mediului / climatelor de *interacțiune* ale celor *adaptiv-transformativ*, de colaborare (din *intelligence*, desigur).
- ^{6) e} Conformarea, cum s-a subliniat, imprimă *doar* o **percepție de stabilitate**, a unei *realități stabile* dar care, pe de o parte, ca orice realitate are o *latură ascunsă* / secretă iar, pe de altă parte, construită *social*, acea percepție (despre *realitatea stabilă*) este totuși oglindită mai ales *cultural*, **cultura** fiindu-i sursă. Reflexia percepției este culturală pentru că ea în socialul umanoid are ca re/sursă un *experiențial*, care experiențial, la rândul său, este întotdeauna o **expresie culturalizată** a personalității / individualității. Deci în acest context invariabil cultural(izat), percepția volatilă a conformării se gradualizează între *convingere* și *nelîncredere* – inițial apărute din experiențial și apoi teoretizate / consolidate / educate –.

Așadar, dintre cele mai utile cercetării, a treia valență, care de asemenea s-a autoselectat, are de fapt o dublă valență, fiind astfel **bivalentă** : ea încorporează două resurse aproape inseparabile, (*proiecția comportamentală*, adică o proiecție a manifestării mentale sau) **mentalitatea** și (amprenta culturală / *experiențialul* /) **educația**. Această nouă diadă cu *reflectare culturală* are o greutate coplesitoare în economia *mecanismelor adaptiv-conformative* dar și a celor *adaptativ-transformative*.

Modurile de 'a se situa' și de 'a fi' ale educației sunt instrumentalizate / falsificate / teoretizate exagerat în cadrul conformării, cu *realitatea proprie* ^{(2) b} a celei din urmă suprapusă până la confuziune *realității teoretice* ^{(2) c} a celei dintâi (**educația** ajungând deci să fie confundată teoretic cu însăși conformarea, ca o **cultură a conformării, a conformității și de conformitate**).

În raport cu mentalitatea, *d/efectul suprapunerii* este realizat cumulativ de către interes, deci cu **intenție** (una concretă, a momentului) și de către **cultură** (una perenă, de tradiție și lipsită de *intențional* propriu).

Gradualizarea acelei suprapuneri imprimă astfel cele două *tipologii elementare* ale mentalității, una mai frivolă, guvernată flexibil de *intenție*, **mentalitatea practică** și o alta, mai conservatoare, rămasă 'stabil' sub *autoritatea tradiției*, **mentalitatea tradițională**. Cele două, datorită variabilelor de influențare și / sau de determinare, atât în *intelligence*, cât și a colaborării, vor beneficia de o amplă și aprofundată analiză, sub numeroasele aspecte care le diferențiază și uneori le relativizează totodată.

În tot cazul, în raport cu și față de conformare, mentalitatea (ca parte / reflectare a **comportamentului**) și educația (ca parte / reflectare a tradiției conforme numită **cultură**) se *re/construiesc și se re/substanțializează continuu și reciproc*, prilej cu care își devin una celeilalte sursă și resursă.

Totuși, cu egoism, acel prilej "re/constructiv" oferă puține și modeste **șanse** (uneori accidentale, alteori cu o greu perceptibilă ciclicitate) de **re/modernizare structurală și funcțională a sursei** lor originare, conformarea – cu ușoarele ei ultime reminescente natural-ereditare din '*regina*' *adaptare* –.

Însă, pre / post / re -modernizarea este până la urmă o chestiune de **grad**, de **mentalitate** și de ...**intenție**.

^{6) f} Ca *sursă* (originară) și *resursă* a (re/construcției și re/substanțializării) mecanismelor interactive, conformarea are valență cu ridicată semnificație / reflectare culturalizată multisecular (prin reconstrucție cu și derivare din cultură) pentru **sulpunere**, supra/punere și **ordine** (sub/ordine, supra/ordonare, etc.).

Astfel, conformarea reflectă deci în *funcționalul* său – la fel de multifacțat –, o *funcție ordonativă*, funcție creatoare de **ierarhie** (socială), creație care, deși are o incontestabilă proiecție ereditară a naturii, instrumentalizată multimilenar / tradiționalizată / *naturalizată* pe cât mai mult posibil, a devenit și reprezintă **leagănul autorității** și o *re/sursă* (*legitimă* a) *instituționalului*.

Instituționalul – sanctuar unde, cultural, mentalitatea tradițională se va simți ca *peștele în apă*, **natural**, un *natural falsificat* dar într-o anumită *gradualitate*, *funcțional* –, este (structural și tot) *funcțional* conceput, menținut, dezvoltat și destinat pentru satisfacerea unor *categorii de interese* printre care, mai mult sau mai puțin falsificate, cele legate de **macanisme de apărare** (ale socialului) mai sus-menționate.

Din această perspectivă, diadele **autoritate-putere** și **instituțional-organizațional** vor beneficia, de asemenea, de o atenție investigativă pe măsura participației lor în colaborare și *intelligence*.

^{6) g} Însă, **ierarhia** (cu autoritatea sa *legitimă*), cu **mentalitatea** ei specifică, **educată** cu justificarea conformării și toate susținute prin **control**, cu **con/strângerea** lor și re/strângerea la o anumită **individualitate socială** biologică (fie ea și colectivă), sunt violent subjugate de o valență biruitoare și dominantă.

Valența stăpânitoare deși lasă senzația că ar fi una *constitutivă*, în fapt, este o valență care a fost falsificată / s-a (auto)falsificat aproape simultan cu însăși constituirea / geneza conformării, cu o ultimă firavă reminescentă de ereditate naturală pe cale să se evapore tocmai din cauza acelei valențe pervertite.

Astfel, gruparea / colectivizarea / comunizarea, etc. a zdrobit o **individualitate** consfințită de Natură și, încă din stadiul embrionar, a preferat să o falsifice, tacticizeze, instrumentalizeze, culturalizeze cu numele de **identitate**, operațiuni care continuă neîncetat intergenerațional, din *interese* calculate, cu *inteligentă* discutabilă și cu *rezultate* controversate pe măsură.

Ca *justificare* și *susținere*, se vehiculează **identitatea** mai ales în chestiunile conexe **mecanismelor de apărare** (a socialului creat prin sursa 'conformare') și tocmai ca resursă / energie a aceluia social.

Însă, dacă controlul s-ar face pe logica de **investigație** și **estimare** a *mecanismelor adaptativ-transformative* nu cumva s-ar crea *la vedere* o părelnică, mințită, **falsificată conformare** – conformă formal și "informă" / improprie (dar totuși verosimilă) informal –, în timp ce, *în secret* ar apărea ori s-ar menține o **co-opetiție** ⁽⁷⁾ – care să re/stabilească a/simetria controlului și evaluării **unidirecționate** –, versiune / **alternativă** oricând probabilă ce **nu** ar putea fi exclusă fără *riscuri* în *gradualitatea realității* ?

(Va fi logic / 'chimic' demonstrabil că un cameleon **nu** se va lăsa controlat fără ca el să fie cel care controlează și deține controlul, în limitele sale biologic-constitutive, desigur.)

Deci, **cine** și **cum** ar putea să controleze *intelligence*-ul cameleonic ?

Privatul (/ societatea civilă), în care oricum era dispersat și în vechea arhitectură – prin tot felul de *NGO* obscure, *altfel* active și discrete – și în care privat, cu prilejul privatizărilor autorității, s-a instalat tot (mai) dispersiv și mult mai confortabil ?

Autoritatea, al cărei *agent* oricum este cel puțin în *realitatea teoretică* ? ...trecând cu eleganță sub tăcere acea autoritate a acelor patrii în care *intelligence*-ul – dacă o fi fost așa ceva – era oricum dispersat aproape '*transparent*' la toate eșaloanele ei respectabile.

...asta ca să fie punctate doar *sursele* potențiale de **control plauzibil**, resursele / teoretizările / instrumentalizările lui suportând amânare până la desfășurătorul cercetării.

Ori, dacă *intelligence*-ul în (acea) *realitate (teoretică)* este agentul autorității, nu cumva "*cameleonul inteligent*" a contractat și s-a obligat să inter/acționeze în numele și interesul "*cameleonului autoritar*", în schimbul (implicit / tacit a) unui preț / unei resurse /

Însă, în lumina celor până acum analizate, în loc să fie întrebuințată pentru **apărarea individualității** aceluia social, energia acelor mecanisme este irosită pentru o apărare, dacă (mai) poate fi numită astfel, a ceea ce instrumentalizarea / falsificarea / instituționalizarea are în *rezultatul* ⁽⁸⁾ *palmaresului* său, adică apărarea unui fals cu teoriile și conceptele lui – inutile individualității pentru reala ei **siguranță** și **securitate** –, dar o apărare / justificare extrem de profitabilă instituționalului ...și nu numai, utilă doar pentru (*structura* / sursa) **afacerea** poreclită (energetic / propagandistic / *funcțional*) **identitate**.

⁶⁾ ^h În urma cercetării se vor contura (mai mult implicit) puzderii de dovezi care să confirme că "**identitatea**" **este business** de neratat, în care colaborarea și *intelligence*-ul n-ar avea un motiv rațional după sine să nu se implice pentru a își lua întotdeauna și pe cât posibil *partea leului*.

În concret, suita de explicații, aici mult simplificate, a fost considerată utilă pentru a face cât mai clară și comprehensibilă *diferența* de **natură** și **logică** dintre *mecanismele adaptativ-transformative* (ale colaborării și *intelligence*-ului) față de și în raport cu "*macanisme de apărare (a 'identității') socialului*". Fiind ale conformării, discursiv sugerate ca *sursă* (și ...'tratate' ca *business*), mecanismele din urmă menționate vor fi denumite simplificat și în continuare, tot *mecanisme adaptativ-conformative*.

Prin mijlocirea acelor, *instituționalul* (cu propriile sale *cultură* și *mentalitate*) își propune fantezist să controleze *intelligence*-ul și își irosește energii pe confecționarea de "*strategii*" – puțin verosimile, și nu pentru lung timp – de **conformare** și constrângere a colaborării, fără să-i știe / înțeleagă *realitatea ei secretă*.

⁽⁷⁾ **Coopetiția** / *co-opetiția* - termen (relativ uzual în literatura de limbă engleză, inclusiv de *intelligence*), care desemnează colaborarea dintre competitorii de afaceri / interacțiuni, cu inerente interese divergente, pe biziunța unor rezultate reciproc avantajoase, oricum mai favorabile decât în lipsa acelei colaborări, care ar putea fi inclusiv una tacită, comportată pasiv, complicitară.

Pe fond, este situația în care **două competiții se află într-un raport** / proces / mecanism **de colaborare**.

energii (autoritare) ? *Altfel* scris, nu cumva autoritatea este un cameleon *principal* care a contractat cu un cameleon *agent* smulgându-i promisiunea – într-o **gradualitate** prietenoasă de îndeplinire și responsabilizare – că acela va *inter/acționa în numele și interesul ei*, uitând / neglijând că orice agent întâi are / își face **interesul lui** / agenda sa proprie ?

Interesul și *realitatea* lui *proprie* ca agent al său este una; **autoritatea** și *intelligence-ul* ei ca agent personal, privat (și semi-privatizat /-bil) este alt(ceva). Păi, de ce ?

Interesul și *realitatea* lui au o *agență naturală*, cu viețuire quasi-simetrică, organic inseparabile pe relația sursă / structural - resursă / funcțional, în care *logica* să-și "defecteze" propria *natură* este o **imposibilitate logică**, cel puțin până la un declic / punct critic / stimul de **hibridizare** ori contrar, de **independență**. Dar atunci, interesul va fi altul, cu o altă *realitate proprie* începută, care să-i devină agent celui nou (hibridizat / independent).

Din perspectiva acestui **artificiu de operaționalizare** a comparației, după cum cercetarea o va demonstra, lucrurile sunt mult mai complicate, a/simetrizate și re/echilibrate cameleonice, dar într-un stil cameleonice "**artificial**"-izat : *intelligence-ul este* / își propune / **are** interesul (propriu) să fie agent al autorității numai dacă și în măsura în care autoritatea va fi (capabilă - *structural* și *funcțional* să fie) agenta lui.

Altfel exprimat, "cameleonul inteligent" este agent al (oricui) altuia numai atunci când **prețul** încasat pentru expertiza lui îl va reprezenta menținerea și / sau mărirea avantajului care să facă **indispensabilă expertiza** /*resursa* lui, adică – și mai limpede *altfel* reformulat – dacă, în reciprocitate, "cameleonul autoritar", cu știință sau fără ca măcar să-și dea seama, va trebui să acționeze în numele și interesul celui dintâi, pentru a îl împuternici, a îl face mai puternic și mai **expert** /*sursă*, unul **de neînlocuit**, nicidecum și nicidecum.

Vrând-nevrând, autoritatea, în interacțiune cu *intelligence-ul*, inspirațional și imitațional, subtilizează și asimilează multe dintre apucăturile și metehnele cameleonice ale agentului său, însă o face cu **mentalitatea**⁽⁶⁾ e-f ei. Autorității i-ar fi plăcut ca interacțiunile reciproce să creeze / întrețină / dezvolte *mecanisme adaptativ-conformative* și, dacă se străduiește, mințindu-se, chiar își poate crea o *realitate teoretică* ⁽²⁾ c-e/ discursiv falsificată prin care să dea glas unei asemenea ficțiuni / alternative "adevărate" ⁽²⁾ f.

În fapt, agentul ei o forțează atât prin instrumentele pe care ea i le-a pus la îndemână, cât și prin altele pe care i le sfârtecă cu gingășie în timpul demersurilor interactive reciproce – în funcție de **interese concrete** (și de **climate** de circumstanță, *alese* ori *construite*) – să se situeze, tot vrând-nevrând, în cele mai cameleonice *mecanisme adaptiv-transformativ*e. Fiind un cameleon inteligent, agentul autorității, va tacticiza – tot inspirațional și imitațional – aparențe stabile și convingătoare de veridicitate a unei politicoase și *diplo-matice conformări* din mecanismele astfel falsificate, cât să se potrivească cu linia discursivă a "adevărurilor" diseminate de autoritate, ca **adevăruri de autoritate**.

Dacă s-ar continua pe firul ipotezei tocmai înfățișate s-ar putea lăsa impresia unui agent imoral și hrăpăreț care profită de generozitatea și inocența principalului. Oare ?

Prin parcurgerea analizelor investigației, din desfășurarea prezentării lor, se va putea constata dovedit și demonstrat că **autoritatea este tot un cameleon**, falsificat dar cameleon, falsificat dar un *fals necesar*, necesar cel puțin din pricina indispensabilității sale, cel puțin deocamdată, până la o im/predictibilă **hibridizare**, im/predictibilă ca *punct critic* ^{(6) b} de declanșare a acelei hibridizări, im/predictibilă ca tacticizare / desfășurare / soluționare a cursului astfel declanșat, im/predictibilă ca *efect ultim* al structuralului rezultativ ⁽⁸⁾, etc.

Prin parcurgerea analizelor cercetării, din derularea deconstrucției și desubstanțierii diferitelor / nenumăratelor diade, se va putea recunoaște că dacă **puterea** este *cameleonică*, atunci **autoritatea** va fi cel puțin în egală măsură, arogându-și în plus și avantajul legitimității aceluia fel de 'a fi', de 'a se situa', de 'a obține', de 'a avea', etc., pe discursul "**interesului legitim**", cu *realitatea* lui *proprie* și totodată cu **secretul aceleiași realități**.

Prin răbdarea de a ajunge la rezultatele investigației, deloc surprinzător, se va putea accepta *altfel* că **puterea** zvâcnită din **logica provocării** se *reconstruiește și se resubstanțiază* *continuu și reciproc* – atât *structural*, cât și *funcțional* – cu **autoritatea**, așezată pe **logica nevoii**; tot astfel, *altfel* se va putea accepta *cum* nevoia se vrea și devine provocare iar / ori provocarea se domesticește în nevoie, printr-o **gradualitate** de *a/simetrie* și *re/echilibrare* ^{(2) a} neîncetată a raporturilor / proceselor / mecanismelor *re/activ-interactive*, cu *realitățile* (inclusiv *versiunile* și *alternativele* ^{(2) b} lor) și **secretele aceluiași realități**.

Prin acceptarea rezultatelor din urma lecturării argumentelor în privința **gradualității a/simetriei (spațiale și) statice în "completare complementară" cu cea a re/echilibrării (temporale și) dinamice** ^{(2) a}, s-ar putea trece la o treaptă superioară a acceptanței și reconsiderării *ideii de justiție*, atât în raport cu **gradualitatea secretului** (referențial și substanțial) cât mai ales, cu **mentalitatea** (în cele **două** *forme elementare* ^{(6) e-f} ale sale) nu mai puțin **duală**; o justiție inseparabilă de politică precum este și constrângerea ^{(6) d} de conformare.

Printr-un *anumit tip de mentalitate* și printr-o *anumită formă de justiție*, cea de **justiție referențială**, s-au creat, menținut și dezvoltat, prin instrumentalizare / tradiționalizare / culturalizare, cu traducere simplificată prin termenul **educație**, acea necesară, chiar indispensabilă ^{(6) c-g} conformare și *mecanismele* asociate ei, cele **adaptativ-conformative**.

Conformarea – uneori și pe alocuri echivalată (mai mult sau mai puțin *justificat* și *susținut*) cu **obediința** ⁽⁹⁾ – care problematizează extrem de neproductiv, chiar prejudicia-

⁽⁸⁾ În înțelesul acestei cercetări, dacă **rezultatul** poate fi cel urmărit (sau nu neapărat), unul *intenționat* ori preferat / predilect pre/supus ⁽³⁾, *raționat* anterior (sau nu) –, **rezultatul** interacțiunii / procesului / mecanismului (de interacțiuni) îl va reprezenta **ansamblul** de efecte / rezultate / consecințe directe și / sau indirecte, intenționate și / sau neintenționate, concomitente, consecutive și / sau randomizate până la cea mai îndepărtată, difuză și ultimă manifestare / comportare *relevante evaluării* lui ca **ansamblu**.

^{(9) a} Pentru o corectă apreciere a eventualei și / sau a parțialei sinonimii dintre **obediință** și *conformare* trebuie reamintit faptul că "potrivit opticii acestei investigații, conformarea înainte de a deveni ea însăși o sursă pluri-valentă, își are originea [...] în *formarea concurentă*, atât prin *acțiune (activ)*, cât și prin *inacțiune / abținere* (deci și *pasiv*) – a unei *realități* care își exteriorizează / manifestă preponderent doar *abținerea ei* –, creând astfel o **percepție** (și aceea indusă / instrumentalizată suplimentar) de stabilitate." ^{(6) b}

Tot așa, "stabilitatea are o **gradualitate** a ei – cu asimetrii și reechilibrări adesea liniștite / temporizate de componenta ei pasivă –; percepția, destul de volatilă, se gradualizează însă între *convingere* și *nelîncredere*." ^{(6) b} și nu în ultimul rând, "conformarea, în secretul său constitutiv, fără ca măcar să-l știe ori să-l dorească, poartă germeii co-opetiției ⁽⁷⁾ dintre **activ** și **pasiv** care, oricând necorespunzător gestionată / adaptată / tacticizată în *timp real* se poate transforma într-un raport asimetric **activ-reactiv**, mai neplăcut chiar decât *competiția*." ^{(6) b} Din perspectiva acestor considerații ale sursei 'conformare', *resursa* ei,

- ^{9) b} **Obediența** poate fi **pasivul** (ori ...*parșivul*) de astăzi care mâine va fi **reactivul** nemilos, dacă **activul** nu a surprins subtilitățile "intersubiectivizării" și nu și-a adaptat / reconfigurat modul / tactica de 'a se situa', de 'a fi' și *altfel* (cum ar fi vrut *pasivul*, ca să nu fi trebuit să se manifeste / comporte obedient). Cu cât *obediența* este mai mare, cu atât *interesul de înlocuire / eliminare* într-un viitor **previzibil**, fie a *sursei*, fie a *resursei* (a aceleia ori a uneia *alternative*) este / devine mai puternic, fiind în coacere, în tacticizare, tocmai prin *obediență* – ca *resursă / stare în acțiune* ^{(2) a-b}, dinamică, a *sursei* 'conformare' –. Când și dacă *obediența* are ambiția să dobândească *statutul de sursă*, atunci ea se manifestă flamboiant și expansiv chiar – sau mai ales – în lipsa oricărei *nevoi* de conformare, cu ale ei *constrângeri*. După cum investigația o va arăta, *obediența* nu se poate confunda nici cu **respectul substanțial** presupus de *prestigiu*, nici cu *politețea*, lejeră și de conveniență, a unui **respect referențial** rezonabil.

- ^{9) c} **Relevanța obedienței** pentru cercetare, în esență, vizează să referențializeze pe cât posibil și în primul rând *falsificarea comportamentului*, stimulată de această *resursă (conformativă)*, oglindită peremptoriu asupra *mecanismelor adaptativ-conformative* din *intelligence*, în principal, ale celor inerent **ierarhice** și ale celor de **cooperare** – utile tocmai pentru referențializarea în paralel cu cele de colaborare –.

Nu în ultimul rând, **relevanța obedienței în această investigație** vizează *rezultatul* ⁽⁸⁾ inter/acțiunilor acelor mecanisme, (uneori și pe alocuri) întâi falsificate grosolan și apoi, diseminate discursiv cu un alt grad de falsificare adăugat, și toate acestea, cu aceeași *politicoasă* și *morală* *obediență*.

Ori, dacă așa cum s-a arătat, colaborarea face **casă bună** cu *intelligence-ul* în cadrul *mecanismelor adaptativ-transformative*, *obediența* – tot prin *compromis* și *complicitate* –, nu cu inspirație ci doar *imitativ*, va face un **palat**, dar de astă dată cu *Efectul Dunning-Kruger*, un *palat de nisip moral* pentru griparea mecanismelor adaptative, poziționate / situate / aflate în *funcționalul* lor sub autoritatea conformării.

Între *casa fictivă* a primei perechi și *palatul de nisip* – cu aparență de stabilitate (...atât cât poate fi *nisipul stabil*) – a celei de-a doua perechi se crează și se menține, cu tensiuni circumscrise altei **gradualități** (asimetrice și **dezechilibrate**), un *MODUS VIVENDI* ca între *ficțiune* și *falsificare*, o coexistență de culisare perpetuă dintre "**naturalul** (ficțiunii) **normalizat**" și "**normalitatea** (falsificării) **naturalizată**".

Politica (umanoidă) și Justiția (ei referențială) prin cele două categorii de *mecanisme de adaptare* sunt inevitabil și simultan **agresori** și **victime** ale propriilor lor *realități alternative*, de ele demolate / desubstanțializate și re/construite / re/substanțializate la fel / *altfel* continuu și reciproc, *realități teoretice* referite la normalitățile pe care **interesul** (autorității) le **naturalizează** prin *adaptare conformativă*.

Și pentru că orice *realitate* – mai ales cea *teoretică* (și *falsificată* genetic ^{(2) c-e}) – trebuie să aibă o *latură ascunsă*, un *secret* al ei, în cadrul *realității secrete* a teoreticei adaptări conformative, *obediența* s-a oferit – de bună voie și obedient – să fie "**secretul**" ...*secretul lui Polichinelle*, în spiritul caracterului public, sincer și **transparent** al oricărei autorități (morale și) legitime.

Cercetarea va căuta să arate implicit cum *mecanismele adaptativ-conformative* guvernate de **realitatea "competenței"** / aka Sindromul (deloc patologic) Dunning-Kruger și **secretul aceleiași realități** / *alias* *obediența*, sunt cele care – deși nu sunt și nu pot fi mecanisme cu rezultatul protejat și / sau scutit de **hibridizarea transformativă** a **naturalului ne-"normalizat"** – vor / ar putea avea ca rezultat o **hibridizare falsificată**, cu efecte (auto)distructive, tocmai din cauza "secretului" acelei *realități alternative*, *realitate* construită mai puțin **social** (biologic) și incomensurabil mai mult, *instituțional* / **autoritar**. Totodată, este puțin probabil ca investigația de față să poată să menajeze ori să evite referințele la **sheeple** care nu lipsește nici în *intelligence*, tot așa cum nelipsit este și *scholar-sheep-ul* – la al cărui *intern-sheep* această cercetare a absentat cu bună știință și cu toată buna-credință –. *Altfel*,

tiv, referențializarea celeilalte *realități* numită **transformare** (mai deloc *alternativă* și *altfel* resimțită), are scuza pe care o poate utiliza și *autoritatea*, aceea că s-a întrupat din *nevoie*.

Și, ceea ce se naște din *nevoie* – potrivit teoriei (și mentalității) tradiționale –, se (auto)investește automat cu **legitimitate**, o altă *realitate proprie* cu *secret corelativ*.

Totuși, că le place sau nu, și *autoritatea*, și *conformarea*, ...și *nevoia* – construite *social*, firește, ce'i drept, ceva mai *autoritar* / instituțional / teoretic – tot intră sub *jurisdicția* aproape *naturală* a logicii și deci, a *gradualizării* conținutului lor de semnificații.

Dacă *fizic*, *conformarea* are o poziționare de dispută mult mai simplă și simplificată cu *deformarea*, *reformarea*, *transformarea* și alte posibile prefixe / sufixe ale termenului "**formare**", din punct de vedere *chimic*, al mentalității – în varii *grade de inteligență* –, deci la *nivel ideational*, *conformarea* implică aproape instantaneu *ideea de justiție*.

Fără ca în acest *prolog argumentativ* să fie dezvoltate *distincția* și *complexitatea* disputelor și consecințelor dintre *justiția naturală* și cea *referențială* – care vor beneficia de un spațiu generos de analiză în cadrul cercetării –, aici ar fi suficientă reamintirea celor deja prezentate în legătură cu *problematica referențializării* : a (alegerii) **referențialului teoretic**, păstrând o preocupare legată mai întâi de **etica** ^{(2) e-f} lui proprie, deja conținută.

Ca toate celelalte – construite *social* sau *altfel* – *conformarea*, născută din *nevoie* și deci, sigur necesară ^{(6) c}, are o *realitate a ei proprie* destul de diferită, întâi față de cea care o teoretizează / instrumentalizează (**generic**), și apoi, în raport cu cea care o tacticizează / aplică (**concret**), ambele ultime *realități* (oricum *gradualizate* în raport cu prima / *sursa*), având *secretele lor* și potențialul deloc exclus de a deveni sau nu la rândul lor *surse*.

Dar **secretele realităților conformării** sunt copleșitoare, prin substanțialitatea nebănuită pe care o poartă și o răsfrâng / revarsă oricărui demers proactiv / activ / reactiv / interactiv / postactiv / retroactiv, etc. , înțeles ca **demers uman** – adică biologic – **intenționat**, deci cu intenție trecută prin filtrul **raționalului**, fără puțință de absență a **emoționalului**.

^{9) d} investigația a refuzat să selecteze și să rețină studiului acele **forme militarizate** de *intelligence civil* : fie că ele în anumite patrii europene sunt menținute din *reflexe sovietice* ; fie că în alte patrii ale aceleiași *EU* ele sunt întărite / dezvoltate de dragul *pensiilor speciale* – de la oricum *obraznice*, până pe alocuri, la halucinant de *sfidătoare* (atât în eludarea *principiului contributivității*, cât și chiar în ciuda lăcomiei nemărginite ...de însușire pseudo-*legală* a banului public) – dar și de dragul altor *sinecuri*, deopotrivă și însumate, sunt **alternativele** trist de **reale imposibil de justificat și de susținut** (înainte de orice, *logic*, cu un minim *simț al realității* și cu atât mai puțin, ...printr-un demers) **științific**.

Intuind faptul că acolo *intelligence*-ul **nu** poate fi unul veritabil și că, în schimb, ar putea să apară riscul să descopere vreo nefastă sinonimie între acest termen și *obediință*, *cumetrie*, *impostură*, etc., în chip de scuze și revanșă – prin calitatea rezultatelor oferite –, cercetarea s-a focalizat pe acel *intelligence* autentic care contează în economia **studiilor de intelligence**, cu *realitatea*, **etica** și *legitimitatea* lor.

Astfel, această cercetare, ca modest demers umanoid, nu ar putea reprezenta vreo excepție de la stigmatul / constrângerea acelei conformări, cu *realitățile sale gradualizate* (aplicabile / tacticizabile pentru oricare ar fi acel *concret investigat*) și cu *secretele lor*, însă **secretele** (realităților) conformării sunt cu totul altele – **diferite** și / sau **contrare** pe diverse perimetre – **decât** cele **ale concretului**, care pretind la rândul lor un *drept la destăinuire*.

Concretul aici *investigat* nu este unul conform iar *"infinitatea"* de *secrete* la el referită ar avea "infini" mai puține (și intenționate) motive ⁽⁴⁾ să fie mai conforme decât *concretul* cercetat însuși; nu se poate cerceta numai **concretul conform** iar, după ce se stabilește o *semnificație de conținut* a aceluia care nu este conform (și de ce), **nu** se va putea impune / constrânge la o investigație a lui conformă, în altă *logică*, cu *funcționalul* (deja) falsificat.

Cu o revenire de la *concret* spre *generic* și înaite de orice, **chimic** și din perspectiva relevanței pentru prezenta cercetare a tripletei *informație - inteligență - cunoaștere*, conformarea are o **mentalitate** a ei ⁽⁶⁾ e-g în relație directă cu această tripletă esențială.

Apoi *"chimia"* asta a ei se imprimă, *spill over (into)*, revarsă în realitățile fizico-chimice ale **controlului** ⁽⁶⁾ d și ale **justiției referențiale** ⁽⁶⁾ f-g, unde tot mentalitatea sa proprie are o contribuție decisivă în declanșarea, gestionarea, realizarea și prezentarea lor discursivă.

Nu în ultimul rând, ci pe tot parcursul, cu mentalitatea ei se inițiază, mențin și dezvoltă *mecanismele adaptativ-conformative*, de acum vegheate, supra/vegheate și răs-supravegheate modern, prin resorturile / energiile (non-emoționale) ale *artificial intelligence*.

Din acest unghi ascuns, din această *realitate secretă* a conformării – una din prea multe pe care le are – referențializarea (etică) și *gradualizarea* conformării devin indispensabile pentru a se putea face o **analiză comparativă avizată** între *mecanismele ei*, care pedalează pe încredere, având încredere în / pe mentalitatea sa, și celelalte, cu vocație naturală, din afara 'autorității' ei, adică *mecanismele adaptativ-transformative*.

Cele două *categorii de mecanisme* adesea se *afectează* și se *defectează* reciproc, se confundă unele cu celelalte, generează tensiuni – de la **grade scăzute** până la *dezastre* – și toate acestea, ori "aparent" in/explicabile, ori puse pe seama unor deficiențe de inter/subiectivizare a referențialelor, a intențiilor / intereselor (cu *secretele lor*), a consecințelor, etc., etc., ori a altor năstrușnice vinovății fictive sau falsificate deliberat.

Dar, tot așa, de la niciodată spre prea (foarte) rar, cam nici una din cele enumerate nu se grăbește să indice punctual **"substanța" referențialelor** înseși și apoi, modul (ei tactic) de selectare / alegere într-un raport la fel de punctual cu sursa / resursa, natura / logica, personalitatea / atitudinea, structuralul / funcționalul, ale oricărei *stări* ⁽²⁾ b *în acțiune* sau nu, ale oricărei abțineri (provizorii) ⁽⁶⁾ b, intenționate sau doar presupusă astfel, deci până la urmă ale oricărei *realități proprii* înțeleasă într-un sens al **"concretului generic"**.

O atare analiză laborioasă ar zdrobi multe mituri, minciuni și stupizenii, unele *utile* unora, altele de'a dreptul obsolete, inutile și păguboase simțului practic elementar, altele bune doar pentru *entertainment*, netulburarea confortului rutinier al rațiunii odihnite de șabloane ori prea inofensive ca să încurce și / sau să merite deranjul înlăturării lor.

Ori, în concretul acestei investigații, tocmai individualizarea și stabilirea *substanței* / acelei *calități* ereditate de ('a fi', 'a putea fi') "**referențial** / *sursă*", apoi selectarea ⁽³⁾ și instrumentalizarea referențialelor ⁽²⁾ ^d, deci o **referențializare** / *resursă* într-o manieră care să nu ignore ori să nimicească **etica ereditară** ⁽²⁾ ^e, fie întâi ale **conformării** și apoi ale **transformării**, fie invers, fie în paralel, s-au conturat ca fiind *corectivele* utile / *necesare* pentru a determina etiologia corectă a acelor confuzii, deficiențe, tensiuni "aparent" in/explicabile (mai sus enumerate), o etiologie în majoritatea cercetărilor destul de bâjbăită.

Prin curiozitatea de a face o lectură a părților de analiză din ultimele două capitole, se va putea înțelege și accepta *altfel* că, pe de o parte, **transformarea** ereditează cu toate referențialele ei, 'etice' în sine, din Natură și **justiția substanțială** a acesteia (lipsite de intențional), în timp ce **conformarea** își substanțiază referențialele, numai după interes / convenabilitate, din și în **justiția referențială**, iar pe de altă parte, se va desluși relevanța acestei diferențe majore, aproape la fel de substanțiale, pentru colaborare și *intelligence*.

Astfel, pentru reușita acestei cercetări, pentru performanța unei *analize exogene* operaționale a **mecanismului de colaborare în intelligence** (și apoi a *procesului de colaborare*, prin cumulare cu *analiza endogenă* realizată), care este un *mecanism adaptativ-transformativ*, **conformarea** / *aka cooperarea* și *mecanismul propriu* ei, fără a fi deci deloc neglijate, au reclamat analizarea lor măcar într-o măsură suficientă care să ajute la *referențializarea*, *verificarea* și *confirmarea* mecanismului de **interes prim** al investigației.

Adaptarea (cu tacticizarea ei) ține de **mentalitate** / 'chimie'.

Interesul de adaptare (cu tacticizarea lui) ține de **intelligență**, de acea inteligență conținută în tripleta **informație** - *intelligență* - *cunoaștere*, tripletă pe care aceeași 'chimie' o instrumentalizează *selectiv* ⁽³⁾ și în concret, tocmai pe baza unei *informații concrete* disponibile, inteligent **selectată** și corespunzător / **util** interpretată / **procesată**, pentru **procesul de adaptare**, care deja trebuie să fi avut un *referențial propriu* în *experiențial*.

Anterioritatea referențialului propriu din **experiențial** nu trebuie / nu poate fi confundată cu așa zisa "*lecție învățată*", care are o *realitate* pur *teoretică*, nu prea inteligentă și destul de imitațională, lipsită de o *utilitate practică* care să conteze, fiind în schimb un *inhibitor* consistent *al adaptării*. Șablonul *lecție învățată* presupune șablonizarea *cantitativă* și *calitativă* a procesului de învățare pentru toți și oricine, în raport cu o **intelligență standard**.

Pe lângă un *standard de intelligență* – imposibil de (stabilit și) menținut – clișeul *lecției învățate* ar presupune că un *concret* anterior va fi **identic** și *la fel* construit și substanțializat (*structural* și *funcțional*) cu un altul, aflat acum / ulterior în interes, influențând / determinând aproape implicit, cu sau fără intenție, un alt curs de percepție, recepție și transmitere a diferitelor (sau nu) caracteristici de **individualitate** ale *concretului* astfel deja șablonizat.

Ori, adaptarea, una naturală, nu se poate face pe clișee și șabloane, cu inserții dogmatice și / sau derivate ideologice, care să-i denatureze / falsifice **natura** și să-i compro-

mită **logica**, imposibilitate verificată, confirmată și dovedită de colaborare și *intelligence*, pe parcursul părții de *teoretizare a climatului de inter/subiectivizare*, din cadrul cercetării.

Interesul de adaptare (cu tacticizarea lui) nu va avea (aproape) niciodată în vedere **hibridizarea**, ci dimpotrivă, în societatea umanoidă, mai degrabă adaptarea intră în subsidiarul unui *interes de independență*, deci a unui interes în tacticizarea căruia adaptarea să conducă spre / să aducă un plus de **independență** ...identitară și nu (prea) individuală.

Însă, din rezultatul ⁽⁸⁾ neintenționat al investigației, care și-a urmat cursul de la sine, fără vreo dirijare de direcție și conținut, se va constata că între un *interes de hibridizare* **vs.** un *interes de independență*, cu cât este mai acută ardoarea de a scăpa de **dependență**, cu atât mai probabil devine în anumite condiții un *rezultat contrar*, propice unei hibridizări.

Oricum, prezenta investigație, pe de o parte, nu are în vedere semnificația termenului de "**dependență**" din teoriile politice neorealiste, puțin / deloc agreate și compatibile ei, iar pe de altă parte, va da preferință ⁽³⁾ unui *sinonim aparent*, *inter/condiționalitate*, susceptibil de nuanțări mult mai fine și fidele unui *climat interactiv concret, al intersubiectivizărilor*.

Adaptarea transformativă, în inerția naturalului, nici nu se preocupă dar nici nu se opune hibridizării; dacă este să se întâmple – ca rod al interacțiunii ori *altfel* – atunci aceasta e voia Naturii cu justiția Ei, chiar și acolo unde *explicațiile științifice* au încă goluri de cunoaștere pe care *secretul substanțial* – tot al Naturii – nu le-a 'desecretizat' încă.

Adaptarea conformativă, în inerția unui natural falsificat și instrumentalizat / ideologizat / dogmatizat / tacticizat într-un alt registru de *logici, interese și justiții alternative*, într-o epocă a *beligeranței algoritmice* dintr-o lume interconectată interactiv *cu, prin și de* către Natură, se opune fățiș (discursiv, educațional, metodațional, etc.) hibridizărilor – ale acelor neconvenabile – și, mai ales, întreține încă *false teorii* despre o "**transformare conformă**", de *tip industrial*, artificială, artificializată, algoritmicizată ...după interes.

Transformarea conformă nu are nimic de a face cu adaptarea ...și nici cu probabilitatea competiției (a uneia constructive, **nemimate / nefalsificate**), ci este patul germinativ al tuturor posibilităților de **conflict**, tocmai pentru că nesocotește și / sau înlătură inerțiile naturalului (a unuia nefalsificat) pe care, de exemplu, colaborarea continuă să le valorizeze.

În ultimul capitol al cercetării, după recenzia verificatoare și confirmativă a susținerilor relevante din *teoria sistemelor*, dar înaintea conexării extinse cu *swarm intelligence* și informația specifică acelei categorii de *inteligență partajată*, va fi atinsă și periată literatura – academică, firește – referită la **stupiditate, devianță, disfuncționalitate**, etc. (în primul rând *birocratică*, dar nu numai) din cuprinsul căreia se vor putea desprinde și alte confirmări, pe alte voci, ale aspectelor ce vor fi *suținute* în argumentarea investigației.

Adaptarea conformativă, mai mult sau mai puțin înțeleasă / sinonimizată ca "transformare conformă" ori asociată cu ea, cu numeroasele sale nebănuite, minimalizate sau ignorate *secrete*, ar putea fi totuși "**evaluată**" atât după manifestare / comportare cât, mai ales, după *consecințe*, după acele *efecte directe* generate / create / inventate (ca sursă) de către conformare și mentalitatea ei, dintre care cele mai importante vizează **constrângerea**

conformării, **controlul** ei ^{(6) d}, **justiția** pe care o făurește (societal / macro-structural) și procesualitatea / teoria (principală) / tactica / *sursa cum* o înfăptuiește / proceduralizează / aplică / *resursa* ^{(6) d-g}, funcție de **referențialele** alese ^{(2) e} / selectate ⁽³⁾ și de stabilitatea aceloră, în raport cu *flexibilitatea interesului* aceleiași conformări ^{(9) c}, în situații / climate concrete.

Prin răbdarea de a ajunge la rezultatele cercetării, printr-o parcurgere atentă a firului argumentativ – în linii mari, destul de explicit, dar și cu multe nuanțe de subtext – se va putea accepta și recunoaște *altfel* că **mecanismele adaptativ-conformative**, funcție de *interes* și de *climat*, sunt purtătoare de **riscuri** incomparabil mai mari și mai puțin predicibile decât cele **adaptativ-transformative** care, în mod natural, cu alte surse și resurse, deci și cu o altă mentalitate, gestionează și soluționează **punctele critice** ^{(6) b}, în fapt punctele de **tensiune transformativă**, de chimie, de re/echilibrare energetică.

Prin parcurgerea textului și subtextului explicativ, deloc surprinzător, **existența indispensabilă și de neevitat** a unui **deep state** și a unui **parallel state** în perimetrul aceleiași organizări statale – fără a fi relevant cât de unitară, unionistă, federală, confedera-tivă este ea sau fără să intereseze *gradualitatea* democrației regimului politic al aceleia – ar putea începe să prezinte un **interes** de studiu dintr-o cu totul altă perspectivă.

La prima vedere, afirmația că într-un stat mai **coexistă**, în modul cel mai **normal** cu puțință, alte două "state" care inter/acționează **natural** între ele – într-o continuă *gradu-alizare* a a/simetriilor și re/echilibrărilor, funcție de *referențiale* (mentalitatea alegerii lor), *interes* și *climat* – ar părea o **ficțiune a absurdului**, din pricina nivelului scăzut de convenabilitate și a "**toleranței zero**" pentru **concurența** (legitimității) **autorităților**.

Prezenta cercetare va demonstra că "**deep state**"-ul **instituționalului** și "**parallel state**"-ul **organizaționalului** sunt rezultativele ⁽⁸⁾ firești ale *constrângerii*, *controlului* și *justiției* conformării, instrumentalizate pe mentalitatea ei, prin inter/acțiunile *mecanismelor de "transformare conformă"* care, în mod natural dau **efecte contrare** artificialului / falsificării naturalului, **co-existența** lor trebuind asumată și *altfel* ...decât într-un *registru al blamării*.

Prin componența *elementelor constrictive* ⁽¹⁰⁾ ale acelor mecanisme, **punctele critice** din traiectoria efectelor așteptate – expectații potrivite doar din perspectiva "strategiilor" de

^{(10) a}**Constricția**, în înțelesul prezentei cercetări și spre deosebire de **constrângere** și **restricție**, reprezintă înmănuncherea tuturor constrângerilor de mai multe *naturi*, exercitate restrictiv / astfel *constrictiv* – deci efective, nu doar teoretice –, fie asupra unei acțiuni (în preparativele sau în timpul desfășurării sale), fie asupra rezultatului ei i/mediat, fie asupra autorului său ori a entității care a conceput-o.

Un **exemplu facil** ar putea fi situația / climatul constrângerilor post-condamnatorii ale cuiva care, în afara restricțiilor judiciare (cu **natura** lor), în concurs, se va pricopsi și cu constrângerile impuse inevitabil, explicit sau nu, de către terți – vocile *opinie publice* – (de o cu totul altă **natură**), cu cele ale unor restricții instituționale / organizaționale de exercitare a unei activități / profesii ori de comportare / limitare a unei deprinderi de agreement / instruire, etc. (având o **natură** diferită celor anterioare), etc.

Înmănuncherea naturilor tuturor constrângerilor – ca restricții / îngrădiri comportate efectiv / resimțite concret, inherent subiectiv – va avea ca rezultat ⁽⁸⁾ o *dublă / triplă / multiplă sancțiune* (*regina* inhibițiilor) pentru una și aceeași acțiune (fapt / act ^{(2) d}), justiția constrângerii fiind astfel o **supra-justiție** (referențială), în *realitate*, aceea *concretă* – *nu neapărat reală, dar oricum, concretă* – devenind o **anti-justiție**.

justificare și *susținere* a intereselor urmărite de către autoritatea legitimă (care gestionează conformarea) – vor avea **explozie** în *natural* (cu logica și *etica* lui) și **recul** în *artificialul învecinat* acelor puncte critice (acum detensionate / re/echilibrate) ^{(6) b}, o vecinătate din acel social oricum denatura(liza)t, cu o **conformitate** mult **relativizată** în uma șocului (exploziei și reculului), *gradualizată* negativ în raport cu referențialul ("moral" / legal) impus înaintea creării tensiunii transformative, ale punctelor critice tocmai re/echilibrate.

Această investigație va oferi câteva explicații convingătoare – din prisma exemplificărilor care le vor însoți – pentru a face înțeleasă și acceptată *gradualizarea* de *poziționare* și *direcționare* a *deep state* către **politică** și a *parallel state* către **justiție**, amândouă a/simetrizate și re/echilibrate de *interes* – adică, mai sincer fie tradus, de **economie**, deoarece *orice interes are o reflectare / răsfângere invariabil economică*, patrimonială –.

Tot în cadrul acestei cercetări va fi arătat cum cele *trei state* – într-o singură anvelopă spațială / teritorială (un autentic set de *Matrioshka Dolls*) – se re/construiesc, se re/substanțializează și se revigorează (deci mai mult cu **putere**, decât cu **autoritate**), *cu* și **prin intelligence**, cameleonice dispersat deopotrivă în "*deep state*"-ul *instituțional* și în "*parallel state*"-ul *organizațional*, într-un *firesc* comod demonstrabil (*justificat* și *susținut*).

Din această perspectivă, analiza *mecanismelor adaptativ-conformative* a folosit direct ipotezelor propuse spre investigare, dar pe **ruta inversă** a *inversiunii* *exogenul*

Constrictivul deci nu se referă la *judiciar* ci la **constrângere** ca una din resursele conformării /*sursă* și la o alta a aceleiași conformări, **justiția** (referențială) în sens generic *percepută* și / sau societal *manifestă*. Cele două *resurse* – cu **logică comună** numită "sanctiune" /*resursă* – devenite *surse*, au dobândit **naturi diferite** prin însăși diferențierea lor (*realitatea proprie* și cea *teoretică* ^{(2) b-c}) care le face să nu fie sinonime / confundabile / redundante, dar acele *naturi diferite* **nu** sunt mereu compatibile într-un *concret* dat.

Astfel, *constrictivul* sesizează suma **individualităților** de *naturi diferite* și totuși trebuie să se resemneze sub povara **identității** de *logici* cu care, extra-judiciar, **justiția referențială** este instrumentalizată / tacticizată, după *interes*, incoerent articulată pe un fond oricum neunitar / eterogen, contrazicându-se singurică, compromițându-și valoarea ...și valorile prin *informalul* ei din *control*, *constrângere* și *sanctiune*, a căror optimizare – *gradualizare* între inexistent și excesiv – o face doar **interesul concret**, realizat într-un *climat anume*, cu **justiția proprie** a *acelui climat* inter/activ / de inter/subiectivizare.

Dar despre deconstrucția și desubstanțializarea *justiției referențiale* – necesare investigării colaborării și a *intelligence*-ului – se vor face mărinimoase dezvoltări în analizele capitolului 4.

^{10) b} Pe fond, în această cercetare, **constricția** are în vedere **suma efectelor sancționatorii, indiferent de natura lor**, care se răsfâng asupra unei inter/**acțiuni** / unui proces / mecanism, asupra **rezultativului** și asupra co/**autorilor**, fără însă ca să intereseze direcția de *stimulare* / *inhibare* decizională – *intențională* și *deliberativă* sub un alt posibil / aleatoriu *emoțional* – a participanților, pentru viitor, ci doar utilitatea / *funcționalismul* acelor efecte, în raport cu *acel rezultativ concret*, în vederea evaluării lui.

Aproape întotdeauna *constrictivul* induce nuanța de **supra-sancționator**, de **over inhibition** / *over constriction*, a unui vector principal de *constrângere* / *inhibare*, unul intenționat / interesat, acompaniat întâmplător sau asociat / aliat cu alți vectori secundari, care să-i legitimeze / întărească celui dintâi eficiența cantitativă și calitativă, în timp și spațiu, de realizare a *constrângerii*, *restrângerii*, suprimării urmărite.

Elementul constrictiv poate fi un *efect anticipabil* / predictibil al unei astfel de *sanctiuni* / *constrângeri* excesive, în raport cu **naturalul** unei *acțiuni*, a unei situații ori a unui climat, luate în **concretul** lor.

mecanismului (perimetrul maxim) spre *endogenul procesului* (intimitatea minim restrânsă a relevantului) de comportare a colaborării, trecând prin tot spectrul probabil și posibil al comportamentului său **neculturalizabil**, care astfel s-a dovedit / demonstrat *util* și performant / de succes numai în cadrul *mecanismelor adaptativ-transformativ*, în care poate să-și valorifice *realitatea proprie* ^{(2) b, e, g}, versatilă, secretoasă, cameleonică, *altfel*.

După toate aceste clarificări ar putea să persiste nedumirirea *de ce totuși intelligence-ul* rămâne mult mai cameleonic decât iubita lui, în **secret** amantă, în **public** consoartă ?

Pe itinerarul cercetării, *intelligence-ul* a căutat să nu trezească bănuieli directe asupra **ascendentului de circumstanță** pe care – uneori difuz, alteori nu tocmai – îl exercită asupra partenerei sale. Ulterior, prin deconstrucție și desubstanțializare, *două componente tactice* vor confirma un rol *cheie* în constituirea și exercițiul aceluia ascendent.

Ar fi simplu de presupus că un *ascendent de influență* – ca și puterea – înaintea și până la vreo proximă 'materializare', este **chimie**, un *stimulent* (sau dimpotrivă) *eteric* care, chiar și atunci când este resimțit, nu este prea des suficient de stabil pentru a i se putea descifra un **rol** concret, pentru a i se estima *utilitatea*, valoarea de întrebuințare concretă.

Fără acel ascendent – aparent de nepătruns, dacă și atunci când este escamotat cu talent – colaborarea nu ar mai avea același apetit / **interes emoțional** pentru o relație în care oricum nu beneficiază nici de posibilitatea de însușire / atribuire sinceră / corectă a contribuției sale la meritele / succesele comune și nici de prea multă fidelitate, atât din pricina **comportamentului** justificat **bipolar** al *intelligence-ului*, cât și a propensiunii patologice a amândurora pentru **secret**, manipularea informației, compromis, complicitate, conspirație și cu toate derivatele acestora, împinse pe / spre culmile măiestriei.

Poate tocmai de aceea **tensiunile**, **trădările** și **re/împăcăările** lor, spectaculoase sau nu – cel mai adesea (de neghicit și) de nimeni știute –, se țin lanț pe mai departe.

Prologul argumentativ nu va zăbovi prea mult asupra unor **indicii** care doar să sugereze posibilitatea (oarecum lesnicioasă) de demantelare a aceluia *ascendent*, aici adăugând câteva simplificate explicații în privința lor, "la cele deja scrise până acum despre *intelligence*, despre *realitatea lui proprie* și despre *secretul* (referențial) *altfel* al acelei realități".

Încă din primele două-trei pagini ale acestui prolog s-a reținut că *tactica / procedura cum se desfășoară o inter/acțiune* (proces / mecanism) transmite implicit un fel de 'a fi', de a se caracteriza, de a se **individualiza**, care o face să se deosebească de altele, să nu se confunde cu altele și care procedură (funcționalul) poate fi un **indiciu** – *în sens invers* – al procesului (structuralului). Cu același prilej s-a mai arătat că aceeași tactică / procedură – una concretă – poate uneori să comunice și un **indiciu** din felul de 'a fi **poziționată**' inter/acțiunea, de 'a se situa', din dubla perspectivă a localizării și a alterității, care alcătuiesc un **climat** – la fel de concret – al acelei (și numai a acelei) inter/acțiuni.

Altfel scris, 'a fi' și 'a se situa' oferă, prin mijlocirea tacticii / procedurii, indicii de **individualizare** despre intenția / **interesul** și **climatul** unei interacțiuni (concrete), al cărei *funcțional* va fi oricum restrâns la limitele unui *structural* dat.

Cu un alt prilej, s-a amintit în treacăt de *justificarea* și *susținerea* legală a modurilor de 'a fi' și 'de a avea', de 'a se situa' și de 'a obține' ale *intelligence*-ului, moduri "mai puțin sau deloc controlabile". Până la năruirea basmului (auto)intitulat "controlul / supravegherea *intelligence*-ului", care se va petrece solid argumentat în cel de-al patrulea capitol al investigației, aici rămâne relevantă împerecherea dintre primele două **stări pasive** ^{(2) b} 'a fi' și 'a avea' cu **stările în acțiune** ^{(2) b} 'a se situa' și 'a obține', corespondente celor dintâi.

S-a reținut de asemenea că pasivul 'a fi' și activul 'a se situa' sunt "stări" care privesc **individualitatea** (interesului și climatului *unei acțiuni* / unui mecanism), în sens larg, de *individualitate fizico-chimică* inițială, deci cu o *latență energetică* și o droaie de alte informații – cu secrete corelative – ale acelei (și *numai* a acelei) individualități (interactive).

Spre deosebire de prima diadă, cea de-a doua, dintre pasivul 'a avea' și activul 'a obține' poate viza **identitatea** unui *mod de dobândire*, de la cea mai substanțială (și naturală) ereditare, până la cea mai superficială *însușire* (provizorie și / sau ocazională) a ceva apt de a fi transmis și de a fi acceptat, primit, împrumutat, acumulat ori re/transmis ulterior, la fel (imitațional / **conformativ**) / *altfel* (inspirațional / **transformativ**), etc.

Altfel scris, acel ultim binom este unul economic, utilitarist, cu reflectare patrimonială chiar și atunci – sau mai ales – când, discursiv, se vehiculează exprimări echivalente (aparent *neutre*) de "bagaj ideational", "patrimoniu cultural", "**identitate de valori**", care **valoare** se traduce întotdeauna ^{(2) f} prin ...**interes**. Poate tocmai de aceea una dintre concluziile preliminare (și de început) ale cercetării a fost că "**identitatea**" este **business** ^{(6) h}, indiferent că ea ar fi politică, religioasă, culturală, sexuală, rasială, de *status* social, etc.

Această diadă secundă, tranzacționabilă și mercantilă în inocența ei (declarată), de asemenea, oferă indicii de circumstanțiere a interesului și climatului aceleiași interacțiuni concrete – oricare ar fi ea – avută în vedere de la prima diadă, aceea cu individualizarea.

Circumstanțele astfel *identificate* au forța lor, au **puterea** lor de **presiune** în privința unui ritm / *viteză* și a unui volum / *masă*, de **influență** în privința unei direcții / orientări ; ele creează un *ascendent (fizico-chimic)* de manifestare / comportare *II presiune / influență* asupra individualității (interesului, climatului – mecanismului / acțiunii dat/ă – și nu numai).

Deci, nu întâmplător – dar nici clar explicat – s-a afirmat mai sus că **interesul** are întotdeauna o *reflectare economică* / patrimonială, fără ca deocamdată să preocupe cât de atractivă / stimulativă ar fi acea reflectare asupra și în cadrul **climatului**, în care acel interes (și nu altul) ar trebui să fie satisfăcut cu un **rezultat** pozitiv / *util*, cu succes.

Dar *individualitatea* (mama) interesului este certă în timp ce *identitatea* lui (tatăl) este ...o chestiune de **justiție** (referențială), o problemă de atribuire...

Este dificil să se facă justiție în disputa dintre "pentru 'a avea' **trebuie** ca întâi să fie" *II* (adică) pentru **artificialul** 'identitate' înainte se **presupune** **naturalul** *individualitate* și

"pentru 'a fi' – a se menține, a se adapta (**transforma / conforma**) – **trebuie să aibă**" // (adică) *pentru a nu compromite existența* (situarea) **naturalului** se pre/supune acceptarea **artificialului**, până la urmă, o dispută de selecție / preferință ⁽³⁾ între "**găină și ou**" (-l ei).

În economia justiției Naturii, corecta atribuire / actul de justiție s-ar putea verifica – în situația dată – prin relația de *"re/construcție continuă și reciprocă a individualității cu identitatea"* și aparența (violent manipulată) a acestei relații (toxice). Aparența rezultă din faptul practic și confirmabil că **identitatea se reconstruiește continuu și reciproc doar cu mentalitatea / chimia unei individualități**, ceea ce este cu totul altceva, cu un altfel de rezultat ⁽⁸⁾ de natură să modifice / distrugă / re/configureze multe din vechile mituri noi.

Cu un ultim prilej – relevant detectării ascendentului cu care *intelligence*-ul își ademeneste și, dominator, își păstrează "ademenită" colaborarea – s-a arătat că autoritatea, în egală măsură de cameleonică ca și puterea (acea putere cu *presiunile și influențele* ei, difuze sau nu) are în plus **avantajul // ascendentul legitimității** de 'a fi' (cameleonică), de 'a se situa' (cameleonic), de 'a avea' (cameleonism - de transmis, acumulat, transformat, etc.) și de 'a obține' (cameleonism de alt pedigree, *însușit* prin interacțiuni cu alte puteri, posibil "autorități" la rândul lor – inclusiv *deep state / parallel state* –, însă nu pentru ea).

Dar *intelligence*-ul este – ca și justiția (referențială) – unul dintre agenții de nădejde ai autorității legitime, care prin accesiune, prin derivare (prin *reprezentare interactivă în numele și interesul acelei autorități*) dobândește (~ 'a obține') și apoi, beneficiază (continu ~ 'a se situa') de o pro/**porție de legitimitate**, *alta și însumată* – după cum cercetarea o va demonstra – cu "**legitimitatea climatului**" de inter/acțiune / inter/subiectivizare.

Astfel, inter/acțiunile de *intelligence* au aproape întotdeauna o **dublă legitimare** în care cea *oficială* se amestecă și se exponențializează cu o (auto)*legitimare* de circumstanță, dobândită (~ 'a obține') în cadrul climatului ales / construit – oricum echipat cu (~ 'a avea') *realitatea* lui *secretă* –; au deci o **legitimitate hibridă**, una de invidiat, măcar și pentru faptul că așa eludează orice fel de *gradualitate* referențializabilă ...și *controlabilă*.

Și *funcționalismul sociologic*, destul de la modă în cercetările (ultimei treimi a)le secolului trecut, care a lansat și consacrat metodologic *stilul* binomului 'a fi'-'a avea' – un stil cu o oarecare recurență (ciclică) – ca și multe alte curente și / sau școli de gândire, au lăsat senzația în mod repetat că teoriile (și metodologiile) lor sunt formulate doar pe jumătate, spuse doar cu jumătate de gură, exprimând doar jumătate de "adevăr" / de *utilitate reală* ori ...*realitate utilă*, utilă finanțării, publicării și / sau acceptării acelor teorii / cercetări.

Investigația de față, plecând de la o altă concepție, cu totul altfel, despre referențial, referențialitate și referențializarea referențialului ⁽²⁾ (unei *realități concrete* cercetate – *nu neapărat reală, dar oricum concretă*) nu a nesocotit / neglijat astfel de **jumătăți utile** de *realitate (adevărată) / adevăr* ^{(2) f}, anterior cercetate *academic* și popularizate *educațional*, (dimpotrivă, după cum o va dovedi și conținutul prezentei investigații), ci – mai mult – le-a re/calibrat completitudinea cu **jumătățile secrete** ale celor dintâi, tot altfel.

Datorită acelei concepții pornită *altfel*, tacticile de 'a fi' și 'de a avea' ale unor inter/acțiuni – ca stări (*statice*) pur inaugurale ⁽²⁾ *a-b* – trebuiau completate cu logica lor existențială (pentru care – construite social sau *altfel* – au o *realitate proprie* și / sau *teoretică*), respectiv cu tacticizările *dinamice* / energiile corespondente de 'a se situa' - **inspirațional** și de 'a obține' - **imitațional** (metodațional), mod în care le circumstanțiază pe cele dintâi.

Tacticile *numai* astfel circumstanțiate / specific tacticizate au o valoare de întrebuințare / *utilitate* de interes pentru o *realitate concretă* – văzută acum, *iată !*, ca 'agent' al interesului (însuși) –; circumstanțele (tactice) pun (*UNO ICTU*) sau imprimă (remanent) nebaneute *presiuni* și *direcția* acelei realități, o realitate în mișcare, una dinamică, a cărei concretețe, individualitate (cromozomială) fizico-chimică / substanțială, a fost una în staticul inaugural, alta / altele în dinamicul sub presiune și direcționare, altele în rezultativ.

Fără ca deocamdată să se mai insiste asupra influenței /*sursă* și influențării /*resursă* – ca circumstanță /*sursă* sau circumstanțiere /*resursă* (cu toată taxonomia ei) a unei *realități concrete* –, în acest prolog și aici, cercetarea consideră totuși utile **precizările** : că influența/rea prin **presiuni** intră în logica / *energia* unui reactiv (de re/echilibrare) ; că influența/rea de direcție / **orientare** intră în logica / *chimia* de 'a se situa' in/stabil (de a/simetrizare și / sau re/poziționare) ; că influența/rea re/echilibrării și re/poziționării este **transformativă** (și **nu conformativă**) în rezultativul ei – fizico-chimic, imposibil de predicționat (decât fantezist "teoretic" și / sau doar aparent) – ; că influența/rea este un **ascendent** efectiv / **eficient** numai dacă *prin* ea ori *cu* ea se alcătuiesc și se mențin / se pot menține inclusiv sau mai ales "*regulile* (justiția) *jocului*" **interactiv**, reguli necesare realizării / satisfacerii unui **interes concret**, într-un *anume climat* de intersubiectivizare (și cu orientarea de ea proiectată).

Din perspectiva acestor explicații astfel cum au fost ele precizate, *intelligence*-ul are un **ascendent de influență**, părelnic de nepătruns – escamotat cu o *pricepere intuitivă* / **viziune** (originată din *inteligența natural-partajată*) –, ascendent cu o putere (*altfel*) greu de intuit asupra colaborării și care se circumstanțiază pe *două componente tactice*: *prima*, diada 'a obține' - 'a se situa' (exact în această ordine) și *a doua*, modul / tacticul /*sursa* de tacticizare / **hibridizare** a legitimității oficiale – derivată din calitatea de *agent* al autorității (legitime) – cu cea a climatului interactiv al unui interes concret intersubiectivizat.

Separarea celor două *componente inseparabile* va fi o lungă și ...temerară aventură.

Intelligence-ul, echipat cu un asemenea ascendent, pe de o parte, operaționalizează ambele tipuri elementare de mentalitate, iar pe de altă parte, pe lângă *swarm intelligence* și *human (& emotional) intelligence*, exploatează la maximum *artificial intelligence*.

În consecință, colaborarea, în relație cu *intelligence*-ul și men/ținută 'ademenită' sub ascendentul aceluia, în flexibilitatea sa, se va vedea nevoită să facă o echilibristică inteligentă – de complementaritate – atât cu o mentalitate (tradițională) puțin compatibilă ei, cât și cu o inteligență sintetică / non-emoțională, pe care partenerul său o supra-evaluează.

Diada 'a fi' - 'a avea', fără viguroasa circumstanțiere a celor două *componente tactice* ale ascendentului de influență, ar reprezenta pentru *intelligence*, pentru *realitatea* lui *proprie* – cu **secretul** lui *inclus* – o banalitate puțin folositoare și deloc atractivă colaborării.

Pentru a împinge până la capăt concretețea / **explicitul de conținut** al ascendentului de circumstanță astfel simplu **demantelat** – fără să se sugereze mai mult decât ar fi minim necesar (din ideile analizelor ultimelor două capitole) –, investigația va oferi aici *enumerativ* numai cele mai reprezentative exemple care dau consistență – în moduri / tactici diferite – componentelor problematice, cu rol *cheie* în constituirea și exercițiul aceluia ascendent, suportat cu plăcere și stoicism de către colaborare – ...sub rezervă **reactivă**, firește –.

Întru reamintire și *pregătirea explicării* exemplurilor reprezentative ce vor fi enumerate, "la cele deja scrise până acum despre *intelligence*, despre *realitatea* lui *proprie* și despre **secretul** (referențial) **altfel** al acelei realități", ar trebui repunctat dintr-o **perspectivă extinsă** faptul că *un cameleon nu acceptă controlul decât în reciprocitate, preocupat să-l și dețină, în măsura în care constitutivul / structuralul său i-o îngăduie*.

Însă, în cadrul și interesul prezentei cercetări, tot cercetarea a stabilit pe de-o parte că "fără posibilitatea de constrângere, controlul nu (mai) este control" ^{(6) d} și, pe de altă parte, că sursa 'conformare' "presupune un control / amprentă **politică** și o constrângere / amprentă de **justiție**, chiar și atunci când amprente / comportările (pasive) / energiile sunt insesizabile / "latente", re/construindu-se (și re/substanțializându-se) intergenerațional, aproape la fel de **secret**, una pe cealaltă, devenind (și) sursă una celeilalte" ^{(6) d}.

Din această perspectivă largită, ipoteza de plecare ar putea cunoaște astfel o extensie în același sens, sens reformulat în care, fie instinctiv, fie din firescul logic (de *inteligentă partajată*) al interesului, un cameleon, leon și / sau altă oricare individualitate (biologică / naturală), nu ar putea să accepte (vreun control / politic și nici) constrângerea / *justiția* conformării / dresării / educării / cooperării, fapt confirmabil de îndată ce se va ivi prilejul, fie prin fugă, fie prin contra-atac / constrângere după o *justiție proprie*, dacă nu s-au creat alte *inter/condiționalități* esențiale (hrană, deci 'a obține' / apărare, adică 'a se situa', etc.).

Altfel scris, ca abordare generică, un / oricare 'agent' – cameleonic sau nu –, **nu acceptă (controlul politic și nici) constrângerea / justiția conformării decât dacă este una mutuală și potrivită limitelor lui structurale** (inițial genetice și ulterior updatate / dobândite), pe încrucișarea 'a fi' și 'a obține', cu consecințele 'a avea' și 'a se situa' **altfel** decât înainte.

Dar, când ipoteza este referită la o individualitate **nonumanoidă** nu se poate pune în discuție conformarea și *constrângerea conformării* ci adaptarea (și deci *updatarea* / transformarea), adaptare care – sursă fiind și pentru **conformare**, și pentru **transformare** – conține ('a avea') o latură **politică** și una de **justiție (constrângerea adaptării)**.

Transformarea și conformarea, ca resurse, ereditază / dobândesc ('a obține') de la sursă **ampreentele** politică și de justiție, în *logici* total diferite, însă cu *același funcțional*, și asta înainte de oricare altă impredictibilă evoluție viitoare ('a se situa' **altfel** decât înainte).

Încrucișarea mai sus semnalată între *staticul individual* 'a fi' și *dinamicul identitar* 'a obține', cu consecințele 'a avea' și 'a se situa', pare să sugereze și prilejul care a profitat conformării pentru a perverti **individualitatea** în **identitate**, până la urmă o pseudo-hibridizare, o **hibridizare falsificată** din interes ⁽⁶⁾ g-h a celei dintâi.

Prezenta investigație, cu durere în suflet, se va vedea nevoită să demonstreze că *intelligence*-ul cameleonice nu are *cum* și nu are *de ce* să facă excepție, nici de la acea încrucișare direcționată de la 'a obține' spre 'a se situa' *altfel*, nici de la reciprocitatea controlului (ca *amprentă politică*) și a constrângerii (ca una de **justiție**) asupra celei căreia îi este agent și vrea să-l controleze / constrângă, fapt pentru care – în mod firesc / natural – își re/pro/porționalizează atent *calculat* și în *timp real* dispersia în celelalte două "state" ilegite din punctul de vedere al autorității, dar legitimate de **climate**, acelea ale unor *interese transpartinice* și, mai ales, **trans-identitare** (instituționale și / sau organizaționale), oricând cu *potențial de hibridizare*, poate predictibilă dar imposibil de controlat / constrâns.

Acele demonstrații ce vor fi propuse / sugerate de cercetare privind **individualitatea** (inclusiv cea colectivă) **cu multiplă identitate** nu ar putea fi demontate nici logic (la dovezile oferite), nici de *realitatea concretă* – nu neapărat *reală*, dar oricum *concretă* –.

Tot întru reamintire și pregătirea explicării (*altfel*) a exemplelor reprezentative ce vor fi enumerate, trebuie subliniat apăsător că reconfigurarea structural-funcțională și în timp real a *intelligence*-ului cameleonice la impulsul decisiv și bivalent al tehnologiei și al "*beligeranței algoritmice*" a avut ca *presiune* și *influență* adăugate și "*relocarea / dispersarea numeroaselor secrete surse de secrete*", surse și operațiuni (de re/poziționare dispersivă) **independente** de voința și putința lui de *control* și *constrângere*.

Faptul că la rândul său a procedat la aceleași tactici / *surse* de relocare și dispersie este un *reactiv* doar *aparent* (inclusiv ca fiind unul *imitațional*), pentru că în *realitățile concrete* de pe diferite plaiuri (europene și nu numai) *intelligence*-ul și-a continuat vechile lui ilustre obiceiuri, dar cu un alt ritm / *viteză* și cu un alt volum / *masă*, deci cu o forță exponențializată a cărei sevă nu și-a extras-o din **autoritate** – în cadrul căreia oricum era cu un picior, ca 'agent' al ei – ci de la **putere**, aceea care la rândul ei are legături ombilicale, nevăzute și non-tactile, intrauterine, chimice, cu *deep state*-ul și *parallel state*-ul, ca deținătoare ('a avea') și dispunătoare ('a se situa') de *infrastructură* și *logistică*, inteligente, (mai) moderne, lichide (până la volatile), dispersate ('*negociat*' cu autoritatea) transpartinic / trans-identitar.

După cele reamintite dintr-o perspectivă extinsă și puțin completată, până la *enumerativul exemplelor* promise, alte completări se revendică de la sine, dacă nu cumva se vor crea deja primele *puncte de sprijin* sau *bride de legătură* cu acele exemple.

Privatul, unde – după cum s-a arătat – *intelligence*-ul cameleonice era dispersat și în vechea arhitectură, îi conferă pe mai departe și într-o continuă expansiune, o parte din *structuralul extern*, din **geomatria variabilă** a aceluia structural / *sursă* nu mai puțin cameleonice. Lăsând apoi deoparte locarea și dispersia *humint*-ului, din ce în ce mai

confortabil se adaugă acea expansiune *ascensională*, cosmică la propriu, prin *artificial intelligence*-ul satelitar - *sigint*, un sigint ceva mai externalizat / privatizat sau privatizabil.

Astfel, pe de o parte, geometria variabilă / structuralul extern – din ce în ce mai externalizat (și randomizat în externalizarea sa) –, din lumina celor prezentate, oferă un *indiciu de individualizare* ('a se situa') a interesului, climatului și / sau rezultatului (lor).

Pe de altă parte, *intelligence*-ul, situat mai mult sau mai puțin aleatoriu în perimetrul geometriei variabile, ca *intelligence organizațional* re/poziționat continuu și în timp real, unde, *cât și când* va decide el asta – o hotărâre în acest sens din partea celui *instituțional* fiind ori de îndată (și tacit) respinsă / încălcată, ori catastrofală – va implica un anumit tip de *mentalitate*, una *practică*, creativă ^{(6) e}, foarte puțin sau deloc preocupată de *ierarhie*, de *birocrăție* ^{(6) f} și de jocurile instituționale ale căror reguli (*influență* - de direcție / orientare) le poate intersubiectiviza într-un *alt spirit*, convenabil / *util* concretului.

Însă, tot după cum s-a precizat, *mentalitatea*, aceea *practică*, este un *indiciu de identificare*. Cu *legitimitatea oficială* revenită prin ricoșeu ('a obține') / identificată ca fiind a autorității, prin *mentalitatea proprie* a *intelligence*-ului poziționat ('a se situa') în geometria variabilă / identificată ca fiind mai specifică puterii, acel *intelligence* se va considera îndreptățit (va comporta 'politic' o *justiție proprie*) să dobândească ('a obține') o (auto)*legitimare de climat* concret – pentru un anume interes –, *secret* (aproape) întotdeauna ('a se situa'), pe care *ierarhia* lui / *instituționalul* fie nu îl va cunoaște niciodată (corect și complet), fie nu va reuși să îl dovedească, pentru ca la rândul său să își comporte *controlul* și *constrângerea*, optim, în timp real (sau rezonabil), cu efect favorabil intenției care le-a declanșat.

Investigația va demonstra mult mai elaborat că un atare *indiciu de identificare* nu va păcătuî prea mult și prea des dacă va împinge / asocia acea *mentalitate* specifică *intelligence*-ului din perimetrul geometriei variabile spre / cu cea a unei geometrii la fel de variabile a *parallel state*-ului, a privatului în general, a concretului fluid / volatil (oricând) potențial. De altfel, dacă nu ar fi conceput și comportat astfel, acela n-ar mai fi un *intelligence util*, echipat cu *identitate de logică* și *simetria mijloacelor* de contracarare eficace competitive.

Poate că nu ar dăuna reamintirea detaliului că la origini și până în zorii autorității (legitime), dar și mult timp după aceea, *intelligence*-ul – acela competitiv, performant, de *succes* – a fost unul privat, *numai* cu *geometrie variabilă*.

Dintr-o alonjă repercusivă a acestui detaliu extrem de relevant întregului ansamblu al cercetării, *privatizarea* unor componente și segmente ale autorității / *intelligence*-ului ei va avea implicit o reflectare corespunzătoare, consistentă și în conținutul părților de analiză.

Autoritatea – al cărei 'agent' este – îi conferă *intelligence*-ului, celui *instituțional*, la fel de cameleonic dar *altfel*, o altă parte a structurii sale, una ceva mai internă și mai internalizată / politizată, una cu *geometrie stabilă*, spre deosebire, re/echilibrare și în completarea *funcțională* a celui *organizațional*, fără ca vreodată să preocupe posibilele a/simetrii.

Chiar și în această *geometrie* (prea) stabilă, ...uneori și pe alocuri *rigidă*, deși implică un alt *tip de mentalitate*, una birocratică a unei birocrății încet și poticnit evoluabilă, destul

de (prea) **tradițională** și dedicată încă modernismului (timpuriu) ^{(6) e-f}, *intelligence*-ul acela **instituțional** – claustrat într-o atare geometrie inhibatorie –, pentru a-și proceduraliza *funcționalul* necesar interacțiunilor / proceselor / mecanismelor interactive (părelnic) conformativă întreținute cu autoritatea, făurește și / sau împrumută *”comportamente de legătură”*, de și prin **compromis** ⁽⁵⁾, doar (aparent) în limitele îngăduite constitutiv / *structural*.

După cum analizele investigației vor dezvălui, aceste *comportamente de legătură* sunt **indispensabile și de neevitat** – deci (aproape) *legitime* – atât în raport cu eşalonul inferior, cel al profesioniștilor, din *intelligence*-ul organizațional, în raport cu alți mulți și diverși agenți ai autorității, cu autoritatea însăși dar, mai ales, cu concurența ei, cu *deep state*-ul la fel de indispensabil și de neevitat, cu *’legitimitatea’* lui conferită de varii climate.

Compromisul (cu *etica lui*) și *comportamentele de legătură* de el reclamate și apoi, de el influențate și / sau întreținute prin *consens* ⁽⁵⁾, așa cum sunt ele laolaltă însuflețite prin anumite *presiuni* și *direcționări*, vor beneficia de analize aprofundate, *justificate* și *susținute* cu / pe argumente și exemple verificabile, care să demonstreze **superioritatea cameleonică** a *intelligence*-ului în comparație cu colaborarea, uneori intenționat confundată, alteori discursiv posibil percepută pozitiv sau nu – *aka*, printre altele, *colaborționism*, complicitate, conspirație, etc., după interesul de ectichetare –, nu întotdeauna ori prea rar *”legitimă”*, în raport cu și în avantaj (exclusiv) pentru conformare *alias* cooperare.

Simplificat și provizoriu fie scris, **geometria variabilă** a *intelligence*-ului (organizațional, cu precădere) și **compromisul** (primenit în ...*”legitimitate” instituțio*rganizațională) sunt *”exemplele reprezentative”* avute în vedere în *enumerativul* promis.

De bună seamă, enumerarea **nu** este una *limitativă ci* doar una pur *exemplificativă*.

Complicitatea și *conspirația* ar putea fi alte (câteva) două exemple adiționale, însă ele ar comporta un alt registru de abordare – *util* poate unei teoretizări mai pronunțate a distincției, diferențelor și asocierii dintre *deep state* și *parallel state*, dar (ceva mai) puțin relevante poeticei simțiri dintre *intelligence* și colaborare neînveșmântată în *legitimitate* –.

Însă, adevăratele **dificultăți** ale investigației, cele **majore**, au răsărit și s-au (auto)-complicat tocmai de la **consecințele** / d/efectele unor astfel de *exemple reprezentative*.

După cum *prologul argumentativ* al cercetării va arăta sintetizat curând, *geometria variabilă* imprimă o subtilă dar insistentă trimitere către **dispersie** / *swarm behavior* și **intelligență partajată** / *swarm intelligence*, în timp ce *compromisul* (cu *etica lui*) este expediat fără indulgență către **justiție**, una rece, prezumtiv oarbă / neutră, una **referențială**, independentă sau nu ...față de autoritate, cu condiționalitățile ei (bugetare, reglementare, etc.).

Pentru ca împlicinarea acelor *”dificultăți majore”* să fie împodobită cu ceva *justificată* și *susținută* *’legitimitate’* de circumstanță la climatul / interesul investigativ, ar trebui *identificat* în memorie un referențial deja anterior *individualizat* : **Transformarea** *ereditează* cu toate referențialele ei, *etice în sine, din Natură și justiția Ei substanțială*, lipsite deci de

un intențional / dezinteresate. În schimb, **conformarea** își substanțiază referențialele proprii (numai) ei, doar după interes și convenabilitate, din și în **justiția referențială**.

Dilema de selecție / preferință ⁽³⁾ dintre cele **două justiții**, dintre natural și artificial, dintre firesc și firescul falsificat, dintre ceva substanțializat natural și ceva construit social – fără drept de apel la desubstanțializarea construcției, re/de/construibilă doar după interes –, însumată cu dilema acelor **spații de suprapunere** dintre cele două justiții, cu **geometrii** extrem de **diferite**, au fost laolaltă copleșitoare și greu surmontabile pentru o cercetare etică a colaborării și a *intelligence*-ului, atât de atipice în sine, atât de puțin dispuse subordonării la **justiția referențială** a conformării, și atât de trainic împrietenite cu **justiția Naturii**.

În noua situație re/configurată, fie de consecințele exemplurilor (considerate) reprezentative din enumerativul *provizoriu* depășit, fie din perspectiva celor două dileme tocmai menționate, înaintea și în folosul altor imediate referiri la *inteligenta partajată* și la *comportamentul de roi*, investigația are în vedere o sumară (și subsidiară) **sectorializare** operațională și operaționalabilă, deci o compartimentare pur **metodologică** a conținutului sintagmei **justiție referențială** ⁽¹¹⁾ – chiar dacă în cadrul analizelor cercetării, ea se va realiza *altfel*, în paralel și comparativ cu cea completată de o **justiție substanțială** –.

⁽¹¹⁾ a Pe de o parte, o "organizare" fie ea și pur *metodologică* a conținutului sintagmei "justiție referențială", conținut segmentat și decontextualizat de cel al ansamblului **Justiției** – care nu prea poate să lase deoparte *componenta naturală* a sa –, reprezintă un artificiu necesar locului unde și momentului în care ea este făcută, pentru a da mai multă comprehensivitate celor până acum prezentate dar și acelor puține referiri care vor mai urma, până la apropiata încheiere a prologului.

Pe de altă parte, afirmația din urmă cu vreo șapte pagini potrivit căreia "intelligence-ul, ca și justiția referențială, este unul dintre agenții de nădejde ai autorității legitime", este o afirmație care – cu ceva întârziere – obligă la mai multe **delimitări** clar precizate.

Prin urmare, făcând abstracție de existența oricărei alte teoretizări anterioare și / sau străine investigației, din științele politice și / sau cele juridice, în cadrul și interesul prezentei cercetări, sintagma "justiție referențială" va avea conținutul (și întinderea) între **reperele** aici doar **schitate**, într-o formă mult simplificată.

⁽¹¹⁾ b **Justiția referențială**, fără ca în acest context să impună (și) o anume definire a ei sau alte laborioase dezvoltări – ce sunt rezervate într-o primă fază unei întregi secțiuni (secțiunea a treia) din capitolul 1 – se manifestă / este comportată "ca și intelligence-ul", atât într-o *geometrie variabilă*, cât și într-o *geometrie stabilă*, dar asemănările dintre cei doi 'agenți' ai autorității legitime se cam opresc aici.

Geometria variabilă a justiției referențiale ar putea fi considerată cu generozitate acea întindere unde o normă dispersată este intersubiectivizată conformativ, oarecum uniform și aplicată tot așa, atât la **nivel societal**, generic înțeles, cât și la **nivelele inferioare**, cu suma normelor specifice lor, pe grupuri, colectivități, comunități, etc. de entități publice și private incluse (mai mult sau mai puțin *identitar*) în cele dintâi.

Din această perspectivă largă, aici și normei îi este atribuit un *sens pur generic*, sens care cuprinde începând de la **regula** (morală sau fără vreo atare relevanță) **culturalizată** și până la **reglementarea legală** de generală sau restrânsă aplicare, toate laolaltă constituind **resursele** de forță ale **conformării** ⁽⁶⁾ e-g.

Geometria stabilă a justiției referențiale este cea care de la / după un anumit moment dat al analizelor va reclama un **interes sporit** pentru întregul ansamblu al investigației, în privința mai multor "grănițuri" artificiale / arbitrare, făcute din varii interese, pe suprafața acestei geometrii (aparent) stabilă.

În cadrul acelor *frontiere* se vor putea detecta **substanțialități diferite** – după **natura** și **logica** lor, după **structuralul** și **funcționalul** lor, după **sursa** și **resursa** lor – ale aceleiași justiții referențiale, aflată la îndemâna uneia și aceleiași autorități legitime, deci **diferențe substanțiale** care trebuie lămurite cu precădere.

¹¹⁾ ^c **Perimetrul independent al neutralității** Pe temeiul diadelor tocmai reamintite, cercetarea a identificat un *perimetru specific* în cadrul căruia justiția referențială **nu** este agentul cuiva, (teoretic) este agentul nimănui sau, mai aplicat fie scris, este **agentul Legii și numai al Legii**.

Acea justiție referențială, din acel perimetru specific, bine individualizat / delimitat, este suficientă sieși, cu *realitatea ei proprie* și este întruhipată de **magistrat**, deci **exclusiv de către judecător**.

Întrădevăr, în făurirea acelei *realități*, totdeauna și peste tot există o contribuție inițială de teoretizare și apoi de legiferare (inevitabil) politică a sa, pentru ca ulterior ea să se manifeste de sine stătător, cu *componente proprii* de auto-organizare și *mecanisme auxiliare de protecție* împotriva oricărui necuvenit *ascendent de influență* (de presiune și / sau direcționare) *eventual*, indiferent din ce parte ar fi acela exercitat. Proceduralitatea / logica / funcționalul acelui perimetru din geometria stabilă a justiției referențiale, cu *realitatea lui proprie* și care gravitează numai în jurul legii, guvernată suveran de către **magistrat** prezumat **independent** ('a fi' - stare statică / stabilă / mereu la fel), reclamă doar prezența unui *interes de neutralitate* ('a se situa' - dinamic), care **individualizează** și **separă** acest perimetru de *celălalt*, al agentului.

Celălalt, întru **identitate**, culisează între 'a obține' spre 'a avea', o diadă de stare *static-dinamică* ⁽²⁾ ^{a-b} ce caracterizează poziția de 'agent' mereu **partizan** al unei autorități (legitime ...sau nu).

Deci, în *condiții normale* și fără alte ascunse / **secrete** inter/**condiționalități**, acest perimetru al suveranității judecătorului, **nu** poate și **nu** trebuie să profite nici autorității (cele mai) legitime, nici oricărui alt agent al ei, indiferent de *motiv* ⁽⁴⁾ și de *cota de legitimitate* smulse de la *principal*, nicum, niciunde și niciodată.

¹¹⁾ ^d **Perimetrul partizan al apărării autorității** este "celălalt" spațiu al geometriei stabile *identificat* de către investigație în cadrul aceleiași justiții referențiale pluri-valente ⁽⁶⁾ ^c și multi-funcționale ⁽⁶⁾ ^{d, f, (9)} ^c.

Așadar, acest perimetru este *spațiul partinitor* al unei *convenții de agenție* de "nimeni" sesizată ori de "toți" voit ignorată, care distanțează și (teoretic) ar trebui să țină la distanță autoritatea (politică) de perimetrul imaculat al unei justiții căreia, ea, autoritatea, trebuie ca la rândul ei să se supună ...și **nu** doar teoretic.

'**Convenția de agenție**' – deși niciodată numită astfel, în pofida **funcționalului** ce prefigurează contrariul – asigură autorității legitime în condiții destul de avantajoase (în comparație cu piața liberă) apărarea ei, o **apărare interesată**. Acea apărare **nu** este, **nu** poate fi și (nici) **nu** trebuie să fie independentă.

Acele apărări (ca agent) peste tot i se îngăduie să fie partizană (principalului /) autorității, dar tot numai în **limitele reglementării**, îngăduintă atribuită și întemeiată tocmai pe și în acele *limite reglementate*.

Întrădevăr, agentul de apărare al autorității, poziționat (tot de reglementare) în **geometria stabilă** a justiției referențiale, se îndeletnicește potrivit competențelor sale materiale (și teritoriale) cu toate cele trebuincioase principalului său, însă din toate ungherele **geometriei variabile** ale acelei justiții păstorate de autoritatea al cărei agent este ; 'geometria' din urmă nu modifică *caracterul de stabilitate* a celei dintâi.

Agentul de *apărare (juridică - în sens larg)*, ca și agentul de *intelligence*, ca și oricare alt agent al autorității cameleonice și ...legitime (în cameleonismul său), în interacțiune cu aceasta din urmă, fie doar împrumută, fie își însușește într-o tradiționalizare, o doză confortabilă de **cameleonism**, preluată de obicei la pachet cu *pro/porția de legitimitate* cu care va inter/acționa în *numele și interesul principalului / autorității*.

După cum cercetarea o va confirma demonstrat, deloc frapant pentru cei plictisiți să mai simuleze 'surpriza', **asemnările** dintre agentul de apărare și cel de *intelligence* (fără ca și alți agenți să fie excluși) ai uneia și aceleiași autorități, se **suprapun** însumat iar, uneori și pe alocuri, chiar se **înmulțesc** necontrolat.

Exponențializarea asemnărilor dintre agenți, întru **identitate** (cu autoritatea, cu *spiritul* și cu *mentalitatea* sa) are o "**normalitate**" a ei, destul de diferită de la o patrie la alta, de la o autoritate la alta și, până la urmă, de la un agent la altul, deoarece **natura** interacțiunilor concrete nu poate fi ignorată / minimalizată.

În tot cazul, din acest punct, **agentul cameleonice** – ca și autoritatea, cu care astfel se compatibilizează (și se identifică) – oricare ar fi el (de apărare, de *intelligence*, etc.) în limitele funcționalului propriu (prin care să nu devină redundant cu alții, pricinuind suprapuneri), cu *realitatea lui proprie* – și **secretele** inerente *acelei realități* –, fiind deci în *specie* unul ca oricare altul, este un agent cu *interese proprii*, cu *agendă proprie* ⁽³⁾ care (în concretul ei) nu de puține ori poate fi diferită (chiar contrară) principalului său, ale cărui interese (teoretic) ar trebui să le slujească ...prioritar.

Prin urmare, **agentul** cameleonice și **partizan** al apărării (autorității, din geometria stabilă a justiției referențiale), indiferent, independent și separat de **funcționalul** său propriu – în limitele **structurale** constitutive – intră în **logica de inter/acțiune** a tuturor celorlați agenți, între care uneori și pe alocuri se pot înființa, *AD-HOC* sau calculat / elaborat, tot felul de "ambasade", cârdășii sau coterii, 'transparente' sau nu (în conivența lor conspiraționistă), știute sau nu de către autoritatea aceea, cameleonice, sancționate prompt, tardiv sau niciodată de vreo **realitate concretă** – nu neapărat **reală**, dar oricum **concretă** –.

Tot "din acest punct" și tot "prin urmare", eventualitatea ca agentul apărării autorității uneori și pe alocuri să cocheteze deopotrivă cu *deep state*-ul și cu *parallel state*-ul nu poate fi – și nici **nu** ar trebui – exclusă.

În definitiv, **interesele** și **agenda proprie** cer și unele **sacrificii** (etice, etc.), iar autoritatea, în cameleonismul său, ar trebui să simtă / știe cel mai bine asta, în afara și înaintea oricărui discursiv contrar / *altfel*.

Atunci **când** și acolo **unde** eventualitatea acelor 'cochetări' nu poate fi exclusă, **persuasiunea** din *deep state* și "persuasiunea" / **înșelăciunea** de a dreptul din *parallel state*, **lobby**-ul din *deep state* și "lobby-ul" / **corupția** de a dreptul din *parallel state*, etc., etc., în **hibridizarea** lor transpartinică / trans-identitară (sau pe punctul de a se hibridiza) sunt / devin **realități** pe care agentul partizan al apărării (autorității) – uneori și pe alocuri, **jucător activ** (înaintaș / atacant al) celui **match tripartit** – nu le va instrumentaliza neutru.

Nici nu ar avea vreun interes să o facă (și – potrivit celor mai sus scrise – nici nu ar fi de așteptat). Poate de aceea justiția referențială este echipată la fel de (aproape) constitutiv cu **substanțialități diferite**.

Până la urmă, acele realități – tripartite sau *altfel*, ca și multe alte **realități** concrete *dovedite* – pot fi / trebuie tranșate în **perimetrul independent al neutralității**, conținut de către **acea justiție** a oricărei autorități date.

- ¹¹⁾ * Din această perspectivă intenționat decomprimată, cercetarea va sugera implicit în părțile de analiză că **înțelegerile** – **secrete** sau nu – dintre agenți ai autorității, în speță dintre agentul apărării și agentul de *intelligence*, au o "normalitate" a lor, mai mult sau mai puțin recunoscută, în majoritatea patriilor (dar fără a exceda spiritul unui *spațiu* reglementat) și că, pe fond, este o **falsă problemă** care uneori și pe alocuri inundă diversionist *mass-media*, fie pentru a deturna atenția de la problemele cu **adevărat "reale"**, fie din rațiuni / **interese** concrete (*publice* ...sau nu) poziționate de fapt într-o cu totul altă direcție.

În menționata asociere dintre agentul de *intelligence* și cel al apărării, asociere deloc întâmplătoare – din prisma temei investigate –, cel dintâi este ('a fi') incomparabil mai **cameleonice** decât cel de-al doilea.

Și **funcționalul** ('a avea' înspre / dinspre 'a obține'), și componenta lejeră a *geometriei variabile* ('a obține' spre 'a se situa') – componentă de care ce-l de-al doilea nu prea dispune (în afara unor răzlețe și întru culturalizare irelevante *comisii rogatorii*) –, sunt premisele unui **ascendent** mult mai bine caracterizat al **cameleonismului superior** cu care, uneori și pe alocuri, cel dintâi este în mod calculat (supra)dotat.

Dar dacă *intelligence*-ul ar rădăci deriva obligațiilor sale de agent față de autoritatea legitimă, pe undeva, prin "state"-le alternative aflate în aceeași anvelopă teritorială, oare agentul apărării acelei autorități ar putea să facă ceva / destul pentru controlul / constrângerea conformării celui dintâi ? Opinia acestei cercetări va fi că acel **naiv** care să-și **închipuie cu convingere** o asemenea **glumă** **nu** este născut ...încă.

Desigur, uneori și pe alocuri, multe dintre derivatele celor doi agenți – ca și ale celorlați – se re/simetrizează și se re/echilibrează, prin **controlul reciproc** (și inter/**condiționalitățile** în efectul aceluia), mai mult sau mai puțin negociat, funcție de **ascendent** și de un **concret dat**, tocmai în 'zona de confort' a unuia dintre cele două "state" interne alternative sau, **de ce nu !?**, chiar ale amândurora, pe principiul **planului B**, a celui de **a doua sursă**, etc., aranjamente care nu prea au nimic de a face cu legea / justiția referențială.

Măcar și din această pricină, atât de complicată și multifacetată, (din investigație se va putea constata că) autoritatea legitimă ar trebui să fie stimulată și (auto)motivată ⁽⁴⁾ să lase virgin **perimetrul independent al neutralității** de orice **ascendent** exercitat – de obicei, pe ascuns / indirect – din a sa parte. O atare sta-tornică abținere i-ar întoarce, tot prin ricoșeu, de astă dată acel **respect substanțial** intitulat **prestigiu**.

Nu întotdeauna și **nu** peste tot o autoritate legitimă a avut **prestigiu**, chiar dacă și atunci când o fi avut un *intelligence* prestigios (care eventual să fi continuat să mai rămână astfel ...sau nu). Oricum, **natura** diferită dintre cele două **tipologii de prestigiu**, cât și modalitatea de dobândire ('a obține' spre 'a se situa'), reamintește nuanțat de **distanța funcțional-structurală** dintre *intelligence* și **justiție**, aceea **referențială**.

¹¹⁾ ^f **Avocatul statului / procurorul / avocatul public** sau indiferent *altfel* cum ar fi denumit, ca reprezentant destoinic al **agentului de apărare a autorității**, ca *funcționar public cu statut / regim special*, ca participant activ și ca profesionist în cadrul larg al **actului de înfăptuire a justiției**, din perspectiva diadelor *structural / funcțional, procesual / procedural* și – mai ales – **natură / logică**, din perspectiva dublei dileme a celor *două justiții* cu *geometrii diferite*, pe de-o parte, și a consecințelor exemplarelor autoselecție de investigație privind *comportamentele de compromis* și *geometria variabilă*, pe de altă parte, dar și din perspectiva celor tocmai precizate ⁽¹¹⁾ c-e, acesta **nu** poate fi și (teoretic) **nu** trebuie / **nu** ar trebui să fie **magistrat**, nici măcar confundat ori asociat cu **judecătorul**.

Pentru că aici nu este locul potrivit pentru dezvoltări privind diferențele de *funcții, proceduri* și *logici* dintre cele două poziții ('*a se situa*' spre '*a fi*') ca **individualități** distincte, investigația s-a mulțumit să alăture facil, pe un simplu *criteriu de rol* îndeplinit, două **identități** care au același "*rol*" chiar *dacă* și *când* se situează într-o **gradualitate**, poate mai puțin prietenoasă dar (teoretic) la fel de principială, aceea dintre **avocatul** la îndemâna oricui (comun *privatului*) și **avocatul autorității / statului**.

Ori, dacă avocatul nu este magistrat – și, verificabil, **nu** este – cel al statului este / ar trebui să fie fix în aceleași măsură și poziție, fără niciun *ascendent* necuvenit adăugat în favoarea autorității, legitime oricum.

Dacă și din acest unghi lucrurile se complică, acest fapt se *justifică* și se *susține* pe cu totul alte considerente, de *ordin pur 'instituțio-organizațional'*...: Cel dintâi (de obicei) este *liber profesionist*, (teoretic) cu un anumit tip de mentalitate. Cel de-al doilea este (de obicei) strivit de **ierarhie** ⁽⁶⁾ f-g, (posibil) copleșit deci de **secretele conformării** ⁽⁹⁾ c, care își făurește o *realitate proprie* ⁽²⁾ b-e, **improprie** oricărei **independențe "reale"**, alta decât cea pur discursivă a întâi-stătătorilor instituției sale, având în plus dobândită ('*a obține*' spre '*a avea*') și o mentalitate specifică / identitară culturii acelei instituții.

De aceea, așa cum cel dintâi este partizan și dedicat clientului său, tot așa și apărătorul autorității va pune toată părținerea sa în slujba clienței sale, al cărei agent instituția lui este. O va face cu mentalitatea sa, desigur, cu mentalitatea / culturalitatea acelei instituții / *agent ...cameleonic*, dar puțin / deloc *altfel*.

Din acel unghi de pivotare, caruselul de *gradualizare* și pe celelalte / multe alte posibile **coordonate identitare** ⁽⁶⁾ e-h, cu **realitatea 'competenței'** *Dunning-Kruger* ⁽⁹⁾ c, ori cu alte preocupări / reflectări și implicații ale exercițiului profesional ⁽¹¹⁾ d-e, ar putea să aibă o motricitate a lui ; deci toate acestea nu ar trebui niciodată excluse cu prea multă și *stabilă* convingere, pentru a nu prejudicia / răni *conformarea*, *ierarhia*, *instituția* și / sau *autoritatea*, în modul lor de '*a fi*' și de '*a avea*', un mod eminent *stabil* (teoretic).

După ce toate **cauzele** detectate în documentările pregătitoare vor fi enumerate și dezvoltate de investigație în părțile sale de analiză, nu va mai fi *deloc surprinzător* să se constate că în acele patrii unde poziția judecătorului, cea a adevăratului și singurului magistrat, nu este una (suficient de) corectă sau (grabnic) corectată – în primul rând constituțional –, *intelligence*-ul s-ar putea să nu se mai limiteze doar la controlul cameleonic al agentului apărării (autorității), ci să domine – difuz sau nu – înfăptuirea justiției (referențiale), pe acele paliere și pe toate acele mize dispersate în cele trei "state", cu frontiere fluide / volatile, ale aceleiași autorități, căreia i-ar fi (teoretic) '*agent*'. În acele locuri *paradisice*, odată cu eventuala / ipotetica privatizare a autorității / *intelligence*-ului ei, s-ar putea să se constate fără prea multă stupoare că justiția, aceea referențială, fusese de mult privatizată ...moral și de către **cine** trebuia.

Așadar, **ironia situației** face ca uneori și pe alocuri, în schimbul **teoreticului control** al *intelligence*-ului, să nu mai fie foarte clar de fapt **cine** pe **cine**, ce și *cum* controlează. Până la urmă, ...acesta o fi și scopul.

Deși precizări comparabile sau *altfel* abordate ar reclama și alți **agenți** ai autorității legitime – pentru incidența lor la justiția referențială –, mai ales cel al *afacerilor de interne* și cel al *afacerilor externe*, totuși amintitele precizări vor fi mai potrivite pe parcursul investigației, fiind puțin utile fluxului de prezentare a prologului.

Multe din cele explicate în acest *cluster* și în întregul *prolog argumentativ* vor căpăta noimă după o neînteruptă parcurgere a firului explicativ-demonstrativ, până la ultima secvență analitică, a ultimului capitol al acestei cercetări. Până atunci, totul va rămâne o chestiune de *grad, mentalitate* și *interes* ...**nu** de justiție.

Folosul însumat al celor două dileme – existența a *două justiții*, cu *geometrii* total diferite, care ori intră în conflict una cu cealaltă, ori se suprapun coarctant în dublă / multiplă și redundantă *sanctiune* ^{(10) b} (fără a exclude și situațiile intermediare) – dar și al consecințelor exemplelor reprezentative – ale celor care s-au autoselectat, *geometria variabilă* și *comportamentele de legătură specifice compromisului* (cu *etica* lui) – s-a dovedit nebanuit de important atât pentru colaborare, cât și pentru *intelligence*.

Acel folos odată constatat s-a materializat în desubstanțializarea și recalibrarea conceptelor de **independență** ('a fi' - static) și **neutralitate** ('a se situa' - dinamic) ^{(11) c}, dintr-o perspectivă nouă, *altfel*, din cea a **swarm** (*intelligence* și **swarm**) **behavior**-ului.

În cel mai neconvenabil caz, o atare perspectivă ar putea fi păstrată măcar ca o pârghie de *verificare suplimentară* a *justificării* și *susținerii* acelui deja menționat "**interes de independență**" care – printre multe altele – s-ar opune cu înverșunare hibridizării.

Întru reamintire, *între interes și realitatea sa (aceea proprie* ^{(2) b}) s-a considerat că ar exista un contract de agenție, la fel de tainic ca cel dintre Natură și agenții săi (biologici), prin care realitatea lui se prezumă că se obligă să inter/acționeze în numele și **interesul Interesului** însuși. Apoi, o realitate (ca agent) poate să urmărească un rezultat ori să devină un rezultat – dat fiind faptul că viețuiește doar până la satisfacerea interesului / satisfacere înțeleasă ca rezultat ⁽⁸⁾ –.

Tot întru reamintire, în Natură și în firescul interacțiunii agenților Ei, **mecanismul adaptativ-transformativ** poate să meargă până la **hibridizare**, atât a interacțiunilor cât și a entităților, acestea din urmă putând fi hibridizate tocmai din pricina și în inerția celor dintâi.

Se mai reamintește că **interesul și realitatea lui au o agență naturală**, cu viețuire quasi-simetrică, organic inseparabile, în care **logica** să-și "defecteze" propria **natură** este o imposibilitate logică, cel puțin până la un declic / stimul de **hibridizare** ori contrar, de **independență**. Dar atunci, **interesul va fi altul**, cu o altă realitate proprie începută, care să-i devină agent celui nou.

Însă, **interesul de adaptare nu va avea niciodată în vedere hibridizarea**, ci dimpotrivă, în societatea umanoidă, mai degrabă adaptarea intră în subsidiarul unui **interes de independență**, ...identitară și nu (prea) individuală. Cu cât este mai acută ardoarea de a scăpa de **dependență**, cu atât mai probabil devine în anumite condiții un rezultat contrar, propice unei hibridizări.

Nu în ultimul rând, cercetarea a selectat ⁽³⁾ inter/condiționalitatea în schimbul dependenței.

Deci, după toate cele arătate (și reamintite), *altfel* se poate *justifica și susține* că în Natură și – mai ales în justiția Ei, independența este o **imposibilitate tehnică / logică**.

Altfel scris, în Natură **independența și neutralitatea nu se confirmă și nu primesc niciun drept la afirmare**. Fiind niște *constructe* lipsite (tocmai) de *substanță*, nu poartă un *drept de referențial*. Deci teoretic, ele **nu au vocație naturală** – așa cum, spre exemplu, au colaborarea ...sau *intelligence*-ul –, cu unele nuanțări *utile* curând alăturate:

În societatea umană, aceste *constructe artificiale* sunt niște biete **resurse** ale conformării care – de bine, de rău – mai păstrează ceva plăpânde reminescente ale obârșiei sale naturale ^{(6) c}. Astfel, **independența și neutralitatea** – ca și conformarea (...ori încrederea) – sunt / devin niște simple falsificări / *adevăruri alternative*, dar niște **falsificări necesare**.

Ori, pe de o parte, "**falsificarea realității are vocație naturală** (deci cu o *gradualitate de legitimare implicită*)" ^{(2) d} iar, pe de altă parte, **necesarul** (sau *utilul*) **falsificării** – într-o altă *gradualitate* – îl stabilește numai mentalitatea (minuscule chimie, falsificată și ea, de către *identitate* / emoția malversată a individualității), mentalitate unde apare, se prepară și comportă / se *justifică* și se *susține interesul*, deci și "**interesul de independență**" inclusiv.

(În paranteză fie scris – printre multe altele – și **legitimitatea** suferă de același nobil viciu, fiind un *construct fără substanță*, fără vocație naturală, un "**adevăr**" *alternativ falsificat* / instrumentalizat / tacticizat în varii *gradualități*, după *mentalitate* și numai din *interes*. Problematika **interesului legitim** va fi dezvoltată *altfel* în părțile de analiză ale investigației.)

În cadrul cercetării, cam toate cele născute / "ereditate" *identitar* din conformare / *sursă* și / sau din *mecanismele ei adaptativ-conformative* / *resurse* – independență, neutralitate, încredere, legitimitate, suveranitate, etc. –, s-au dovedit a fi tot atâtea *re/surse de/formative* ale *realităților alternativ-adevărate* ^{(2) f}, din ce în ce mai puțin armonizate cu cele ale Naturii.

Acele "realități conformative" s-au maturat 'înțelept' pe o *dublă croială, inaugurală*, a sursei și *dobândită*, a mentalității / '*experiențial*' mai mult sau mai puțin *culturalizat*, laolaltă constituind haina inevitabilă a *inter/condiționalității* pentru oricare "început de drum". Acest veșmânt inițial de prezentare – unul greu de înlocuit / dezbrăcat, apoi, pe timpul călătoriei – pe de-o parte, este plin de zorzoane și *kitsch-uri* ostentative și inutile, iar pe de altă parte este înșesat cu buzunare și buzunărașe ascunse, pline de '*realitate conformativă secretă*'.

Zorzoanele *exterioare* / **propaganda** și buzunărașele *interioare* / **manipularea** sunt în fibra aceleiași texturi vestimentare concepută pentru un uz *double faces*, precum un *pullover* pe'o parte roz și gri revers; la întinderea / tensionarea materialului, culorile încep să se amestece și se vor vedea / percepe extrem de diferit în funcție de poziționare și de ...tensiune, în zeci / sute / mii de nuanțe ale aceleiași *realități*, una *conformativă concretă*.

Întinderea / *tensionarea* / elasticitatea *realităților conformative* fără a le fi cunoscute și stăpânite / controlate *secretele* (sursa și mentalitatea) este hazardantă și va profita ulterior "realităților transformative", care au o cu totul altă elasticitate și *reacție la tensiuni*. Însă acestea din urmă, înainte de orice, vor constitui *inter/condiționalitățile de parcurs*, **exogene** și cu totul diferite în natura / structuralul și logica / funcționalul lor, de cele croite inițial, **endogen**.

La asemenea *inter/condiționalități* solide și de neînlăturat încă din *start*, orice 'dependență' – neorealită sau *altfel* – adăugată nu ar face altceva decât să întărească eventual vreo **narcodependență identitară**, dar **nu** să explice substanțialitatea ei endo-exogenă.

În acest peisaj *fost* natural, adânc și *parallel* deopotrivă, *justiția referențială* ⁽¹¹⁾ **nu** putea să fie / să facă **excepție**. Din această perspectivă cele *două dileme* și cele *două exemple reprezentative* mai sus menționate (și sumar prezentate) capătă o noimă a lor ...cel puțin în folosul colaborării și *intelligence-ului*, în favoarea înțelegerii lor *altfel*.

Justiția naturală – și ...*har realității concrete* ! (nu neapărat *reală*, dar oricum *concretă*), există din belșug la orice pas, în orice cotlon (de la cel *palpabil* până la cel *fictiv* ...și în *artificial intelligence*, inclusiv) – nu operează cu **neutralitate**; ea **nu** știe, **nu** vrea și **nu**

poate să fie **independentă**. Nici nu ar avea interesul; Natura nu este purtătoare de *interes* – nici vreunul generic / de *specie*, nici vreunul *concret* – iar justiția Ei, cu atât mai puțin.

Pe de o parte, existența și prezența ubicuă a justiției Naturii – **justiția substanțială** – este o *condiționalitate* la fel de solidă și de neevitat, cel mai adesea (regretabil) ignorată.

Pe de altă parte, **imparțialitatea justiției substanțiale** nu se confundă și **nu** se poate confunda cu 'independența' tocmai datorită – după *cum* o vor demonstra analizele investigației – *lipsei de interes* a celei dintâi, în comparație și spre deosebire de cea de-a doua.

Imparțialitatea este *substanța*, sursa și *resursa* (substanțiale) justiției Naturii, care prin *natura* sa își ia dreptul să își înfrângă **logica**, o *logică proprie*, făuritoare a unei *realități proprii*, (deloc) surprinzător denumită **imparțialitate partizană** (sau **partizanat imparțial**).

Întrădevăr, în imparțialitatea ei, prin și cu justiția sa la fel de imparțială, **Natura este întotdeauna partizană**. Dar, un "dar" subliniat, partizanatul – întotdeauna lipsit de *interes* – este generat repetat la infinit numai de **transformare**, de evoluție, evoluția aceea firească, **naturală**, mai de neevitat decât de orice altceva ...precum timpul, cu realitatea lui.

Adaptarea – ca **regină a inter/acțiunilor** ^{(2)e} – una în *timp real* (care astfel desființează fără *drept de apel*, printre multe altele, basmele strategiei / strategizării, etc.) –, la *acea transformare de neevitat*, este pe fond o primă manifestare a justiției substanțiale, un prim *răspuns pozitiv* la comandamentele justițiare (și judiciare) ale Naturii, care are o funcționalitate / proceduralitate *altfel*, străină, chiar dușmănoasă, vreunui *interes* contrar (de proveniență umanoidă și nu numai), chiar și atunci *când* și *dacă* reactivul Ei nu este imediat.

Sesizând **partizanatul imparțial** al Naturii, cercetarea s-a văzut nevoită să croșeteze un **instrument** potrivit investigării endo-exogene a colaborării și a *mecanismelor de colaborare în intelligence*, teoretizat și definit apoi în părțile de analiză ale capitolului 4, denumit în chipul cel mai modest, neutru și inofensiv, **climatul de inter/subiectivizare**.

Climatul acolo definit, întotdeauna **părtinitor**, care însoțește *mereu* și *inevitabil* un **interes concret**, având *contribuție proprie adăugată* în satisfacerea (ori potrivit satisfacerii) aceluia, este până la urmă o *reflecție a justiției substanțiale* care, pe fond, va începe prin a premia *adaptarea* și cea mai rapidă / eficientă *reacție pozitivă* la ea. Astfel, în condiții / inter/condiționalități a/tipice, interesele detectate ca fiind cu **potențial adaptativ-transformativ ridicat** vor fi privilegiate, având asigurat / (mai) la îndemână **succesul**. Deci, acel climat și în raport precumpănitor cu menționatul "potențial", ar putea fi / deveni de la un simplu avantaj / *ascendent de influență* (presiune și / sau direcționare) până la *mâna nevăzută* / '**agentul**' *justiției substanțiale* care dă verdictul final, în privința aceluia *interes concret*.

Se pare că până în prezent, acel **instrument** este cel mai **compatibil** (și **complementar**) *inteligentei partajate* a Naturii / *swarm intelligence*-ului din toate cele care au fost create vreodată... în cadrul unei (singure) cercetări.

De abia după lectura și cunoașterea / înțelegerea teoretizării *climatului de inter/subiectivizare* (în capitolul 4) va putea să intre *en fanfare* pe strâmta scenă a investigației și într-

un mod comprehensibil suma de **conexiuni utile**, atent selecționate și simplificate, cu și despre **swarm intelligence** și **swarm behavior**, utile colaborării și *intelligence*-ului, desigur.

Făcând o voltă în sens invers **de la inteligența partajată** – pusă în discuție consistent sub aspect teoretic de abia în partea finală a cercetării –, **spre** începutul și "începuturile" aceleiași cercetări, s-ar ajunge la *premisele* și *ipotezele* sale de pornire. Ele au fost inițial centrate pe **intelligence-ul european**, la acea epocă, o simplă *sintagmă* despre **tot** și despre **nimic** în egală măsură, o formă fără conținut, un **mister** (pentru) **public**.

Din această pricină, provizoriu investigația a personificat respectiva *sintagmă*, adică acel "*intelligence european*" – și *mister public* totodată –, pentru comunicare pe culoarele cercetării atribuindu-i sugestiv apelativul de *Mr. Public*, într-un scenariu în care ar fi urmat inaugurarea mai multor 'interacțiuni', între acel nou personaj și investigație, interacțiuni de "*socializare*" în care cea din urmă să-l cunoască mai bine și mai mult pe cel dintâi, să afle în ce măsură și *cum* își locuiește cele 27 de case / patrii ale sale, să se convingă dacă reședința chiar i-ar fi la Bruxelles ori pe aiurea, să se strecoare cât mai mult în intimitatea lui.

Așa-zisa *socializare* venea să continue lunga perioadă de documentare prealabilă dar, în urma căreia – dată fiind **secretomania** aceluia personaj –, cercetarea nu era încă în măsură să-i facă întâi o **delimitare** corectă, pentru ca, mai apoi, să se aventureze într-un **profile de bonitate** – începând cu cea *profesională* și, printre / după multe altele, terminând cu cea *bugetară* –, un *profile* destul de complicat în **individualitatea sa cu identitate multiplă**.

Lăsând deoparte în acea etapă in/*dependența* aceluia *Mr. Public*, fie de reședința oficial declarată, fie de cele 27 de proprietăți ale sale, pentru obținerea unui *profile* cât mai riguros și *altfel* decât i se mai făcuse / încercase anterior în demersuri similare, investigația și-a propus – tot în *secret* – să-i facă o tomografo-biopsie / *desubstanțializare componentială* în *dublă perspectivă* și *dublă versiune*, care cumulate formează **perimetrul maxim** al cercetării.

Dubla perspectivă, plecând tocmai de la **individualitatea cu multiplă identitate** a misteriosului *Mr. Public*, a presupus la o extremă a ei, poziționarea *identității* sub drapelul **imitaționalului** / metodaționalului (fizic) iar la cealaltă, a *individualității* sub stindardul **inspiraționalului** – cu **viziunea** lui – (chimic), lăsându-le să culisese între cele două fanioane întru simetrizare și echilibrare, tocmai pentru că *Mr. Public* vrea să a/pară *armonios la trup* și *echilibrat la minte*.

Procedându-se (/ tacticizându-se, etc.) ca la cercetarea *endo-exogenă* a colaborării, pe diadele *structural / funcțional*, *natură / logică*, *procesual / procedural*, *personalitate / atitudine*, cu operaționalizarea (/ instrumentalizarea, etc.) stărilor *statice* ('*a fi*' / '*a avea*') și a celor *dinamice* ('*a se situa*' / '*a obține*'), fără ca să-și dea măcar seama, investigația l-a deconstruit și desubstanțializat pe *Mr. Public* de la *nivel de organism* la *nivel de celulă*.

Însă din peisajul analizelor lipsea încă un element important, relevant în definirea unui personaj, în felul lui de '*a fi*', etc., respectiv individualizarea / *identificarea interioarelor* locuinței unde viețuiește *Mr. Public*, cunoscut fiind clișeul că "*locul oglindește omul*" / *personi-*

ficarea lui ...și invers. În afară de retorica goală a multor butade și șabloane deja obosite, depășite, prăfuite și scorțoase, totuși – după cum cercetarea a sugerat dintru început – stabilirea elementelor / conținutului de *spațiu* / **locarea** inter/acțiunii / entității poate oferi (doar) **indicii** (*utile*) dar care apoi, printre multe altele, vor fi problematizate de mentalitatea cu care (/ cum) s-a făcut observarea locației, interpretarea acelor indicii și în ce scop, etc.

Pentru depășirea impasului, cercetarea ar fi trebuit să scotocească fie prin reședința lăudată, fie prin cele 27 de locuințe – case *fictive* și *palate de nisip* ^{(9) c} – ale lui *Mr. Public*, împrăștiate pe tot continentul. Într-un anume fel a și făcut-o, și **nu** numai prin mijlocirea documentară... În acest sens, investigația a creat un alt *instrument teoretic* care după testări corespunzătoare ar putea deveni chiar / și teorie.

Fie că (*...avant la lettre*) s-ar putea numi **teoria justiției stupului de albine**, fie că s-ar putea numi *altfel*, de principiu se pot crea artificii / falsificări meșteșugite în care **substanța** – unor secrete (*referențiale*) / informații, cu realitățile lor oricum falsificate într-o oarecare / consistentă măsură ⁽²⁾ – să fie **desubstanțializată** și **resubstanțializată altfel**, cu rezultate *utile*, pertinente și concludente (...”evaluate” în funcție de grad, mentalitate și interes) dar, mai ales, operaționale/-bile, tacticizabile/-nte pentru acele *spații*, *gânduri*, secrete, etc. **substanțiale**, lipsite de **acces**, unul liber / public / **nesecret** măcar pentru cei merituoși ...precum ar putea fi partenerii (statornici sau accidentali) ai lui *Mr. Public*.

Acei parteneri nici nu ar putea fi alții decât *...autoritatea* (cu **profunzimile** ei) și *puterea* (cu **paralele** butoane de *pândă* / control și *contra/reacții* oricând pregătite celei dintâi).

În acest context operațional și tacticizant *al falsificărilor* meșteșugite – doar **teoretic** (sau **fictiv**) – / *al scenarizărilor* (calificate conspiraționiste sau nu), **accesul nu** ar trebui perceput / inter/subiectivizat / asimilat drept **control (politică)**, cu atât mai puțin **constrângere (justiție)** ^{(6) d}, cu toate că (tot **teoretic** / **fictiv**) ele ar putea fi inerent conținute. Și sunt !

Prin *instrumentul teoretic* creat de cercetare, sub acest aspect, al devoalării interioarelor locuite de *Mr. Public*, tocmai pentru a-i încropi un *profile* mai fidel personalității / identității lui multiple și lăsând deoparte deocamdată alte *figuri de stil* ce au fost folosite – menționate și explicate succesiv în capitolele 1, 3 și 4 –, prin acel instrument deci, cele **27 de locuințe** ale lui *Mr. Public* s-au metamorfozat în tot atâtea **stupi** (de albine melifere).

Odată cu această metamorfoză luată sub analiză, *Mr. Public* s-a evaporat – **zero substanțialitate** – confirmându-se presupunerea că acea *”sintagmă” de sugestionare* era o hiperbolă / instrumentalizare / falsificare / impostură ale ideii și practicii (profesionale) de *intelligence*, lipsită de vigoarea / resursa / energia de **cameleonism** minim optimală unei *surse în devenire*, măcar ușor *verosimilă*, dacă nu *credibilă* după **standardul domeniului**.

În schimbul lui *Mr. Public*, al celui **intelligence european** în mod falsificat / abstract ‘personificat’, o gratuită (și nu prea) *sintagmă* de plecare pe care cercetarea oricum o va menține și o va defini, au apărut în gabarite diferite, alți **27 de Mr. Public**, acești din urmă *gentlemen* fiind incomparabili mai calificați pentru *definire coerentă* / academică / științifică,

în cadrul unui **intelligence european**, înșirat pe mai multe 'dimensiuni' și, *de ce nu !?*, pe **accepțiuni** (identitare) felurite, care să mulțumească toate interesele ...dezinteresate.

În definitiv, de câte ori **definițiile** despre *realitățile teoretice* ^{(2) c} nu conțin și doza lor (individuală / identitară) de **ficțiune** (/ creativitate) și / sau **falsificare** (/ pseudo-mimetism din interes), de vreme ce uneori și pe alocuri, ambele se prezintă ca fiind necesare / legitime... *!?!* După **dubla perspectivă**, prisaca celor 27 de stupi a constituit un motiv ⁽⁴⁾ și un pretext plauzibil pentru ca investigația să se manifeste / comporte **adânc** și **paralel** pe o a doua **versiune**, adăugată celei oficiale, care să permită operaționalizarea / instrumentalizarea / **tacticizarea**, în voie dar *etică*, a **inteligenței partajate** a Naturii, întru verificarea versiunii dintâi, **conformativă**, mult mai acceptabilă de către cei aleși.

Dubla versiune, departe de a fi sau de a încerca să fie vreo **diversiune**, a fost stimulată de **două concepții** diferite care apoi au parcurs traiectorii pe **direcții paralele** și care deci chiar trebuiau să meargă separat, pentru a nu se obstrucționa una pe cealaltă.

Reamintind primul stimul (conceptual), toți cei 27 de stupi din prisacă – potrivit unui **mod** de a vedea lucrurile – sunt ocupați de câte un **organism**, plin de *mister*, desigur.

Potrivit acestei optici, într-o rezonabilă pondere și *pro/porție conformă*, convenabilă / acceptabilă, fiecare organism – echipat cu *intențional*, *rațional* și *emoțional* – își comportă / desfășoară "arta" **individuală** (mai mult sau mai puțin **identitar**) de *intelligence* într-o **geometrie stabilă** (*instituțională*) și una **variabilă** (*organizațională*).

Chiar și desubstanțializarea de la *nivel* de **organism** la *nivel* de **celulă**, care deja devine prea îndrăzneță – față de spiritul *iscoditor inofensiv* al (de)constructivismului, fie el și *critic* – nu ar problematiza (cel puțin *aparent*) susținerea rezultatelor unei investigații, oricare ar fi acelea, și oricum ar fi ele 'tacticizate' pentru prezentare întru acceptare.

Un alt **mod** de abordare, mult mai stimulatîv decât cel reamintit – din perspectiva interesului investigației de față –, consideră că *celula* de mai sus este un **organism** în sine, o "individualitate" (echipată la rându-i cu *intențional*, *rațional* și *emoțional*) iar *organismul* de mai sus este un "**roi**" de organisme, o "individualitate" *altfel* ...decât societatea (con-formă / identitară) din *socialul uman*, o **individualitate** (a individualităților conținute), una **colectivă**, guvernată (și) de Natură prin *inteligența ei partajată*, a cărei *contribuție concretă* este greu / imposibil de *precizat*, de *delimitat*, de *evaluat* și / sau (mai ales) de *anticipat*.

În derularea necontrolată a analizelor cercetării, rămâne de demonstrat dacă și în ce măsură *organismul* sau **roiul** de organisme care ocupă fiecare 'stup' din prisaca euro-peană de *intelligence* se folosește de o **tripletă** de "*informație - inteligență - cunoaștere*" **conformă** și / sau de **tripleta** cu același conținut, una a Naturii, deloc conformă, **transformativă**, deloc morală (în sensul dogmelor / falsurilor umanoide) dar *etică* în sine.

Aceste stimulente conceptuale – ca abordări fundamental diferite și, pe anumite segmente (de dimensiuni variabile), chiar tensionate / conflictuale – greu de compatibilizat *etic*, au impus cercetării acea inedită **dublă versiune**.

Astfel, prezenta investigație are o **soră geamănă** și *vitregă* totodată, una *paralelă* și mult mai *adâncă*, care ajunge la alte multe sute de pagini în plus în comparație cu aceasta.

Ori dacă acea **versiune** '*geamănă-vitregă*', fără a fi vreo **diversiune** a investigației, a avut lejeritatea (și tupeul) să se dedice exclusiv acelor *mecanisme adaptativ-trans-formative*, atât de (tainic) dezavuate de ideologiile mai mult sau mai puțin dogmatice ale socialului umanoid, versiunii îndesată în aceste coperti nu i-a mai rămas decât să se resemneze cu focalizarea pe mult prea-iubitele *mecanisme adaptativ-conformative*.

Totuși, o atare persecuție nemeritată **nu** va împiedica conștiința acestei versiuni să investigheze *etic* procesul (endo-exogen) de **colaborare** și **mecanismele de colaborare din intelligence** (**european** și nu numai), folosindu-se atât de *dubla perspectivă*, cât și de *dubla versiune*, inspirându-se deci la / de nevoie din analizele sorelnice ale acelorași ipoteze cercetate și numai în folosul demonstrării, verificării și confirmării lor depline.

Oricum, ar fi de dorit / *util* să se păstreze în atenție că stupul locuit de un *organism*, de o **individualitate monolitică**, este o versiune complementară unei cercetări care – pentru completitudine – **nu** poate înlătura / ignora versiunea stupului ocupat de un **roi de organisme**, respectiv de o **individualitate colectivă**.

Dacă prin mijlocirea primei versiuni, accentul cade pe **geometria stabilă**, pe *instituțional*, pe "*adaptarea*" **conformativă** impusă de **autoritate** (legitimă), prin intermediul celei de-a doua versiuni, atenția se focalizează pe **geometria variabilă**, pe *organizațional*, pe *adaptarea transformativă* căutată / reclamată obiectiv / natural de către **putere** (care se auto/legitimează într-un alt registru principal).

Însă numai cea de a doua versiune, preocupată în de/*substanțializarea* geometriei variabile – și numai din pricina acelei geometrii de/*substanțializate* – păcătuiește prin constatarea **neintenționată** și demonstrarea (ulterioară) *utilă* a **rolului** decisiv pe care **dispersia** – caracteristica *substanțială* / esențială / fundamentală a spațiului / geometriei variabil/e – îl are ('*a avea*') și îl joacă ('*a se situa*') pentru inevitabila **hibridizare**.

Că apoi hibridizarea, în anumite *realități concrete* – nu neapărat *reale*, dar oricum *concrete* – se poziționează în nenumărate / infinite *gradualități* și *gradualizări* este / devine o altă fascinantă poveste, cu *dubitațiile* și **secretele** ei, demne de cercetat, după mentalitate și interes, unul concret, *justificat* și *susținut* tocmai de acea mentalitate ...de poveste.

Ori, dacă **puterea** cu geometria ei variabilă, care conține genetic *dispersia* / **potențialul de hibridizare** – după cum investigația o va dovedi – odată ce intră inevitabil / natural în inter/acțiune cu **autoritatea**, cu toată rigiditatea și înțepenirea celei din urmă, aceea nu va (putea) rămâne neatinsă, *mai mult* sau *mai puțin*, *mai devreme* sau *mai târziu*, de hibridizare ...ori **cu** cea dintâi, ori *altfel* ; deci, de viitorul hibridizării oricum **nu** are scăpare.

Consecințele ce vor deriva din *dublele perspectivă* și *versiune* vor fi **spectaculoase** mai ales după acele *verificări* și *confirmări*, care astfel "*legitimate*" *altfel*, ar / va presupune că vor impune / genera / stimula o sumă de regândiri, reevaluări și reconfigurări ale unor alte *concepte* și *direcții*, mai **utile** cotidianului / concretului – cu interesele lui cu tot –.

Fără graba anticipării acelor *consecințe spectaculoase*, adică tocmai a acelor rezultative ⁽⁸⁾ care continuând să se păstreze mai problematice (dar *altfel*), decât înaintea oricărei cercetări, îmbie mai apăsător la muncă investigativă – complicând, în loc să simplifice –, *dublele perspectivă și versiune* vor avea o evoluție atent calculată în progresia lor, pentru a **nu** conturba și a **nu** perturba, pentru a **nu** tulbura și a **nu** împiedica, instalarea unei **disponibilități de acceptare** ale tuturor celor ce vor fi lecturate în cele 666 / șase sute șase zeci și șase de pagini, care urmează să fie prezentate publicului, fără a mai pune la socoteală spațiile tehnice asociate (anexe, bibliografii, abrevieri, cuprins, etc., etc.).

Prin urmare, de abia în capitolul 5 și tocmai spre sfârșitul său, va intra în discuție cu adevărat – ce-i drept, selectiv și simplificat – *swarm intelligence*, ca tendință a viitorului, tendință potrivit căreia (cel puțin *teoretic*) instituționalul / autoritatea se va estompa în favoarea acelei așa-zise **”organizare fără organizator”** / **”arhitectură fără arhitect”** pe care în fapt, după cum va încerca să convingă prezenta investigație, fie o îndeplinește, fie o completează **climatul** (de intersubiectivizare) prin *inteligență partajată* - în sens larg.

La epoca de vârf a analizelor prezentei cercetări, evoluția rețelelor sociale *on line* și dezvoltarea fulgerătoare a tehnologiilor *block chain* – cu *realitățile* lor *proprii* (și **secretele** lor corelative, încă de *nimeni* serios și articulat cercetate) – s-au constituit printre primele (câteva) exemple, și ele reprezentative în felul lor, de confirmare a acelei tendințe clare, ascensionale, din seajul căreia colaborarea și *intelligence*-ul sunt nelipsite.

Tot cu acel prilej, rezervat *tactic* finalului, se va putea identifica și un *swarm behavior*, deci un anume **comportament stigmergic** ⁽¹²⁾, lipsit de o *conformare* (culturalizată / **nor-**

⁽¹²⁾ a **Stigmergy**~ **stigmergia** este sursa / natura / 'cultura' **comportamentului stigmergic**, un comportament în viscerele căruia (deloc) surprinzător există doar o *memorie colectivă*, lipsit fiind deci de o *memorie individuală* (care, dacă și când există, are o relevanță neglijabilă în fluxurile de informație, fluide în volumele și direcțiile lor impredictibile, fără un volitiv / intențional / control – de autoritate – sesizabil).

Stigmergia este, în înțelesul și interesul prezentei cercetări, o formă de **comunicare indirectă**, deci o formă de **transmitere** (emitere-recepție) **a informației mediată prin modificările** mediului / *climatului*.

În cadrul aceluia **climat**, unul **concret**, o entitate modifică mediul / climatul iar o altă entitate răspunde ulterior la acea schimbare / modificare de climat. Entitatea, în acest context, poate fi deopotrivă atât un *organism* (biologic) dintr-o latură a *dublei perspective* în text explicată, cât și o *celulă*, din cealaltă extremă a ei.

Altfel scris, *climatul* (de inter/subiectivizare) / mediul / Natura (cu justiția / inteligența Ei partajată) mediază / *facilitează comunicarea* (informației) *între entități* (apte să comunice / re/acționeze la stimuli / inhibitori).

Pentru că mediul / climatul prin acea *”mediere”* are implicat un **rol** activ-reactiv – după cum investigația o va demonstra –, de vreme ce totodată este de nelipsit de la oricare inter/acțiune, i / logică, ne / intenționată, etc., etc., climatul – ca o *’mână nevăzută’* – devine **partener inevitabil** al oricărei inter/acțiuni date.

Însă, dacă 'resursa'- **comportamentul stigmergic** este (oarecum) un sinonim (de la perfect spre) mulțumitor cu *swarm behavior*, acest fapt **nu** trebuie să denote că *swarm intelligence* ar fi sinonim obligatoriu cu *stigmergy*. Tot în chip de *avant la lettre*,

⁽¹²⁾ b **Swarm intelligence**, în înțelesul și interesul investigației (fiind cu totul diferit de *’group decision making’* sau alte năstrușnice comparații, deloc echivalente), presupune că două sau mai multe entități non/umane, deci inclusiv în sensul reamintit cu patru paragrafe în urmă, care în *mod ”independent”* colectează **informație** – una, procesată prin *interacțiune socială* – vor putea furniza o **soluție** la o *problemă*

mată sau 'normalizată') cu *constrângerea* ei, în schimbul altor inerente constrângeri ale climatului de inter/acțiune, dinamic, mereu schimbător, niciodată repetitiv și prea rar asemănător (...precum în colaborare, *intelligence* și perpetua coopetitie ⁽⁷⁾ dintre cele două).

În schimbul "comunității **tradiționale**", *swarm intelligence* va devoala mai degrabă o **comunitate lipsită de comunitate**, cea a roiului, lipsită de lideri, în schimbul unor eventuali lideri de circumstanță / de moment, cu *obiective* ("comunitare" / comunitarizate *AD HOC*) *fluide* / de moment, auto/*dirijate* preponderent *emoțional* și cu o 'normalitate' într-o continuă și normală / naturală redefinire / naturalețe, operată de Natură și în interacțiune cu Ea.

Însă toate acestea laolaltă sunt rezervate unei încheieri stimulatîv-electrizante a întregului demers investigativ al co-opetitivei ⁽⁷⁾ dintre colaborare și *intelligence*, un *demers* cap-coadă *altfel*, chiar dacă (sau tocmai pentru că) întâmpină *dificultăți* severe de *acceptare*.

Constructivismul critic căruia în prezenta cercetare i-a fost asociată și o abordare a substanței, a energiei / sinergiei, acea componentă de de/*substanțializare* a unei *realități* de/*construite* ar putea fi deja considerat pe bună dreptate un **constructivism judiciarist**.

În *justificarea* și *susținerea* unei atari **noi realități alternative** – cea a unui așa-zis "*constructivism judiciarist*" – ar fi bine sosite câteva precizări :

În lumea juridică, cu *realitatea* ei *proprie*, și mai ales în cadrul *interacțiunii judiciare*, indiferent și independent de reglementare – și de conținutul ei – totul gravitează în jurul **procesualității** din punct de vedere *structural* și **proceduralității**, dintr-un altul *funcțional*.

Însă procesual-proceduralul ca **diadă centrală** operaționalizează inerent celelalte trei perechi mai sus enumerate în cadrul aceleiași *realități juridice* – și mult mai accentuat vizualizate cu prilejul *interacțiunii judiciare* (în *timp real*) –, unde matricele *natură* / *logică*, *personalitate* / *atitudine* și *sursă* / *resursă* sunt indispensabile și de neevitat. Ponderile de

cognitivă, care *altfel*, acea soluție nu ar fi posibilă / disponibilă doar uneia dintre entități și deci nici în lipsa acelei inter/acțiuni (sociale, de proceduralizare a informației procesate / *update*).

Toate aceste detalii de mare finețe vor (putea) ridica varii și interesante problematizări referite la *collective behavior*, la *collective cognition* și, mai ales, la *collective intelligence*, care într-un ansamblu reunit – *swarm intelligence*, *human intelligence* (*with emotional intelligence*) & *artificial intelligence* – modelează Natura și sunt modelate de către Ea, prin mijlocirea unui *climat concret*, sesizabil / conștientizat ca prezent sau nu, cu prilejul unei anume inter/acțiuni date.

Toate acele detalii de finețe vor fi însoțite inerent de o avalanșă terminologică destul de specioasă (euso-cialitate, *stochasticity*, etc., etc.) , de conexiuni *utile* cu o așa-zisă *swarm stupidity* – deloc comparabilă și / sau confundabilă cu "teoria mulțimilor" a lui Le Bon – și multe alte conexiuni posibile dar, uneori și pe alocuri confuzante, dacă nu ar fi utilizate cele **patru diade** de clarificare, însoțite de cele **patru stări** pereche (*static-dinamic*), întru verificare și confirmare adiționată.

Până la urmă, **stigmergia** vizează un mod de *transmitere a informației* printr-un climat / mijlocitor, climat întâi *modificat* de către și apoi *modificator* al acelei informații, fără ca ambele etape să fie obligatorii, sigure ori simetrice, pe când **swarm intelligence** se prezintă ca o *inter/condiționalitate* a interacțiunii pentru conservarea, actualizarea și / sau perpetuarea informației, deci interacțiune conservativă / evolutivă *utilă* / necesară optimizării în *timp real* a deciziei unei entități (colective sau nu neapărat).

interes / relevanță pot să fluctueze semnificativ de la un caz *concret* la altul, de la o *interacțiune* la alta (*judiciară* sau *nu*, dar uneori / oricând cu potențială **reflectare juridică**).

Din această perspectivă, **abordarea constructivist judiciaristă**, pe care prezenta investigație a exersat-o și o propune, **nu** se poate confunda cu nici una din *abordările legaliste* axate preponderent (dacă nu exclusiv) pe reglementare și teoretizarea / instrumentalizarea / aplicarea ei, pe întregul său parcurs, de la etiologie până la efectele sale ultime.

După cum conținutul din aceste coperti o poate dovedi, *constructivismul judiciarist* al prezentei investigații nu exclude și nu minimalizează preocupările pentru normă / lege (sur-să) și reglementare / legiferare / constituționalizare (resursă), ba dimpotrivă.

O *abordare legalistă* are importanța ei, deloc neglijată, dar puterea ei explicativă are totuși limitele sale, destul de restrânse și de rigide; în economia unei investigații, importanța acelei abordări uneori s-ar putea dilua semnificativ la rangul de pătărică dintr-un întreg, de feliuță a unui tort *all seasons*. Prin urmare, abordarea legalistă este / poate fi prin natura și logica sa **parte** din **constructivismul critic judiciarist** al prezentei cercetări, o parte care poate să conteze, una cu potențial, chiar dacă pe ansamblu nu va fi prea explicit conturată.

O altă precizare de *justificare* și *susținere* a unui **constructivism judiciarist** pleacă de la meteahna banală a judiciarului, de multe ori neplăcută unora, de a iscodi tenebrele vinovăției, și nu a uneia generice, ci a uneia *individuale* (...**nu** identitare), a uneia *concrete*.

Judiciarul, în *logica* sa cu *atitudinea* lui (legitim autoritară), cu *proceduralitatea* sa prin care materializează un **funcțional** propriu (de individualizare a pedepsei, de hotărâre a ei în vederea aplicării, etc.) în definitiv caută să dibuiască și să caracterizeze *intenția*.

Intenția care este cea mai vinovată dintre vinovați, pentru toate făcutele și nefăcutele, cea care *transformă* faptul în act, cea care *transformă adaptat* impulsul către interes, etc. se bucură de cuvenita atenție **numai** în judiciar, pe măsura locului pe care îl ocupă și al rolului pe care îl îndeplinește, fără alte *nuanțe* aici adăugate, *rezervate* părților de analiză.

Deloc surprinzător, judiciarul nu acuză nici *raționalul*, nici *emoționalul* dar nici nu le iartă, rămânând prin 'complicitatea' lor naturală – transmisă ereditar – să suporte 'frățește' *circumstanțierea intenției* vinovate sau, cel puțin, acuzată / 'dovedită' ca fiind astfel.

Judiciarul nu își irosește prestigiul blamând *energia* / emoționalul intenției ori *inteligenta* / raționalul ei, chiar dacă acelea sunt (sau par) la fel de **secrete** și manipulatorii la un moment *A POSTERIORI* de apreciere a unui fapt / act concret.

Energia luată (ficțional) separat nu știe să fie vătămătoare fără intenție și nici **inteligenta** fără un stimul al intenției nu iese din latență (*dacă* și atunci *când* chiar există).

Judiciarul mai degrabă, ca și în colaborare sau în *intelligence*, consideră mult mai confortabilă inversarea triadei *impuls - intenție - interes*, deci dinspre cel din urmă, care într-un fel sau altul a fost deja exprimat / manifestat / comportat, integral ori în parte, devoalându-și – prin 'materializare' – secretul, în paralel cu o (frecvent posibilă) "*întoarcere*" inversă și a *tacticizării*, reversată în fluiditatea ei spre tactica de plecare.

Tot judiciarul știe să valorizeze mai bine decât majoritatea altor *realități* dedicate analizei, *locul și rolul climatului* în care *interesul* - **intenția** - *impulsul* au fost comportate și în ce măsură / **gradualitate** acel climat ar fi putut să aibă o *contribuție proprie* adăugată.

O ultimă precizare – din cele mai importante – care ar putea *justifica* și *susține* *constructivismul judiciarist* pe care s-a clădit cu migală această investigație ar fi contraponderea asimetrică și dezechilibrată dintre **judiciarul social** (*umanoid*) și **judiciarul natural**, dintre *mecanismele adaptativ-conformative* ale celui dintâi și cele *adaptativ-transformative* ale celui din urmă, mecanisme cu *realități* extrem de *diferite*, prin efectele / rezultatele *nelintenționate*, fie omise de la vreo cercetare, fie evitate sau împiedicate de a fi curând / vreodată investigate serios și articulat.

Gradualitatea dintre a/simetriile și re/echilibrările celor *două realități* ⁽²⁾, co/existența justiției sociale (umanoide) – cea *instituționalizată*, desigur – cu **justiția Naturii**, este una dintre **preocupările sincere** ale *constructivismului judiciarist* încercat în cercetarea de față.

Norma și reglementarea umană, pe de o parte, și legea naturală cu constrângerea ei, pe de altă parte, acolo unde, când și dacă au *realități potrivnice*, înseamnă că au *naturi* și / sau *logici* incompatibile și că, una dintre realități a fost întratât de mult falsificată încât poate să ajungă / să fi ajuns contrariul ei; justiția, antijustiție; normalul, anormal, etc.

Însă toate acestea ridică probleme severe de **referențializare** și de **evaluare**.

Referențialele naturale sunt alese de către agenții (biologici) ai Naturii pe alte coordonate în comparație cu cele stabilite sau create artificial din considerente dogmatice sau nepotrivite unei *realități proprii*, atunci când și dacă ea nu este convenabilă sau conformă.

Problematica referențializării se amplifică și se translatează în cea a *evaluării* unei *realități*, de vreme ce variabilele / referențialele stabilite sunt purtătoare ale unor re / surse anterior deja (intenționat) malversate, cu potențial adăugat de falsificare a acelei realități.

Abordarea constructivismului critic judiciarist din această investigație recunoaște asimetriile de referențializare și dificultățile de reechilibrare ale multora dintre ele, la care mai degrabă ar fi mai *util* să se renunțe ori să fie înlocuite integral, verificându-se simplu prin probabilitatea și **posibilitatea de evaluare** a pro/**porției de secret** a unei realități.

În acest sens, printre altele, cercetarea a procedat exemplificativ cu asimetria **secretului** în *dualitatea* lui dintre **referențial** și **substanțial** pentru a verifica *posibilitatea de evaluare a procesului de colaborare*, înaintea definirii lui, într-un mod original și deplin avizat.

În tot cazul, chiar dacă nu sunt întotdeauna *potrivite* și / sau *neutre*, totuși judiciarul operează pe referențiale, nu pe lipsa lor; ele **trebuie** să existe și să fie intersubiectivizate.

Deci, faptul că investigația și-a manifestat rezerve solide față de *mecanismele adaptativ-conformative* și *realitățile* lor *proprii* nu semnifică vreo îndepărtare de sau contradicție cu *abordarea legalistă*. Până la urmă, nici o reglementare nu este veșnică; fiind construită social, și ea se **transformă**, chiar cu mult mai des decât o lege naturală, iar dacă interesul o cere, 'transformarea' aceleia poate fi stupefiantă și uluitor de des repetată, fără să lase măcar timp să-și creeze / cunoască propria *realitate*, cât de cât intersubiectivizată.

În lumina palidă – firavă și ușor frizantă – a precizărilor tocmai înșirate, orice investigație care își propune să falsifice (popperian sau nu / popperian și nu numai) / teoretizeze / instrumentalizeze / operaționalizeze *tactic / tacticizeze* **diadele procesual / procedural, structural / funcțional, natură / logică, personalitate / atitudine** (fără a fi neapărat limitative / singurele posibile) în **deslușirea secretului** unei *realități cercetate* – pentru a fi ulterior **definită / evaluată** – se va (putea) califica *competitiv* spiritului presupus de un **constructivism critic de tip judiciarist**, un *spirit* eminentemente *practic* și, mai ales, **non-identitar**.

Mai mult, dacă aceeași "orice investigație" utilizatoare a diadelor (repetat) menționate se va încumeta să continue / completeze uzul acelora și în raport cu gradualizarea pe cele două **perechi de stări** – **statice** ('a fi' / 'a avea') și **dinamice** ('a se situa' / 'a obține') –, pe lângă faptul că va risca să întineze 'nobilele idealuri ale conformării' – doar a aceleia *non-inteligente* ⁽⁹⁾ b-c, desigur – va risca nepermis de mult să dobândească niște rezultate **uluitoare** (...ca să nu fie întrebuițat cuvântul 'stupefiant'), de vreo certă și imediată *utilitate*.

La rândul lor, acele rezultate ar risca deopotrivă să se înscrie în **spiritul** unui atare *constructivism critic de tip judiciarist*, spirit bântuit în echivalentă și echilibrată măsură de **simțul practic** și de **justiția Naturii** – care se re/construiesc și se re/substanțializează continuu și reciproc –, deci un spirit care se adaptează incontestabil și transformativ.

În aceste prime 60 de pagini, din cele 606 rămase pe mai departe de parcurs, și în limitele acestui *prolog argumentativ* care se va sfârși curând, cercetarea a căutat să evite scurgerea substanțialului / esențialului ei, propunându-și mai degrabă să transmită ceva din **spiritul** său, din modul *cum* să fie lecturată, interpretată și înțeleasă.

Prin urmare, numai cu răbdarea și priceperea lecturii se va putea accepta ulterior că **strategia** /*sursă* și **strategizarea** /*resursă* este o hiperbolă, un fals, o *impostură* de la un capăt la celălalt al ei și că așa-zișii 'strategi' sunt niște simpli *planificatori*, asimilabili preoților și răspopiților trans-**conformați** în *vânzători de iluzii*, de *minciuni interesate*, *niciodată ieftine*.

Numai în urma lecturii se va putea *înțelege* și *accepta* de ce a fost imperios necesară **deconstrucția strategiei** pentru a i se putea demonstra **lipsa**, în primul rând, de *decentță* și apoi, **de orice substanță** a ei, *deconstrucție* - *pivot* indispensabilă (substanței) colaborării.

Numai printr-o lectură imparțială / **non-identitară** – și nu 'independentă' sau 'neutră' – se va putea apoi recunoaște că *lipsa de substanță a strategiei* și esența de *substanțializare a colaborării* este tocmai acea *pricepere intuitivă*, acea sumă flexibilă dintre *calcul* și *inspirație*, numită **viziune**, aflată (teoretic) deopotrivă la îndemâna elitiștilor și a *elitarzilor* dar, deloc surprinzător, ne / folosită asemănător / diferit în acel "**timp real**", care îi este *cheie*.

Numai în baza lecturii se va putea constata că această cercetare conține una dintre cele mai elaborate și complete sistematizări și sinteze cu **teoriile colaborării**, dintre toate cele cunoscute public până în prezent, atât ale celor bazate pe **încredere**, cât ale acelora întemeiate pe binomul **costuri - beneficii** (asociate **riscului**), teorii culese din tot spectrul școlilor și curentelor de gândire (politice și economice, deopotrivă).

Numai prin mijlocirea acelor teorii, întâi făcute cunoscute și ulterior, completate cu *analize proprii* însoțitoare lor, **definiția colaborării** – în două secvențe –, o *definiție proprie* / cu totul originală a acestei investigații, ar / va putea fi apoi eventual contestată și / sau îmbunătățită, adăugită, restructurată, reformulată, schimbată, etc.

Numai în urma unei parcurgeri *continue* – **nu** 'pe sărite', **nu** 'printre rânduri', **nu** 'pe diagonală', **nu** *pe cant* – a întregului fir explicativ-demonstrativ al prezentărilor documentar-pregătitoare și apoi, a analizelor din ultimele două capitole, s-ar (putea) ajunge la o **acceptare lejeră a realității alternative** muncită și propusă de cercetarea de față într-un mod care s-ar dori cât mai **util**, *util* oricărui interes (generic sau concret), *util* din perspectiva oricărei mentalități – înainte de toate – sinceră cu ea însăși.

Prezenta investigație cu autorul ei cu tot, deși nu au (avut) un anume interes *complice* care să îi unească, au (avut) în schimb o *mentalitate proprie*, una *comună* într-o **relație specifică** dintre *sursă* și *resursă*, preocupați de *optimizarea* continuă / **adaptativă** a acelei relații – în **individualitatea** sa, lipsită de orice **identitate** (și de *constrângerile conexe* celei din urmă, inclusiv) –. *Altfel* simplu fie scris, este o investigație liberă, cu rezultate la fel de libere.

În definitiv, în cadrul și în interesul acestui *prolog argumentativ*, nu s-a intenționat vreo sumarizare clișeistică a conținutului cercetării ci, mai degrabă, pe lângă imprimarea unei perseverențe iscoditoare – cu individualitatea ei destul de incomodă – s-a tacticizat *altfel* o direcție, sugerând doar **UNDE** se poate (/ se va) ajunge în rezultat ⁽⁸⁾, cu *realitatea* lui *alternativă*, una *concretă*, nu neapărat *reală*, dar oricum *concretă*.

Tot în **interesul prologului** (de *justificare* și *susținere*) a investigației, *șablonul subtitlurilor* a fost dat uitării; cercetarea i-a proiectat structura astfel încât să nu poată fi fragmentat, orice sugestie și / sau preferință indusă prin subtitluri în privința conținutului fiind astfel eliminată, asumându-și totodată anticipat și posibilele critici la acest aspect referite.

De abia după sfârșitul *prologului argumentativ*, adică după **argumentul realității cercetate**, într-o *tacticizare* nu mai puțin atent construită și *adaptată*, va începe dezvoltarea progresivă a modului **CUM** s-a ajuns la rezultatele care vor fi contabilizate în concluzii.

Așadar, toate cele până acum prezentate s-ar putea să fi avut doar scopul să înșface un volum modest de *CAPTATIO BENEVOLENTIAE*, fără să subestimeze d/efectele neintenționate și / sau probabile ale unei atari bunăvoințe, cu rațiunile și limitele ei.

Însă, orice fel de *feedback* fi'va bine sosit, cu atât mai mult cu cât, cele negative, chiar vehement ostile, ar putea fi acompaniate de păcătosul **avantaj al sincerității**, sinceritate *stimulativă* (și non-constrictiv *corectivă*) pe care prezenta investigație o așteaptă cu interes, indiferent din ce parte ar veni ea. Oricum, mai *utilă* i-ar fi sinceritatea decât indiferența.

bungil@yahoo.co.uk

bungil@hotmail.com

bilgoodbil@gmail.com

cu **mențiunea** în titlul de expediere "argumentul realității"

Dar acestea sunt niște împrejurări exogene traiectoriei deja imprimate cercetării, care în următoarele (câteva puține) luni va cunoaște **forma finală**...

...fără a fi neapărat și una definitivă.

Atractivă sau nu, prezentarea investigației ar fi trebuit așezată măcar sub un **titlu ispititor**, provocator, care să stârnească cel puțin *curiozitatea*, dacă nu și *interesul*.

Deși au fost mai multe formule de **titlu - subtitlu** luate în calcul pentru o mai bună impactare a nișelor (eventual) interesate, **subtitlul** a suscitât cele mai *consistente fluctuații* și reformulări, în pofida **titlului suspect de stabil**.

Astfel, la titlul

**INTELLIGENCE-ul European
între COOPERAREA PUBLICĂ
și COLABORAREA SECRETĂ**

s-ar fi putut adăuga fie

– de la **individualitate** spre **identitate** –

fie

– **interesul** (de colaborare) **și tacticizarea lui**
prin **deconstrucția strategiei** –

fie

– **deconstrucția strategiei și desubstanțializarea secretului**
pentru **tacticizarea interesului** (de colaborare) –

fie

– **hibridizarea instituțio-organizațională**
a cooperlaborării –

, etc., etc., etc.

Pentru a nu influența / complica / spulbera **decizia de lectură** încă de la primul *nivel de percepție*, cercetarea a renunțat subit la orice subtitlu și a decis să simplifice inclusiv titlul, urmând ca să se prezinte public cât mai concis în pluri-valența sa multi-fațetată :

**INTELLIGENCE-ul European
între COOPERARE și COLABORARE**

"Restul e ...tăcere !"

...tăcerea lecturii, o tăcută și *tainică lectură* de la

Î N C E P U T :

Autorul

g b

ianuarie, 18
cambridge / uk